

Lăng Độ Vũ 4 - Quang Thần

Contents

Lăng Độ Vũ 4 - Quang Thần	1
1. Vụ Những Người Nổi Tiếng Tự Tử	1
2. Tia Sét Thần Bí	5
3. Một Minh Tác Chiến	14
4. Một Minh Tác Chiến (2)	22
5. Thâm Nhập Hổ Huyệt	33
6. Tao Ngộ Ly Kỳ	40
7. Lực Đô Phản Công	51
8. Thất Bại Phút Cuối.	58
9. Trục Đảo Hoàng Long.	70
10. Thế Giới Xa Vời.	82

Lăng Độ Vũ 4 - Quang Thần

Giới thiệu

Mỹ Tuyết Tư nhìn gương mặt như hoa như ngọc trong gương, ánh mắt vô hồn ngây dại. Một gương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-4-quang-than>

1. Vụ Những Người Nổi Tiếng Tự Tử

8 giờ 30 phút sáng, ngày 7 tháng 7 năm 1993.

Mỹ Tuyết Tư nhìn gương mặt như hoa như ngọc trong gương, ánh mắt vô hồn ngây dại. Một gương mặt mà mỗi lời nói, mỗi nụ cười đều có thể khiến chúng sinh thần hồn điên đảo. Một gương mặt mà hàng ngàn, hàng vạn fan hâm mộ đang ôm vào giấc ngủ hằng đêm.

Tuy nàng là một minh tinh tài sắc nổi tiếng nhất thế giới, khiến các thương gia phú gia địch quốc, những thế gia công tử tranh nhau quỳ dưới chân, nhưng lúc này lại đang chán nản thất vọng cực độ.

Nàng đã không ngủ suốt đêm qua.

Sống sót cuộc là vì cái gì, có thể nói được chăng?

Tính cách ghê tởm của con người khiến nàng cảm thấy quả thật không đáng nổi nữa. Nhưng vì sao đến lúc này nàng mới nhận ra được?

Hơn nữa, lại thật sự minh bạch một cách triệt để như vậy?

Dường như, đó là thứ trải nghiệm chỉ có ở những người đẹp.

Nàng từ từ đứng dậy, đẩy cửa, bước ra ban công mọc đầy hoa tươi rực rỡ, leo lên lan can, nhảy xuống.

Từ căn hộ trống lẹ của nàng ở tầng 30, đường số 11, khu Mahattan, New York nhảy xuống.

Việc nàng tự sát đã gây chấn động toàn thế giới.

Đây là tin tự sát gây chấn động nhất từ vụ Marilyn Monroe.

Không ai biết vì sao sự nghiệp của nàng đang như mặt trời chính ngọ lại đi làm chuyện ngu ngốc như thế?

Hoàn toàn bí ẩn.

Điền Khắc lái chiếc xe thể thao treo đầy huy chương chiến thắng thu được từ các cuộc đua xe thể thao trên thế giới, tốc độ vượt quá 100 dặm/giờ trên đường cao tốc. Với kỹ thuật điêu luyện, hắn vượt hết xe này đến xe khác, hoàn toàn không lí gì đến chỉ dẫn của đèn giao thông, phóng điên cuồng về trung tâm Rome.

Tiếng xe cảnh sát rú lên đỉnh tai từ phía sau, truy đuổi quyết liệt.

Giao thông trên xa lộ trở nên hỗn loạn, những chiếc xe khác vì tránh gặp những cú lạng lách của Điền Khắc, một số đâm vào đường dành cho người đi bộ, một số nhào vào cây lớn, số khác thắng không kịp đâm vào những chiếc xe đang dừng tránh Điền Khắc.

Điền Khắc hoàn toàn bị mất đi lý trí.

Tốc độ của chiếc xe đua tăng lên không ngừng. Quảng trường phía trước giáo đường thánh Peter hiện rõ trong tầm mắt. Chiếc thể thao tăng tốc lên đến cực điểm, không chút chần chừ lao tới. “Oành” một tiếng, đâm thẳng vào quảng trường đang đầy nghẹt khách du lịch. Một thảm kịch kinh hoàng: 11 người chết, 20 người bị trọng thương. Lúc kéo Điền Khắc đang hấp hối ra khỏi chiếc thể thao đang bốc cháy, vẫn còn cố gào lên: “Ta muốn giết sạch các người!” rồi tắt thở. Mười tám ngày trước, hắn vừa mới đoạt ngôi quán quân cuộc đua Grand Prix Châu Âu. Chuyện này xảy ra sau khi Mỹ Tuyết Tự tự sát 3 tiếng.

Hoàng hôn cùng ngày, Bạch Điện Qua, người đoạt giải Nobel văn chương nổi tiếng ở Anh, đã cắt mạch máu tự sát ngay trong căn hộ của ông ở London. Lúc được đưa đến bệnh viện, ông vẫn còn trong tình trạng có thể cứu vãn được. Nhưng trái ngược với sự mong đợi của các bác sĩ tiến hành cấp cứu, tình trạng càng lúc càng xấu đi nhanh chóng, kéo dài cho đến 11 giờ đêm thì tắt thở. Đây là một đại gia dùng văn chương lập thân, chưa bao giờ vì chán đời mà viết một từ, một câu nào. Sau đó, các bác sĩ đồng kết luận cái chết của Bạch Điện Qua không phải do vết thương khi tự sát quá nghiêm trọng, mà là do ông đã hoàn toàn mất đi ý chí và ham muốn sống. Bạch Điện Qua trước nay vẫn ủng hộ triết lý tích cực tiến thủ, tuyệt đối không có khuynh hướng tự sát, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế? Không một ai biết rõ? Trong vòng 24h, sau khi Bạch Điện Qua chết, còn có thêm 3 người nổi tiếng khác cũng tự sát. Bọn họ lần lượt là phú hào bậc nhất của Nhật Bản: Cung Bốn Chánh; nhà vật lý học người Đức: Dịch Hóa Văn; nghị sĩ xuất sắc nhất nước Mỹ: Cáp Lạp.

Bọn họ, mỗi người đều là những người xuất sắc đương thời, những nhân vật đứng trên tột đỉnh vinh quang, danh lừng khắp chốn. Sau sự kiện đó, cả thế giới rung động hoang mang. Người đẹp Trác Sở Viên đang nhìn 6 bộ hồ sơ trên kệ, từ trái sang phải lần lượt là Mỹ Tuyết Tự, Điền Khắc, Bạch Điện Qua, Cung Bốn Chánh, Dịch Hóa Văn và Cáp Lạp được sắp xếp theo thứ tự thời gian tự sát. Hôm nay là 28 tháng 8, cách lúc bọn họ tự sát 1 tháng 21 ngày. Đây là phòng họp tuyệt mật tại chi nhánh Interpol New York, Mỹ. Ngoài Trác Sở Viên trực thuộc nhóm cảnh sát biệt động, còn có 4 người đàn ông đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng trong Interpol. Trên ghế chủ tịch ở đầu kia của bàn với vẻ mặt uy nghiêm là Mã Bốc, người Mỹ,

là tổng tư lệnh tối cao của Interpol. Đối diện Trác Sở Viên là Kim Thống, người Đức, tổng chỉ huy khu vực Châu Mỹ, thân thể cường tráng, vẻ mặt hào hùng.

Bên cạnh Kim Thống là bác sĩ Văn Tây hào hoa phong nhã, phong thái ung dung, là chuyên gia về tinh thần học. Bên phải Trác Sở Viên là ngài Uy Nhĩ, trưởng phòng cảnh sát biệt động, và là chỉ huy trực tiếp của nàng. Sau khi Mã Bạc với thân phận chủ tịch, phát biểu mở đầu hội nghị, đến lượt Trác Sở Viên phát biểu. Trác Sở Viên sắp xếp lại suy nghĩ, đoạn nói: “Sáu vụ tự sát này xảy ra tại các quốc gia khác nhau. Nhìn bề ngoài, ngoại trừ thời gian có vẻ tương đồng, phải nói là không có liên quan với nhau một chút nào”. Nói đến đó liền ngưng lại, nhìn một vòng.

Nhưng, mọi người đều trợ trợ, không biểu lộ chút gì, khiến nàng cảm thấy như bị bức ép bởi một cổ áp lực vô hình.

Trác Sở Viên tiếp: “Đầu tiên, tôi phải đến vùng Scotland, Anh theo lời mời để điều tra vụ tự sát của nhà văn đoạt giải Nobel Bạch Điện Qua xem có liên quan gì đến các vụ ám sát chính trị hay không do Bạch Điện Qua vốn trước nay ủng hộ nhân quyền, phản đối chủ nghĩa khủng bố quốc tế”. Kim Thống ngắt lời nàng: “Trác chủ nhiệm, chúng tôi đã xem qua báo cáo cô viết. Mong cô điểm qua sơ lược thôi”. Mũi ưng khoằm khoằm, hai mắt lấp lánh có thần, sâu đến khó dò, khiến người ta cảm giác rất khó ứng phó.

Thật đúng là nhân vật thanh danh hiển hách trong Interpol.

Bị Kim Thống ngắt lời một cách bất lịch sự, Trác Sở Viên lửa giận bùng bùng.

Người phụ trách tối cao Interpol, Mã Bốc tiên sinh, phát ngôn với thân phận chủ tịch: “Trác chủ nhiệm, cứ theo chỉ thị của ngài Kim”, cứ như thể đang ở trong phiên tòa chứ không phải trong một cuộc họp.

Uy Nhĩ giải vây: “Sở Viên, mục đích hội nghị lần này chính là hi vọng đạt đến cái nhìn chung về sự việc, sau đó quyết định hành động kết tiếp. Hơn nữa, cô là người đầu tiên đề xuất 6 vụ này có người liên quan. Vì thế, mọi người đều hi vọng có thể nghe ý kiến của cô trước.”

Trác Sở Viên hít một hơi thật sâu, nói: “Sáu vụ án này xảy ra chỉ trong vòng 48 tiếng đồng hồ, hơn nữa, lại toàn là những gương mặt nổi tiếng khiến tôi không thể không bỏ chút thời gian tìm kiếm các tư liệu liên quan thông qua cảnh sát địa phương để từ đó so sánh.” Kim Thống cắt ngang không chút nể nang: “Những luận điểm chủ yếu trong báo cáo của cô chẳng qua gồm 3 điểm: Là thời gian trùng hợp, nổi danh và trước khi tự sát, mỗi người đều không rõ tung tích một khoảng thời gian. Tôi nghĩ rằng những luận cứ này quá yếu. Sáu vụ này không chỉ là không tương đồng, mà thật sự là cực kỳ không tương đồng. Trước hết, nơi họ tự tử cách nhau quá xa, không chút liên quan. Kế đến, phương thức tự tử lại càng khác nhau xa, thật chẳng có cách gì nghĩ ra mối liên quan. Thứ ba, và cũng là điểm quan trọng nhất: chính là cảnh sát địa phương đều thiếu cái nhìn toàn cục, thiếu những khả năng cần thiết trong lúc xử lý. Bọn họ đều xử lý vụ việc đơn thuần chỉ như một vụ tự sát cá nhân. Vì thế, tôi nghĩ rằng nếu lại thâm nhập điều tra vụ này, thực là chỉ làm hao tổn nhân lực một cách vô ích. Kim Thống này lão luyện phi thường, không bài xích một cách trực tiếp cách nhìn của Trác Sở Viên mà chỉ dùng thủ pháp phản chứng để chứng minh những luận điểm của nàng không đứng vững.

Trác Sở Viên điềm tĩnh nói: “Ngài Kim Thống chưa bao giờ thực sự thâm nhập điều tra để tìm hiểu sự tình nên đương nhiên là sẽ thấy như thế. Bởi vì quả thật rất khó tưởng tượng một người hoặc tổ chức nào có khả năng thực hiện việc đó một cách đồng thời ở nhiều nơi khác nhau như thế. Làm thế nào để làm được chuyện đó chứ? Tại sao lại phải làm như thế? Mục đích là gì?” Lời nói lần này quả thật lẳng lẹ phi thường, Kim Thống biến sắc.

Trác Sở Viên tiếp: “Những điểm nghi vấn quả thật rất nhiều. Trước hết ...”, nói đến đây, ánh mắt liếc qua Kim Thống, hắng giọng hmm một tiếng. Mọi người ngồi xung quanh đều biết nàng mô phỏng giọng điệu của Kim Thống, tất cả đều chau mày.

Trác Sở Viên tiếp: “Sáu người này, người nào cũng vừa lên đến đỉnh cao nhất của sự nghiệp: Hai tháng trước khi Diên Khắc tự sát, đã đoạt giải vô địch vòng đua Grand Prix Châu Âu. Tiểu thuyết của Bạch Điện Qua đã bán được 1 triệu bản mười ngày trước khi ông chết; Cung Bồn Chánh vừa mới hoàn thành việc thu tóm 51% cổ phần của hãng hàng không Nhật Bản, trọn vẹn giấc mơ bao năm nay; Dịch Hóa Văn, người Đức vừa phát biểu xong lý luận nghiên cứu “Trường Vũ Trụ thống nhất” chấn động giới học thuật;

Mỹ Tuyết Tư đoạt kỳ thứ 2 liên tiếp danh hiệu Ảnh Hậu; Chính khách Cáp Lạp được đề cử tranh chức tổng thống nhiệm kỳ kế.” Cả phòng chìm trong im lặng, chờ đợi nàng tung ra kết luận.

Nàng nhẹ nhàng giải thích : “Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong vòng 3 tháng trước khi 6 người này tự sát. Cho dù về tính chất hay về thời gian đều thật xảo hợp, tới từng chi tiết”. Đoạn nàng nhấn mạnh: “Tôi dám cam đoan cái này tuyệt đối không phải là xảo hợp, bọn họ nhất định là đã được chọn lựa một cách kỹ lưỡng”. Không khí trong hội nghị đột nhiên như giảm vài độ, khiến người ta không lạnh mà run.

Là ai?

Vì sao lại chọn ra những người đó?

Trác Sở Viên nhấn mạnh: “Không người nào trong số họ có nguyên do tự sát cũng như không ai biểu hiện là có khuynh hướng tự sát. Do đó, sự tình tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Kim Thống cười lạnh không nói, biểu thị sự không đồng ý.

Uy Nhĩ mặc dù trầm ngâm không nói, không hiểu sao trong ánh mắt lại ánh lên thần sắc lo lắng ưu tư. Vì sao?

Chủ tịch Mã Bốc trầm giọng, nói: ” Nghĩa là cô muốn nói 6 người danh tiếng thế giới này bị mưu sát? Trác Sở Viên nói: ”Không! Bọn họ tự sát”. Mọi người sững sốt.

Trác Sở Viên giải thích: “Bọn họ trước khi chết, người nào cũng mất tích một cách thần bí một khoảng thời gian. Gia nhân của Cung Bồn Chánh, người quản lý của Mỹ Tuyết Tư, trợ lý của Cáp Lạp đều đã từng báo với cảnh sát. Thậm chí sự thất tung quái đản của bọn họ cũng giống nhau phi thường. Như Cung Bồn Chánh, sau khi kết thúc hội nghị, đi vào phòng vệ sinh rồi không hề thấy quay trở lại. Khi Mỹ Tuyết Tư đang quay ngoại cảnh, đúng ngay lúc camera đang quay cảnh lái xe đi ra xa thì đột nhiên chạy đi luôn không trở lại. Cáp Lạp lại càng thần kỳ hơn, sau khi bước vào thang đặc biệt dành riêng cho ông, đột nhiên không thấy tăm tích đâu nữa. Mặc dù ba người này không biết đã gặp chuyện gì, nhưng qua những lời những người chung quanh mà tôi đã cẩn thận thẩm vấn, không một ai nhìn thấy bọn họ vài ngày trước khi chết. Do đó, có thể khẳng định bọn họ hoàn toàn mất tích trong khoảng thời gian đó. Khi bọn họ xuất hiện trở lại liên tự sát. Không ai biết họ từ đâu ra? Đã đi đâu? Chỉ riêng điểm đó cũng đủ khiến chúng ta cần phải thâm nhập điều tra rồi.” Kim Thống nói, giọng thách thức: “Chuyện này đúng thật là có điểm xảo hợp. Nhưng mà chuyện xảo hợp trên thế giới này cũng có không ít. Ngay cả cô cũng thừa nhận là bọn họ tự sát, vậy thì chúng ta còn có lý do gì để tiến hành điều tra? Khiến người khác tự sát hoàn toàn chưa đủ kết thành tội. Hà huống, cô hiện tại vẫn chỉ hoàn toàn dựa trên suy diễn khơi khơi, chẳng có chứng cứ liên quan cụ thể nào.” Trác Sở Viên cố gắng kiềm chế cơn giận hết mức. Gã Kim Thống này ngay từ lúc đầu đã đầy địch ý, Đúng lý ra, theo những gì đồn đãi, người này vốn cũng rất logic, chỉ là không hiểu vì sao bây giờ lại ngang bướng một cách vô lý như vậy. Nguyên nhân sâu xa bên trong thiệt khiến người ta phải đau đầu.

Trác Sở Viên trầm giọng: “Nếu quả thật có chứng cứ xác đáng, thì cái hội nghị này cũng không cần phải tổ chức. Theo những suy luận bên trên, tôi mạnh dạn nói rằng sự thất tung của sáu người này có một sự liên quan khó giải thích. Mất tích nhiều ngày như vậy, khó tránh gặp những chuyện không bình thường, làm nên nguyên nhân tự sát của họ.” Kết luận này rất hợp tình hợp lý. Nàng thật tình nghĩ không ra lý do vì sao hần phản đối.

Hơn nữa, Mã Bốc và thượng cấp của nàng là Uy Nhĩ cũng vốn là người nói lý lẽ, nhất định sẽ không để Kim Thống làm ầu.

Kim Thống cười nhạt, nói: “Xem ra có lẽ bọn họ đã gặp qua yêu ma thời thượng cổ Nguyệt Ma rồi”. Trác Sở Viên sững sốt nhìn lại, vừa kịp thấy gương mặt đầy vẻ trào phúng của Kim Thống.

Những người khác không có biểu hiện gì, Uy Nhĩ tránh ánh mắt của nàng.

Trác Sở Viên đột nhiên minh bạch vấn đề ở đâu.

Minh bạch nguyên nhân mùi thuốc súng trong hội nghị từ đâu mà ra.

Khoảng ba tháng trước, nàng dưới sự trợ giúp của Lăng Độ Vũ, đã từ trên tay đặc vụ Cáo Đồ bị một sinh vật vùi sâu trong lòng đất không chế linh trí, đoạt lại quốc bảo của Ai Cập là viên Áo Thạch. Kỳ thật, đó là

phương tiện hấp thụ nguyệt năng của sinh vật tà ác “Nguyệt Ma”, mong muốn quay trở lại mặt đất, thống trị thế giới.

Xem truyện “Nguyệt Ma” để toàn bộ chi tiết. Trác Sở Viên đã có một báo cáo vô cùng tỉ mỉ, chi tiết được lưu truyền cực kỳ bí mật trong Interpol.

Mấy người đáng kính trước mặt đây, gồm cả Uy Nhĩ mà nàng xem trọng, không cần hỏi cũng biết, đều không tin vào sự tồn tại của “Nguyệt Ma”. Vốn dĩ họ coi đó là một chuyện bịa đặt. Nàng trong mắt họ chắc chỉ là một kẻ bị mất trí. Vì thế bọn họ mới dùng thái độ đó đối với nàng.

Trong tâm Trác Sở Viên dâng lên niềm thất vọng mãnh liệt, là thứ bị ai trước việc con người không thể chấp nhận được quan niệm mới. Nàng nhớ đến khí khái bất phàm của Lăng Độ Vũ. Đáng tiếc, người vừa đáng hận vừa đáng yêu này không biết đã trốn ở xó xỉnh nào. Nàng đã thử tìm bằng đủ mọi cách cũng không thấy. Thanh âm của Mã Bốc, lãnh đạo tối cao của Interpol, tựa hồ ở một nơi xa xăm truyền lại: “Trác chủ nhiệm, bác sĩ Văn Tây là chủ quản khoa “Nghiên cứu tinh thần” của ta, cũng rất có uy tín về phương diện “Siêu Tâm Lý học”. Vì thế, tôi đã đặc biệt mời ông ta đến đây bàn luận với cô.” Trác Sở Viên lơ đãng ngước nhìn. Bác sĩ Văn Tây nở một nụ cười gương gao.

Siêu tâm lý học là một môn chuyên ngành chỉ mới xuất hiện trong thế kỷ này, thoát thai từ môn “Tâm Linh học” thịnh hành 19 thế kỷ nay, chuyên nghiên cứu các hiện tượng siêu đẳng khác thường, khảo sát một cách có hệ thống các hiện tượng sống mà khoa học kỹ thuật hiện đại không thể giải thích một cách đầy đủ được, thường được gọi là “Công năng đặc dị”.

Bác sĩ Văn Tây cười nhẹ, nói: “Trác chủ nhiệm, hiểu biết của nhân loại về chính mình cực kỳ kém, đối với các hiện tượng tinh thần lại càng lơ là, chỉ giải thích là do quỷ thần ...” Bác sĩ Văn Tây này, lời nói hòa nhã văn vẻ khiến người ta phát sinh hảo cảm. Đáng tiếc, những lời nói như thế, chẳng khác nào cho rằng Trác Sở Viên kém hiểu biết, dùng sự tồn tại của Nguyệt Ma để giải thích hiện tượng tinh thần của nhân loại. Con giận bốc lên, Trác Sở Viên không thể giữ tự chủ được nữa, đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Hội nghị này không phải để thảo luận Nguyệt Ma có tồn tại hay không, tôi chỉ muốn các người nói tôi biết, vụ án này có điều tra tiếp không?”

Bác sĩ Văn Tây hấp tấp nói: “Trác chủ nhiệm, xin cô nghe tôi một lời ...” Uy Nhĩ cũng đồng thời nói: “Sở Viên ...” Kim Thống vờ mặt ngượng ngịu. Trác Sở Viên đưa tay chặn lời, nhìn về phía chủ tịch hội nghị Mã Bốc, đợi nghe câu trả lời. Mã Bốc thở dài một tiếng, chậm chậm nói: “Trác chủ nhiệm, cô là nhân viên ưu tú nhất của chúng tôi, nhưng mà vụ án Nguyệt Ma ảnh hưởng đến cô thực sự quá nhiều, chúng tôi cùng chung một nhận định là cô nên nghỉ ngơi một khoảng thời gian.” Uy Nhĩ tiếp lời: “Sở Viên, chúng ta thảo luận riêng, được không?”. Trác Sở Viên phẫn nộ nói: “Đa tạ hảo ý của ông, chỉ là, cần trị liệu tâm lý là các ngài, không phải tôi.” Đoạn đổi ý, nói tiếp: “Ảnh hưởng của Nguyệt Ma với tôi thật quá lớn, ít nhất cũng ảnh hưởng lớn đến thái độ của các ngài với tôi. Vì thế, tôi quyết định sẽ tiếp tục điều tra chân tướng, nhưng mong các ngài nhớ cho, tôi làm thế này không phải để chứng minh ai đúng, ai sai, cũng không phải vì Interpol mà là vì hòa bình và hạnh phúc của nhân loại.” Đoạn hướng về Uy Nhĩ nói: “Trước hết, tại đây, tôi muốn xin ngài thôi việc, sẽ bổ sung giấy trắng mực đen sau. Thực ra, tôi vẫn còn một số tư liệu khá quan trọng, nhưng xem ra, có nói thêm cũng vậy, đúng không?” Nói xong liền đứng dậy đi thẳng một mạch ra khỏi phòng hội nghị.

Nhìn sau lưng nàng, Mã Bốc lắc đầu không nói, Uy Nhĩ vẻ mặt lo lắng, bác sĩ Văn Tây lộ vẻ thất vọng, Kim Thống cười nhạt không nói.

Biểu tình mỗi người mỗi khác, nhưng tất cả đều tỏ dài trước sự mất bình tĩnh của Trác Sở Viên, đã bước vào con đường tự hủy diệt.

2. Tia Sét Thần Bí

Trác Sở Viên ôm bao lớn bao nhỏ đầy đồ mới vừa mua từ cửa hàng bách hóa về, mở cửa phòng chạy vội vào. Chuông điện thoại trong phòng khách reo vang không ngừng.

Trác Sở Viên ném bao đồ trên tay lên ghế sofa, nhắc điện thoại lên hỏi:

-Ai vậy?

Từ trong điện thoại vang lên một giọng nam trầm mạnh mẽ:

-Viên à! Là anh! Lăng Độ Vũ.

Trác Sở Viên vui mừng hét lên:

-Trời ạ! Anh đang ở đâu, em tìm anh khắp nơi mấy tháng nay rồi ...

Lăng Độ Vũ ở bên kia đầu dây thở dài một tiếng, đoạn nói:

-Xảy ra quá nhiều chuyện, anh vẫn cứ nghĩ rằng em còn ở Bắc Âu. Gọi điện tới mới biết em đã đến Mỹ.

Trác Sở Viên vừa nghe thanh âm của Lăng Độ Vũ, vui mừng đến phát cuồng, quên sạch cả những chuyện không như ý trong lúc họp với mấy người Mã Bặc sáng nay. Nàng vui vẻ nói:

-Anh hiện đang ở đâu? Em lập tức đến thăm anh ngay.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

-Không phải em đang công tác sao? Anh còn nghĩ rằng em bận đến nỗi không thở được nữa chứ.

Trác Sở Viên ra vẻ thần bí:

-Vốn là như vậy, nhưng mà em đã xin từ chức với sếp rồi, nên em được tự do. Sau này nếu không có chuyện gì làm thì bức bối chết thôi.

Nhớ lại chuyện ngày hôm nay, lửa giận bốc lên, thế nên sau khi rời khỏi phòng họp nàng liền đi đến cửa hàng thời trang ở New York, mua một hơi năm bộ quần áo, lại đi cắt ngắn mái tóc, mới bình tĩnh lại được một chút.

Lúc này nghe thấy tiếng của Lăng Độ Vũ, nàng liền vứt hết những chuyện không liên quan đến hai người ra ngoài chín tầng mây, chỉ hi vọng có thể mau mau gặp lại nam tử mà nàng đã khắc cốt ghi tâm.

Lăng Độ Vũ ngẩn người một hồi mới nói:

-Anh bây giờ đang ở Nam Mỹ ...

Trác Sở Viên dịu dàng nói nói:

- Từ từ đã, để em lấy bút lại.... Á! Chuyện gì thế này? Trời ơi! Sao em không thể nhìn thấy gì nữa... .

Lăng Độ Vũ ở đầu bên kia hét lên trong điện thoại:

- Viên à, chuyện gì vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Á!

Đó là tiếng hét cuối cùng của Trác Sở Viên. Rồi tất cả rơi vào sự im lặng.

Cùng với tiếng kỳ quái “Rẹt...” từ ống nghe rơi xuống, tiếng kêu la yếu ớt đau xé tâm can không ngừng truyền tới Lăng Độ Vũ.

Trác Sở Viên mất tích được nửa canh giờ, nhận được tin báo của cảnh sát địa phương, Mã Bốc, Kim Thống, Uy Nhĩ kẻ trước người sau lần lượt đến hiện trường. Ở đó đã có hơn chục vị chuyên gia cảnh sát sở tại đang nghiêm túc tiến hành điều tra, tìm dấu vân tay.

Mã Bốc sắc mặt trầm ngâm, nói với Kim Thống và Uy Nhĩ:

- Có lẽ nào Trác chủ nhiệm bất mãn chuyện sáng nay chúng ta quyết định không điều tra vụ án sáu người nổi tiếng tự sát mà phần uất quá mức, nên đã tự biên tự diễn vở kịch vui này?

Uy Nhĩ hấp tấp nói:

- Không có chuyện đó! Cô ấy là người mà tôi hiểu rõ nhất mà.

Kim Thống bùi ngùi nói: "Không! Người mà ông biết rõ là con người trước đây của cô ta, còn hiện tại thì không.

Uy Nhĩ nổi giận, mặt đỏ phừng phừng. Ý của Kim Thống chính là chỉ Trác Sở Viên vì chuyện Nguyệt Ma mà thay đổi tính cách.

Kim Thống vẫn không chút lưu tình, từng bước ép tới, chất vấn:

- Nếu không vì sao người báo cảnh sát không muốn tiết lộ thân phận?

Uy Nhĩ phản bác:

-Số người báo cảnh sát nhưng lại sợ phiền nhiễu không muốn nói ra thân phận đâu phải là ít, sao lại lấy đó mà bàn luận được?

Kim Thống cười lạnh:

-Nếu như không phải cô ta cố ý mất tích, vì sao một chút dấu vết cũng không có?

Uy Nhĩ lập tức nghẹn lời.

Tuyệt đại đa số các vụ bắt cóc đều lưu lại một chút vết tích, ví dụ như đồ đạc bị gãy vỡ do giấy giũa. Đặc biệt là muốn bắt người như Trác Sở Viên, đã từng được huấn luyện một cách nghiêm khắc, gần như không thể có khả năng giống hiện trường lúc này.

Mã Bốc lập tức lên tiếng:

- Cho dù thế nào, chuyện này chúng ta tuyệt đối không nhúng tay vào. Hãy để cảnh sát New York xử lý.

Uy Nhĩ sắc mặt rúm ró, còn muốn nói nữa nhưng Mã Bốc đã cắt ngang:

-Không cần nói nữa, chuyện cứ như vậy mà làm."

Một cơn lửa giận tràn đầy lồng ngực Uy Nhĩ.

Không!

Cho dù thế giới này chỉ còn lại một mình ông, ông cũng nhất định phải kiếm cho ra Trác Sở Viên.

Không có ai hiểu rõ tính cách của Trác Sở Viên hơn ông. Cô tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện tào lao như vậy. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Một ý tưởng ớn lạnh len vào. Chẳng phải cô cũng giống như sáu người nổi tiếng đó? Chuyện đáng sợ nhất đó cũng đã xảy ra với Trác Sở Viên rồi sao?

Lúc cô xuất hiện trở lại, sẽ đi tự tử ư?

***** **

Trác Sở Viên từ từ tỉnh lại, giống như từ trong một hang tối bước ra.

Trong lúc nhất thời, nàng mơ hồ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng không phải là một phụ nữ bình thường, mà là nhân vật cực kỳ xuất sắc trong Interpol, ngay lập tức nhớ lại sự tình trước lúc hôn mê: Nàng đang ở trong nhà tại NewYork và đang nói chuyện điện thoại với Lăng Độ Vũ.

Đột nhiên trong phòng xuất hiện một đạo ánh sáng cực mạnh, khiến nàng không thấy gì hết.

Giống như tia sét phá trời đêm, đánh vào trong phòng, đem theo một cảm giác kỳ quái khó nói. Miễn cưỡng mô tả thì giống như cả người bị phân giải biến thành các phân tử, trở thành một tập hợp ánh sáng, vật chất trên người biến mất.

Nàng đã có cảm giác thân thể không tồn tại, trong chớp mắt hòa vào bên trong luồng ánh sáng cực mạnh. Sự đau đớn cùng cực khiến nàng ngất đi.

Đó là cảm giác cuối cùng của nàng.

Nàng hiện tại đã hoàn toàn tỉnh táo.

Trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc khiến nàng không mở mắt ngay lập tức, ngược lại tập trung lắng nghe. Một loại âm thanh kỳ quái lập tức truyền vào tai.

Là hô hấp của con người.

Nàng mở bừng mắt, một quang cảnh quỷ quái hiện ra trước mắt.

Dưới ánh sáng mờ mờ, nàng đang nằm trên một tấm thảm. Mười mấy cặp mắt đang chăm chú quan sát nàng từ trên cao, ánh mắt điên cuồng nảy lửa.

Mấy người này toàn thân đều khuất sau lớp áo đen rộng thùng thình, ngay cả gương mặt cũng che lại, chỉ lộ ra ánh mắt như dã thú. Nhưng Trác Sở Viên chắc chắn đó là ánh mắt của con người.

Trên đầu khăn quàng vai có thêu một tia chớp màu trắng, thật giống như tia sét phá trời đêm trước đây.

Mấy người đó không nói lời nào, vây thành một vòng tròn lớn xung quanh chỗ Trác Sở Viên đang nằm.

Trác Sở Viên rên lên một tiếng, lúc này mới phát giác ra toàn thân không hề bị trói, có thể hoạt động tự do. Nàng không khỏi hi vọng, hét lên một tiếng, bật người dậy.

Nàng vừa nhảy lên, lập tức biết ngay có chuyện không đúng. Bởi vì những người áo đen đứng chung quanh lập tức cười lên hô hố, giống như một cảnh tượng đáng sợ trong cơn ác mộng.

Trác Sở Viên không có thời gian nghĩ nhiều, chân phải đá ra hết sức, mục tiêu nhắm vào người áo đen đứng gần nhất.

Chân đá ra được nửa đường thì phát sinh một chuyện khiến người ta sợ hãi.

Nàng lại nhìn thấy tia sét đỏ.

Không thể nhìn thấy được gì nữa.

Một tia sét chấn động tâm thần, đột nhiên tràn ngập không gian quanh người nàng. Tia sét mãnh liệt nhất trời đất.

Tiếp đó, tim đập liên hồi, sức lực toàn thân biến mất.

Trác Sở Viên yếu ớt té trở xuống tấm thảm dày, trước khi ngất đi, trong tim nàng vẫn thét gọi tên người đàn ông mà nàng yêu thương nhất: Lăng Độ Vũ.

Sáng sớm ngày thứ hai kể từ lúc Trác Sở Viên mất tích.

Mồ hôi lạnh từ trán Lăng Độ Vũ lăn xuống. Lúc Trác Sở Viên gọi tên, linh giác siêu phàm khiến anh có cảm giác và ý nghĩ với Trác Sở Viên ở nơi một nơi xa xôi.

Một đạo tia sáng chói mắt, phá tan bóng đen trong tâm linh anh.

Kinh nghiệm của “Thượng đế chi môi”, khiến tâm linh được mật tông huấn luyện từ lúc ấu thơ, linh giác cảm thụ siêu phàm càng trở nên sâu và rộng hơn rất nhiều. (Xem quyển “Thượng đế chi mê”).

Anh cảm giác cực kỳ rõ ràng nỗi thống khổ đau đớn của Trác Sở Viên. Tim đột nhiên co thắt lại. Linh giác siêu nhân đột nhiên biến mất.

Cái cảm giác thấy người yêu gặp đau khổ lại không có khả năng giúp đỡ khiến anh gầm lên đau đớn.

Một bàn tay thon thả nhẹ nhàng đáp lên đầu vai anh, một giọng nữ nhẹ nhàng hỏi:

- Tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Lăng Độ Vũ mở đôi mắt hồ ra, liền gặp ngay ánh mắt lo lắng của cô tiếp viên.

Những hành khách ngồi phía trước đều quay đầu lại nhìn anh. Tiếng gầm của anh khiến mọi người chấn động.

Lăng Độ Vũ ngậy người vài ba giây, rồi mới bối rối trả lời:

- Ủy! Tôi ngủ thiếp đi, gặp phải một cơn ác mộng, thật sự xin lỗi!

Sau khi tiếp viên bước đi, tâm thần của Lăng Độ Vũ lại quay trở về bên Trác Sở Viên.

Mặc dù anh đã báo cảnh sát, nhưng lại không dám tiết lộ thân phận của mình cũng bởi vì một mặt anh chưa từng tin tưởng vào năng lực của cảnh sát địa phương. Mặt khác, quan trọng hơn chính là giác quan thứ 6 của anh nói rõ không chút hàm hồ: sự tình đáng sợ nhất cũng đã phát sinh trên người Trác Sở Viên.

Do đó, hoàn toàn không thể cứ chiếu theo phương thức thông thường để xử lý.

Chuyện khiến anh sửng sốt hoàn toàn không phải là chuyện kỳ lạ này. Tình hình có nguy khốn đến mức nào cũng không thể khiến anh lùi bước.

Chuyện mà anh kinh ngạc lo sợ nhất chính là: lúc linh giác của anh và Trác Sở Viên hòa làm một, nhìn thấy tia sét kinh người, nhưng lại không cảm thấy bất cứ sinh mệnh nào.

Điều đó nói lên: tia sét đó không phải là thứ mà một sinh vật nào đó làm ra.

Như vậy rốt cục là cái gì?

Sau khi báo cảnh sát, anh liền nhờ người với tư cách là một thành viên của “kháng bạo liên minh” ở NewYork tìm thượng cấp của Trác Sở Viên là Uy Nhĩ. Người này cực kỳ hợp tác khiến anh hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối. Anh bây giờ đang trên đường bay đến NewYork.

Phi cơ bay vào không phận NewYork, bắt đầu thực hiện quy trình hạ cánh.

Uy Nhĩ nhìn lũ khách bước ra khỏi cửa khẩu với chút lo lắng khẩn trương, ngóng chờ người mình trông đợi.

Một người Trung Quốc thân thể khỏe khoắn, nét mặt toát lên vẻ anh tuấn, bước từng bước lớn đi ra. Uy Nhĩ lập tức bước tới nghênh đón.

Uy Nhĩ vừa bắt tay, vừa nói:

-Lăng tiên sinh, hân hạnh, hân hạnh được gặp mặt.

Ông đặc biệt chú ý đến người Trung Quốc được cho là có lực lượng tinh thần không ngừng tạo nên kỳ tích này. Nhân thân đặc biệt sắc bén khiếp người nhưng lại toát lên sự thu hút.

Lăng Độ Vũ cười khách sáo nói:

-Uy Nhĩ tiên sinh, nói thật nhé, tôi không nghĩ lại cùng ngài “hân hạnh gặp mặt”.

Uy Nhĩ sắc mặt ủ rũ :

- Sở Viên có chuyện rồi, tôi cũng rất lấy làm tiếc. Cô ấy là bằng hữu và trợ thủ tốt nhất của tôi. Tôi thật sự hối hận ngày hôm đó không ủng hộ cô ta trong hội nghị.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi đến bãi xe bên cạnh quảng trường, ngồi vào trong xe tải lớn của Uy Nhĩ.

Xe tải chạy bon bon trên đường.

Lăng Độ Vũ hỏi:

-Không có ai biết tôi đến NewYork chứ?

Uy Nhĩ trả lời:

- Ngoại trừ tôi ra, không có ai biết hành tung của ông.

Lăng Độ Vũ gật đầu vừa ý, nói:

- Rất tốt, chuyện này cực kỳ trọng yếu. Ngày hôm đó, tôi “nghe” qua điện thoại có chuyện xảy ra với Sở Viên, lập tức báo cảnh sát. Lúc đó cũng sử dụng tên giả. Bây giờ, thân phận của tôi là một ký giả chuyên viết về mục du lịch cho các báo, hàng thật giá thật, không chút giả dối.

“Kháng bạo liên minh” của Lăng Độ Vũ thần thông quảng đại, đưa cái thân phận giả đó cho anh, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Uy Nhĩ nói, giọng mất kiên nhẫn:

-Tôi cũng biết là giữ gìn bí mật, có thể đạt được hiệu quả bất ngờ. Nhưng tôi không hiểu vì sao ông muốn tôi ngay cả Interpol cũng phải giấu?

Lăng Độ Vũ cười nhẹ, nói:

-Nếu như được, tôi rất muốn giấu luôn cả ông. Nhưng mà không thể làm được, tôi cần sự giúp đỡ của ông. Còn nguyên nhân thế nào, đợi tôi sắp xếp ổn thỏa sự tình, mới nói ông được....

Uy Nhĩ kêu xe dừng ở một góc đường rồi nói:

- Địa điểm xảy ra chuyện của Sở Viên, chính là khu nhà ở góc đối diện. Đó là căn hộ cao cấp của Manhattan. Bảo an phải nói là tốt. Trong khoảng thời gian ngày Sở Viên mất tích, lính gác thẻ là không thấy người lạ bước vào khu nhà, cũng không có ai đi ra. Sau đó, Interpol địa phương của chúng tôi cũng đã từng phái người chuyên môn điều tra cẩn thận khắp các nơi trong ngoài phòng, nhưng cũng tìm không thấy bất cứ dấu vết thông thường nào, khiến chúng tôi không thể biết nên nào thế nào tiếp theo nữa.

Ông ngừng một chút rồi hỏi tiếp:

-Ông vẫn còn muốn xem xét hiện trường chứ?

Lăng Độ Vũ khẳng định:

-Đương nhiên là muốn!

Thần sắc của Uy Nhĩ có chút bối rối:

-Có phải ông hoài nghi năng lực của chúng tôi?

Lăng Độ Vũ cười không đáp, mở cửa bước ra nói:

- Chúng ta mau đi đi, không phải là muốn tranh thủ thời gian sao?

Nơi ở của Trác Sở Viên chính là lầu thứ 28 của cao ốc 30 tầng. Lúc này trước cửa có một vị cảnh sát đang đứng gác.

Sau khi bước vào phòng, Lăng Độ Vũ xem xét cực kỳ kỹ lưỡng khắp nơi, đến cả nguồn điện, cầu dao, đồ điện và điện kế bên ngoài phòng cũng không bỏ qua. Xong xuôi mới nói:

- Tôi đã phát hiện hai nơi có điểm kỳ quái, nhưng sao chưa nghe ông nói qua?

Bọn họ từng nói chuyện với nhau mấy lần qua điện thoại, thương lượng phương pháp cứu Trác Sở Viên.

Uy Nhĩ ngạc nhiên, ông cũng cũng là chuyên gia về phương diện này. Nhưng Lăng Độ Vũ có thể nào sau khi bọn họ không thể phát hiện ra được gì, mới chỉ một chút đã phát hiện ra manh mối?

Lăng Độ Vũ hoàn toàn không lưu ý đến sự ngạc nhiên của Uy Nhĩ, đi thẳng vào vấn đề:

- Ông xem! Đồ làm từ plastic trong phòng đều có sự biến hình dù là cực nhỏ.

Anh thuận tay cầm một cái ly nước lên. Vòng tròn phía dưới ly phình ra một chút có vẻ không tự nhiên. Nếu không lưu tâm thì rất khó thấy được.

Ánh mắt của Uy Nhĩ dõi theo chỉ dẫn của Lăng Độ Vũ, phát giác dây điện trong phòng cũng có hiện tượng biến dạng như thế, phình ra một chút và rất khó thấy. Bởi sự lạ đó cực nhỏ, cho nên những người điều tra của bọn họ trước đây đều đã nhìn sót.

Chuyện này nói lên điều gì?

Trong phòng sao lại có khả năng gây ra nhiệt độ cực cao làm biến dạng đồ vật?

Lăng Độ Vũ lại cầm cầu dao điện kéo ra. Khe điện bằng đồng hiện lên màu đen hôi hôi chính là biểu tượng của sự quá áp điện.

Lăng Độ Vũ nói:

-Hôm đó, lúc Sở Viên treo điện thoại, tôi vẫn còn có thể nghe thấy thanh âm trong phòng. Lúc đó có tiếng ” ọ ọ ọ ” kỳ quái, sau đó tôi ngồi ngấm lại từ đầu. Đó giống như âm thanh của dòng điện cao áp. Bây giờ chứng minh suy luận của tôi vô cùng có lý.

Rồi lại nhướng mày lên nói:

-Nhưng vì sao lại có thể như thế?

Trong phòng tình trạng rất tốt, vì sao lại có thể xuất hiện dòng điện cao áp như vậy?”

- À!

Uy Nhĩ kêu lên, sắc mặt quái dị.

Lăng Độ Vũ sững sờ nhìn ông.

Uy Nhĩ cơ hồ hét lên:

- Đúng lúc Sở Viên mất tích, toàn bộ tòa nhà lần đầu tiên bị mất điện. Người quản lý tòa nhà nói, đó là vì cầu dao tổng trong phòng bơm nước đột nhiên bị đứt, cắt đứt toàn bộ điện của tòa nhà. Người quản lý còn nói, trước đây chỉ có lúc bị sét cực mạnh đánh xuống cột thu lôi, dòng điện bị dẫn xuống đất, phát sinh ra dòng điện rỉ mới phát sinh ra cú điện như thế. Lúc đó bởi vì tôi nghĩ không thể nào chuyện đó lại có liên quan đến sự mất tích của Sở Viên nên đã không nghiên cứu kỹ.

Lăng Độ Vũ lẩm bẩm:

-Vì sao lại có thể như thế?

Sự tình càng lúc càng ly kỳ. Đầu của Uy Nhĩ đột nhiên to ra gấp mấy lần.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nói:

-Tôi muốn xem báo cáo của vụ sáu người nổi tiếng tự sát do Sở Viên viết và băng ghi âm của hội nghị ngày hôm đó ...

Nét mặt Uy Nhĩ rất khó coi, ông do dự:

-Báo cáo thì không sao, nhưng mà băng ghi âm lại ghi cuộc họp cực kỳ bảo mật ...

Lăng Độ Vũ cắt lời ông:

-Uy Nhĩ tiên sinh, sự mất tích của Sở Viên chín mươi chín phần trăm là có liên quan đến vụ tự sát của những người nổi tiếng. Rõ ràng chuyện rất ly kỳ, gần như hoàn toàn vượt xa ngoài khả năng tưởng tượng của chúng ta. Tình cảnh của Sở Viên nguy hiểm vạn phần, ông lại muốn dùng quy tắc thông thường ngu ngốc đó mà làm, không bằng về nhà dưỡng lão....

Uy Nhĩ nghĩ đến cái nhìn của Mã Bốc và Kim Thống, giọng kiên quyết:

-Được! Tôi theo ông.

Kỳ thực, từ lúc đầu tiên nói chuyện với Lăng Độ Vũ qua điện thoại, ông đã hạ quyết tâm muốn cùng Lăng Độ Vũ hợp lực, tìm Trác Sở Viên trở về.

***** **

Trác Sở Viên tỉnh lại lần nữa. Đó là một căn phòng rất lớn, ánh sáng cực mạnh khiến nàng cảm thấy khó chịu trong người, hơn nữa nàng ngồi trên một cái ghế thép lạnh lẽo.

Tay chân đều bị còng bằng khóa thép, rất khó chịu.

Nguồn sáng từ phía sau chiếu tới, chiếu cái bóng của nàng lên bức tường có một cánh cửa bằng thép, có cái vẻ thần bí khó tả.

Gian phòng rộng hơn 100 mét vuông, ngoại trừ cánh cửa bằng thép ra thì hoàn toàn trống rỗng.

Trên tường hai bên trái phải, lắp đặt màn hình ti vi lớn cỡ 8 mét vuông, không biết dùng để làm gì?

Cái màn hình to như vậy làm người ta cảm thấy cực kỳ hiện đại.

Lúc Trác Sở Viên khó chịu hét lên, màn hình hai bên bắt đầu bật sáng.

Hoàng hôn cùng ngày, lúc Uy Nhĩ ở một phòng ăn gặp lại Lăng Độ Vũ, Lăng Độ Vũ đang ngồi ở một góc phòng ăn. Anh đã nghe được ba lần cuốn băng Uy Nhĩ đưa cho hồi sớm.

Uy Nhĩ nói thẳng vào vấn đề:

-Thế nào rồi?

Ánh mắt Lăng Độ Vũ cực kỳ quái dị, giống như muốn tiến vào trong tâm linh của ông.

Lăng Độ Vũ nói:

- Cái bản lưu hội nghị này, ngoại trừ bốn người tham gia hội nghị, có người thứ năm nào biết không?

Uy Nhĩ không chút do dự, đáp ngay:

-Không thể! Đây là hội nghị bí mật, tuyệt đối không có người nào khác biết được.

Lăng Độ Vũ đổi chủ đề:

- Ông là cấp trên của Sở Viên, tham gia hội nghị, chuyện đó là đương nhiên. Mã Bốc với tư cách là thống soái tối cao của Interpol, tham gia cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà chuyện này vì sao lại có tên Kim Thống chết tiệt và cả bác sĩ Văn Tây chứng mất đó liên quan?"

Uy Nhĩ nghe đến những từ mô tả Kim Thống và Văn Tây, không nhịn nổi phải buột miệng cười, biết là Lăng Độ Vũ vì Trác Sở Viên mà bất bình.

Xem ra, gã sau khi nghe xong băng ghi âm hội nghị, đối với những người tham gia có "hảo cảm" thế nào. Bởi vì ngay cả mình trong đó, cũng không đứng về phía Trác Sở Viên.

Nghĩ đến đó, trong tâm Uy Nhĩ cảm thấy hơi tội lỗi. Đó không phải là ông đã tin tưởng vào sự tồn tại của Nguyệt Ma, mà ông hối hận mình để chuyện Nguyệt Ma làm ảnh hưởng đến sự phán đoán của vụ án khác.

Uy Nhĩ trả lời:

- Báo cáo của Sở Viên, đã gây nên chấn động rất lớn trong ngành của chúng tôi. Văn Tây là chuyên gia về lĩnh vực này. Vì thế Mã Bốc muốn gã ước lượng toàn bộ sự kiện.

Lăng Độ Vũ cười nhạt:

- Mấy vị chuyên gia này, ngoại trừ lý luận suông ra thì hiểu biết cái gì? Kết luận của Văn Tây. Không cần hỏi cũng biết là hoàn toàn phủ định sự tồn tại của Nguyệt Ma, dẫn đến sự nghi ngờ về năng lực của Trác Sở Viên. Mà nói cho ngay, là do ngay từ đầu, Mã Bốc, Uy Nhĩ mấy người đã sớm đối xử với Trác Sở Viên như cách đối xử với một người điên thích nói chuyện huyền hoặc.

Uy Nhĩ cười lúng túng, tránh né sự phê bình của đối phương, nói:

- Thực ra Kim Thống cũng không nhất định phải đến tham gia hội nghị. Nhưng hắn cứ nói hắn là người phụ trách khu vực châu Mỹ, có quyền tham gia hội nghị này.

Ông ngưng một chút rồi tiếp:

-Kỳ thực, Kim Thống lúc nào cũng muốn nắm lấy vị trí tổng chỉ huy tổ hành động đặc biệt của tôi. Cái chức quyền của địa vị này không có hạn chế khu vực. Kim Thống đang quan tâm nhất là đa năng đa dụng, thế nên lúc nào cũng chăm chăm như hổ đói. Sở Viên vừa trình báo cáo về Nguyệt Ma, hắn lập tức tập trung toàn lực công kích. Anh cũng biết là ... Sở Viên trước nay là thủ hạ đắc lực nhất của tôi ...

Lăng Độ Vũ nói:

-Hay a! Giả thuyết đúng là vậy rồi. Sự mất tích của Sở Viên chắc chắn là phải có liên quan đến một trong bốn người các ông.

Uy Nhĩ sững sờ kinh ngạc. Mặc dù ông cũng đã nghĩ đến khả năng này, nhưng vừa nghe Lăng Độ Vũ nói ra, ông vẫn không khỏi há hốc mồm.

Uy Nhĩ hỏi:

-Bốn người chúng tôi, ai cũng biết Interpol quyết định không điều tra tiếp chuyện những người nổi tiếng tự sát. Vì thế, cho dù Sở Viên có biểu hiện sẽ không bỏ qua, nhưng một người thì có thể làm được gì chứ? Vì sao còn muốn bắt cóc Sở Viên, làm chuyện đả thảo kinh xà?

Lăng Độ Vũ trầm ngâm một lúc mới giải thích:

-Sở Viên trước lúc kết thúc hội nghị, đã từng nói: "Tôi còn một số tư liệu trọng yếu. Nhưng mà nói hay không nói ra cũng chẳng có gì phân biệt. Vấn đề có khả năng là từ chuyện đó mà ra. Nàng nhất định đã có được đầu mối quan trọng. Chỉ vì chuyện đó đã không thể không đối phó với nàng. Vì thế một trong những người tham gia hội nghị, lúc biết là nàng sẽ không bỏ qua cuộc điều tra, sẽ lập tức phải có biện pháp đối phó với nàng.

Uy Nhĩ với kinh nghiệm trong Interpol lâu năm, suy nghĩ thận trọng, đưa lật lại vấn đề:

- Theo lý mà nói, cho dù có người muốn bắt cóc Sở Viên đi mà thần không hay, quỷ không biết, tất sẽ không chọn lúc cô ta nói chuyện điện thoại với bằng hữu mà hạ thủ. Chuyện này thực ra là vì cái gì đây?

Lăng Độ Vũ nhíu mày, cũng cảm thấy nghi hoặc không hiểu.

Đúng lúc đó, một cảm giác nguy hiểm nổi lên trong đầu. Lúc nào có nguy hiểm đến gần, giác quan kinh người của anh sẽ sinh ra cảm ứng.

Cảm giác này hết lần này đến lần khác giúp anh thoát chết.

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn quanh phòng ăn tìm kiếm. Lúc này là lúc ăn tối. Trong phòng ăn ngồi đầy khách, nhưng không có chuyện gì kỳ lạ.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ quét về cửa lớn, mọi thứ xem ra đều yên tĩnh bình thường.

Uy Nhĩ không nhịn được lên tiếng hỏi:

-Gì thế...

Lời còn nói chưa xong, Lăng Độ Vũ đột nhiên cảm thấy ánh sáng lóe lên trong khóe mắt. Anh chưa kịp trả lời Uy Nhĩ, cũng không kịp xoay người. Vừa tung bàn ăn ngược về phía trái, đồng thời như con báo chạy nấp sau bàn. Chân trái nhanh như chớp tung ra, đá chiếc ghế của Uy Nhĩ bay đi.

Uy Nhĩ không kịp đề phòng, lăn tròn như trái bóng trên mặt đất.

Ly tách trên mặt bàn toàn bộ rớt xuống mặt đất, phát ra tiếng rớt vỡ hỗn loạn.

Ánh mắt của mọi người trong phòng ăn trong phút giây tập trung về cái góc của bọn họ.

Cùng lúc đó, tiếng súng đáng sợ vang lên ở phía phải. Địch nhân từ cửa sau bước vào phòng ăn.

Trong phòng ăn, tiếng la hét vang lên khắp nơi. Tiếng bàn ghế ly tách ngã đổ. Òn ào huyền ảo.

Uy Nhĩ lúc này mới hiểu rõ Lăng Độ Vũ đang làm cái gì. Vừa mới rút súng ngắn ra, vai trái đã bị trúng đạn. Lực đạo của viên đạn đẩy toàn thân ông ngã lăn ra sau. Rầm một tiếng, lưng của ông đã đập vào bức tường phía sau.

Uy Nhĩ thảm kêu lên:

-Mạng ta xong rồi!

Lăng Độ Vũ đã sớm rút súng cầm tay. Vừa thấy tình hình nguy cấp của Uy Nhĩ, không thể phản kích, anh xoay tròn cái bàn như bánh xe, kéo Uy Nhĩ ra sau bàn.

Súng hướng về bọn họ bắn điên cuồng.

Cũng may là cái bàn do phiến gỗ tếp cứng dày bốn tấc tạo thành. Lúc này dù lại đạn bắn gỗ văng tung tóe, nhưng nhất thời vẫn chưa xuyên qua được.

Tình thế vạn phần nguy hiểm!

Lăng Độ Vũ lâm nguy bất loạn, tay trái chụp chân ghế đang lật úp, vận lực ném mạnh. Cái ghế như một quả pháo bay lên không rớt xuống đầu địch nhân.

Cùng lúc đó, anh nhanh như chớp thò nửa người ra khỏi bàn, nòng súng trong tay khạc lửa liên tục. Có tên trong đám địch nhân bị anh bắn trúng đầu, văng bật ngã ra sau. Tên khác bị bắn trúng tay, loạng choạng thối lui. Lăng Độ Vũ phản kích vừa thấy kết quả, lập tức thu người ra sau bàn. Tiếng đạn lập tức rít lên bắn tới, nhưng hỏa lực rõ ràng yếu đi.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, cho đến hiện tại, vẫn không nắm được phía địch có bao nhiêu tên.

Tiếng súng đột nhiên ngừng lại. Chỉ còn lại mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí và tiếng rên rỉ đau đớn của người bị thương.

Lăng Độ Vũ liếc ra ngoài mặt bàn. Đập vào mắt là quang cảnh đổ nát sau trận chiến. Người bị thương lẫn chưa bị thương nằm đầy đất, máu văng lên tường. Đảo mắt nhìn quanh, trong phòng ăn không còn nhìn thấy món đồ nào nguyên lành.

Địch nhân đã rút lui.

Uy Nhĩ sắc mặt trắng bệch nhưng vẻ mặt vẫn rất điềm tĩnh, nói:

- Không cần quan tâm đến tôi. Vết thương của tôi hoàn toàn không trí mạng, cảnh sát địa phương sẽ chiếu cố tôi. Mau chạy đi cứu Trác Sở Viên!

Lăng Độ Vũ nói không nên lời. Sự hung tàn của địch nhân vượt xa sự tưởng tượng của anh.

Dám ở một nơi công cộng như vậy mà hành hung, lạm sát. Trong lòng anh nổi lên một cơn giận dữ.

Tiếng xe cảnh sát rú lên từ phía xa, Uy Nhĩ gấp rút hối thúc:

- Còn không chạy mau!

Anh minh bạch ý của Uy Nhĩ, có một âm mưu rất lớn đang được tiến hành.

Thậm chí đến trong Interpol cũng có nội gián.

Lúc mà anh và Uy Nhĩ tiếp xúc, hành động chắc là đã trong tầm mắt của địch nhân dẫn đến hôm nay bị tập kích bất ngờ. Vì thế anh nhất định phải bảo trì bí mật hành tung ...

Từ nay trở đi, anh sẽ phải một mình tác chiến.

3. Một Mình Tác Chiến

Mười giờ sáng hôm sau.

Lăng Độ Vũ chỉnh cho ngay ngắn cặp mắt kiếng gọng vàng trên sống mũi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nhuộm muối tiêu, rồi sải bước tiến vào tòa nhà tổng bộ ba mươi tám lầu của Interpol.

Lúc này, nhìn vẻ ngoài của anh, là một vị quyền quý Nhật Bản năm mươi tuổi có thành tựu và địa vị.

Anh bước đến quầy tiếp tân, gặp người về trước chín mươi độ, rất lễ độ chào tiểu thư sau quầy tiếp tân, rồi dùng tiếng Anh đậm đặc khẩu âm tiếng Nhật nói:

- Tôi họ Vũ, gọi là Mộc Chi Trụ. Hôm qua đã có hẹn trước với Uy Nhĩ tiên sinh.

Đồng thời đưa danh thiếp. Đó vốn là của một người bạn Nhật Bản. Phía sau quầy tiếp tân đồng loạt giật mình. Hai viên cảnh sát gác hai bên sau cửa đang cẩn thận dò xét anh từ sau cửa.

Vị tiểu thư tóc vàng ngẩng người, nói:

- Ngài Uy Nhĩ hôm qua... Ồ! Ông ấy hôm nay có chuyện, không có đi làm. Ngài có thể lưu lại tính danh và điện thoại được không?

Lăng Độ Vũ thầm nghĩ: Uy Nhĩ nằm bệnh viện, đương nhiên là không thể quay lại làm việc. Lập tức khoác lên bộ dạng nhăn nhó, nói:

-Sao lại có thể thế được?

Rồi giả vờ suy nghĩ một lúc mới nói:

- Tôi chiều tối nay phải rời khỏi NewYork, nhưng tôi lại hứa là phải giao đồ cho ông ấy. Như vậy đi, tôi có thể nói vài lời với thư ký riêng của ông ấy không, hay là gặp một vị tiên sinh khác cũng được.

Vị tiểu thư tóc vàng do dự một lúc, rồi bấm điện thoại và cười nói với anh:

-Xin đợi một chút, cô Ngải Đế sẽ ra ngay lập tức.

Rồi tiện tay đưa anh một cái thẻ có chữ “Khách” cho anh đeo vào.

Không lâu sau, công tắc điện bật mở. Một cô gái ước chừng hơn ba mươi tuổi, thân hình hấp dẫn bước ra, giọng nói rất ôn hòa:

- Ngài Mộc Chi Trụ, xin mời theo tôi.

Vừa đi vừa bắt tay với Lăng Độ Vũ, nói:

-Tôi tên là Ngải Đế, là thư ký riêng của ngài Uy Nhĩ.

Lăng Độ Vũ nói:

-Rất hân hạnh.

Ngải Đế hỏi:

-Ngài Mộc Chi Trụ, Uy Nhĩ tiên sinh có chuyện gấp phải ra ngoài công tác. Mấy ngày nữa e rằng cũng chưa về, tôi có thể giúp gì cho ngài được đây?

Hai người vừa đi vừa nói, băng qua một hành lang dài, hai bên đều là văn phòng và người làm việc bận rộn.

Ngải Đế mở một cánh cửa văn phòng, chính là nơi Uy Nhĩ làm việc.

Lăng Độ Vũ còn chưa bước vào, đứng ngay cửa nói:

-Thế thật không may! Xin hỏi văn phòng cô Trác Sở Viên ở đâu?

Ánh mắt của Ngải Đế phản xạ theo thói quen nhìn về bên phải anh, rồi mới trả lời:

- Ồ! Cô ấy cũng không có ở đây.

Lăng Độ Vũ đã đạt mục đích, lấy ra một công văn lớn niêm phong đưa cho cô ta rồi nói:

- Xin cô đưa văn kiện này cho ngài Uy Nhĩ. Cảm ơn cô! Tôi có thể tự mình đi ra được.

Nói xong lời tạm biệt liền bỏ đi.

Anh sải bước quay lại đường cũ, đúng lúc tiếng đóng cửa của Ngải Đế vang lên sau lưng.

Anh mới quay người lại. Hướng về phía văn phòng Trác Sở Viên mà Ngải Đế vừa nhìn mà bước tới.

Giữa đường gặp hai người. Một là vì người anh có thẻ “khách”, hai là vì mấy người đó người nào cũng bận bịu không ngót, nên đều không chú ý đến anh.

Lăng Độ Vũ đi qua văn phòng của Uy Nhĩ, đến trước một cánh cửa đóng kín. Trên cửa có một tấm bảng tên ghi tên Trác Sở Viên.

Lăng Độ Vũ vận nhẹ nắm cửa, phát giác cửa bị khóa. Nhưng đó chỉ là ổ khóa rất thông thường.

Việc này đương nhiên không thể làm khó chuyên gia mở khóa như anh.

Liếc mắt nhìn trái phải thấy không có người, anh rút trong túi ra hai cọng sắt mỏng. Chỉ cần bốn năm giây là đã mở được cửa ra, rồi nhanh chóng tiến vào trong.

Trong phòng ngoại trừ bàn làm việc ra, chỉ có một cái máy tính, một kệ đầy sách và mấy cái ghế.

Hai rèm cửa che lại, ánh sáng phía ngoài chỉ có thể chiếu vào một ít. Trong phòng tối tăm u ám.

Người cũ không biết nơi đâu, khiến cho anh buồn thương.

Lăng Độ Vũ đề tỉnh mình, đây không phải là lúc cảm thương.

Anh lập tức thu nhiếp tâm thần, bắt đầu tìm kiếm từ bàn làm việc. Trác Sở Viên là một người rất coi trọng việc ghi lại, nhất định có tư liệu lưu lại.

Thời gian không nhiều, chỉ cần Ngải Đế và cô gái tóc vàng ở quầy tiếp tân gặp mặt liền biết anh còn chưa ly khai. Vì thế anh nhất định trước khi xảy ra chuyện phải hoàn thành nhiệm vụ.

Trong tủ toàn là tư liệu không có gì quan trọng, trong đó còn có một tờ giấy vẽ gương mặt của Lăng Độ Vũ, nhưng nhìn vào thấy có tám phần lạnh lùng. Không ngờ là nàng lại có thiên phú về hội họa cao như vậy.

Bên cạnh đó viết đầy chữ Vũ, tên của anh, chính là bằng chứng không gì chối cãi rằng người ấy nhớ anh tha thiết. Khiến cho Lăng Độ Vũ là người kiên cường như thế cũng không khỏi đau xót trong lòng.

Lăng Độ Vũ bỏ qua bàn làm việc, đổi hướng về phía máy tính.

Sau khi mở nguồn, khởi động máy, màn hình máy tính sáng lên dòng chữ, trong ánh sáng âm u nhìn rất chói mắt.

Máy tính hoàn thành quá trình kiểm tra, đột nhiên vang lên tiếng tít. Một hàng chữ xuất hiện:

-Ổ cứng hỏng, không thể đọc được.

Lăng Độ Vũ ngẩn người ra một lúc, vì sao lại có thể như thế?

Chẳng lẽ có người nhanh chân lẹ tay, đi trước một bước hủy đi ổ cứng chứa dữ liệu bên trong?

Từ đầu đến giờ, anh lần nào cũng bị hạ phong. Thực là đối thủ đáng sợ phi thường.

Đúng vào lúc đó, ngoài cửa vọng vào âm thanh huyền ảo. Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lúc này như tiếng sấm kinh tâm động phách.

Anh tận dụng thời gian tắt máy tính, lui người vào trong bóng tối của giá sách. Lúc này, trong phòng ánh sáng u ám, nên vẫn có thể ẩn nấp được. Nhưng đợi đến lúc người bước vào bật đèn lên, anh sẽ không có chỗ giấu mình.

Nhưng mà anh không còn cách lựa chọn nào khác.

Cửa được mở ra, rồi đóng lại.

Một người đàn ông cao gầy, tóc vàng nhanh chóng bước tới, có vẻ ma quái.

Người đó không ngờ lại không mở đèn mà đi thẳng đến trước máy tính, mở điện khởi động. Gã tựa hồ hoàn toàn không nghĩ trong phòng lại có người khác nên chỉ chuyên tâm nhìn vào dòng chữ đang nhảy nhót trên màn hình.

Cũng giống lúc Lăng Độ Vũ gặp phải, sau khi kêu cái tít, trên màn hình xuất hiện dòng chữ:

-Ổ cứng bị hỏng, không thể đọc được.

Người đàn ông đó giật mình, lảo bảo:

-Sao lại có thể như vậy được? Là ai làm?

Đồng thời từ từ quay người. Mới quay được một nửa, động tác ngừng lại, trông giống như phim bị đứng hình.

Do ánh sáng mờ nên gã không thể thấy Lăng Độ Vũ sau lưng và trên tay cầm một khẩu súng hãm thanh.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng nói:

-Người là ai? Đến đây muốn làm gì?

Anh chắc chắn người này không phải là người phá hủy máy tính. Vì thế thái độ rất là khách khí. Người đàn ông sắc mặt trắng định phi thường, hỏi ngược lại:

-Chuyện này phải do ta hỏi người mới đúng.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

-Một tên trộm so với một tên trộm khác có đặc quyền hơn sao?

Người đó cũng có chút hài hước, cười khổ nói:

-Trộm cầm súng, đương nhiên có đặc quyền hơn trộm không cầm súng.

Đổi đáp vài lời, Lăng Độ Vũ đã nhận ra gã là ai. Bởi vì anh nghe qua mấy lần băng ghi âm, quen với thanh âm của gã rồi.

Lăng Độ Vũ cười tiêu sái, rồi thu súng, nói:

-Như vậy thì hai tên trộm đã công bình rồi! Đúng không? Bác sĩ Văn Tây?

Bác sĩ Văn Tây thấy anh cất súng rồi lại kêu tên gã, kinh dị đến không biết phải phản ứng ra sao, rồi đột nhiên hiểu ra, kêu lên:

-Ô! Anh chính là người Trung Quốc ở chung với Uy Nhĩ lúc bị đột kích chiều tối hôm qua, ngài Lăng Độ Vũ. Uy Nhĩ dù chết cũng không để lộ tên của anh, nhưng chúng tôi đã đoán ra là anh. Bọn họ đang tập trung toàn lực kiếm anh.

Lăng Độ Vũ nhú mày. Đúng là phía trước có hổ, phía sau có sói. May là anh chưa từng biết sợ là gì, đầu mày anh dãn ra, nói:

-Rất hân hạnh! Kiếm một nơi uống vài ly cà phê đi, thế nào?

Bác sĩ Văn Tây đối với người Trung Quốc thần thông quảng đại này cũng phát sinh hảo cảm, khẽ cười :

-Lăng tiên sinh là khách, do ta làm chủ đi!

Vừa nói vừa bước ra cửa, dẫn người vào cửa yên lặng một chút. Khi chắc chắn ngoài hành lang không có người, mới mở cửa bước ra. Lăng Độ Vũ nhanh chóng ra theo.

Hai người bước ra ngoài cửa, đến quây tiếp tân, Lăng Độ Vũ trả lại thẻ có in chữ “Khách”. Lúc vừa cùng Văn Tây bước ra ngoài cửa lớn, đến thang máy xuống mặt đất thì một đại hán thân hình hùng vĩ, tay chân vạm vỡ, ánh mắt sáng ngời mở cửa thang máy bước ra. Người này hướng về Văn Tây chào hỏi, ánh mắt chuyển tới trên người Lăng Độ Vũ, gương mặt có chút ngạc nhiên và cảnh giác.

Lăng Văn hai người lướt qua người gã, bước vào trong thang máy. Đại hán đó quay đầu gọi:

-Văn Tây!

Văn Tây hơi biến sắc. Một tay chặn cửa tự động không để cho nó đóng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ nói:

-Ngài Kim Thống, có chuyện gì thế?

Lăng Độ Vũ ngậm than một tiếng, Văn Tây không quay đầu lại là sợ Kim Thống nhìn thấy thần sắc của gã có điều kỳ quái, cố ý kêu tên Kim Thống là muốn anh chuẩn bị ứng biến.

Kim Thống là người cực lực phản đối Trác Sở Viên, lần này đúng là lộ hẹp tương phùng.

Lăng Độ Vũ hiện tại lại chính là người mà bọn họ toàn lực tìm kiếm. Lăng Văn hai người cũng chắc là đã tiêu rồi.

Kim Thống mất sắc như ưng, quét lên quét xuống người Lăng Độ Vũ một hồi nhưng rồi lại đổi ý, nói: “Đợi anh về rồi nói.”

Văn, Lăng hai người cực kỳ bất ngờ.

Văn Tây thở ra một hơi dài, bỏ cánh tay đang ngăn cửa tự động xuống để nó đóng lại. Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Độ Vũ sắc mặt vẫn nghiêm trọng, mới lấy làm lạ hỏi gã:

-Hắn còn chưa nhìn ra lỗ hổng, anh còn sợ cái gì vậy?

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói:

-Không! Hắn đã biết tôi là ai rồi.

Văn Tây chất vấn tiếp:

-Nếu vậy sao hắn lại bỏ qua anh?

Lăng Độ Vũ cười khở:

-Chính là bởi vì không biết nên tôi mới lo lắng.

Hai người bước ra đường, hòa vào trong dòng người náo nhiệt.

Văn Tây hòa nhã nói:

-Gần đây có một quán cà phê rất ngon. Ồ! Có vấn đề gì sao?

Lăng Độ Vũ thần sắc trầm trọng kỳ lạ, hạ giọng:

-Chúng ta có người theo dõi.

Dù là người bình thường, lúc bị người trong bóng tối theo dõi, cũng có cảm giác kỳ lạ. Đó là bởi vì ánh mắt cũng mang một loại năng lượng.

Lăng Độ Vũ từ bé đã rèn luyện tâm linh, độ linh mẫn ở phương diện này lại càng gấp trăm lần người thường. Vì thế vừa bị người khác theo dõi, lập tức sinh ra cảm ứng.

Văn Tây cực kỳ hứng thú. Học vị tiến sĩ của gã chính là chuyên nghiên cứu loại dị lực tinh thần này. Trước mắt có một mẫu vật sống thể này, sao mà không khiến gã hưng phấn cho được.

Lăng Độ Vũ quát nhỏ:

-Theo tôi!

Cước bộ đột nhiên nhanh lên, bước vào trong một cửa hàng bách hóa, rồi xuyên qua cửa hông bước ra, rồi bước xuống ga điện ngầm, bước lên xe.

Chuyển qua một loạt trạm, vừa bước ra khỏi tàu, lập tức nhanh chóng bước theo đường ngang, tả xung hữu đột, lúc nhanh lúc chậm, có lúc thậm chí đi ngược lại khiến Văn Tây chẳng biết đông tây, đồng thời lại nghi hoặc vô cùng. Bởi vì thần sắc của Lăng Độ Vũ không tốt, hiển nhiên vẫn chưa thoát được người theo dõi.

Lăng Độ Vũ đi thẳng vào một rạp hát, ngồi xuống, ngăn người một hồi mới bót căng thẳng.

Rạp hát cực lớn, chỉ có mười mấy người, ngồi rải rác khắp nơi. Trên màn ảnh đang trình chiếu bộ phim do Charles Bronson đóng vai chính.

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, lại là Văn Tây lên tiếng trước:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?

Lăng Độ Vũ thở dài:

- Tôi trước nay lúc nào cũng cho rằng, không có ai có khả năng theo dõi tôi mà không bị tôi phát giác. Nhưng tôi sẽ không dám nghĩ như vậy nữa. Đến trước lúc bước vào đây, chúng ta lúc nào cũng bị người theo đuôi. Hơn nữa, vô luận tôi dùng phương pháp gì cũng đều kiếm không ra người theo dõi chúng ta, cũng không biết phương pháp mà đối phương theo dõi chúng ta.

Không biết người, trận chiến này làm sao có thể đánh đây.

Văn Tây lầm bầm:

-Lần này có phải là giác quan thứ sáu của anh không còn linh nữa?

Lăng Độ Vũ cười nói:

-Bằng hữu! Tôi cũng hi vọng là như vậy. Tiếc là tôi biết không phải như thế.

Văn Tây dù có học vị tiến sĩ về siêu tâm lý học, nhưng trên thực tế lại không hỗ trợ gì được. Nhưng dẫu sao cuối cùng, bây giờ cũng đã thoát được người theo dõi.

Lăng Độ Vũ lắc lắc đầu, giống như muốn lắc văng địch nhân ra rồi lại thở dài một hơi mới nói:

-Được rồi! Nói tôi nghe vì sao anh lại muốn làm ăn trộm?

Văn Tây không khỏi thán phục. Người này lập tức chế ngự được thời khắc tuyệt vọng nhất, vẫn không gấp như thế, thật khiến người ta phải bội phục. Gã thở dài kể lại:

-Nói ra sợ anh có thể không tin, tôi từ lúc đầu đã cảm thấy hoài nghi chuyện những người nổi tiếng tự sát Sáu người này bao gồm đủ các loại người, rất giống ...

Gã im lặng rùng mình một cái rồi tiếp:

- ...thực nghiệm của một người nào đó.

Lăng Độ Vũ hoàn toàn không bỏ qua cho gã, hỏi dồn:

-Nếu là vậy, vì sao lúc hội nghị anh lại không đứng về phía Sở Viên?

Văn Tây cười khổ nói:

-Mã Bốc lúc muốn tôi tham gia, đã nói rõ chỉ chuẩn cho tôi phát ngôn về báo cáo Nguyệt Ma mà Trác chủ nhiệm viết. Những thứ khác đối với tôi không có liên quan. Ông ấy là sếp, hỏi anh tôi còn có thể nói gì đây?

Lăng Độ Vũ nguyên rủa liên hồi, rồi lại nhú mày, hiển nhiên là có phiền não mới.

Văn Tây tiếp tục kể:

- Lúc tôi nghe tin Uy Nhĩ thụ thương, tôi lại cũng nhịn không được ... Nhớ lại Trác chủ nhiệm có nói là cô ấy vẫn còn tư liệu mà chưa nói ra. Vì thế ...

Lăng Độ Vũ cắt ngang gã:

- Hiện tại có hai người đáng nghi ngờ nhất chính là Mã Bạc và Kim Thống. Trong đó có Kim Thống khiến người ta hoài nghi nhất. Chúng ta bắt đầu ra tay từ hắn.

Đoạn rồi đứng dậy nói tiếp:

-Trước hết phải rời khỏi đây.

Văn Tây bước theo sau anh hỏi:

-Đi đâu đây?

Lăng Độ Vũ dừng chân, trên mặt thoáng hiện nét cười quỷ dị, quay đầu nói:

- Cởi chuông tắt phải do người buộc chuông cởi: Chúng ta lập tức đi hỏi Kim Thống.

Văn Tây nhảy dựng lên, ngạc nhiên hỏi:

-Gì chứ?

Lăng Độ Vũ tỉnh rụi:

-Chẳng lẽ anh không biết kỹ năng hạng nhất của tôi sao?

Văn Tây lúc này vẫn còn chưa tỉnh hồn, nghi hoặc hỏi tiếp:

- Là kỹ năng gì thế?

Lúc nói như thế bất giác nhìn về phía Lăng Độ Vũ. Ánh mắt của anh phóng ra một loại tia sáng kỳ dị. Văn Tây đột ngột mê đi, muốn di chuyển ánh mắt đi cũng không thể nào làm được.

Kỳ quang trong mắt Lăng Độ Vũ biến mất. Văn Tây như mới từ trong giấc mộng tỉnh dậy, bàng hoàng nói:

- Là thuật thôi miên!

Bản thân gã cũng đã học qua thuật thôi miên, chỉ là đạo hạnh so với lực lượng tinh thần cường đại của Lăng Độ Vũ thì thua xa cả ngàn dặm.

Lăng Độ Vũ tiếp tục bước đi, rất nhanh, hai người bước ra khỏi rạp, đến đại sảnh của rạp hát.

Ngoài đại sảnh chính là đường lớn, hai người nhất tề dừng bước, ngạc nhiên nhìn nhau. Lúc nhìn thấy nét mặt hoàn toàn thất sắc của người kia mới tin là cả hai đều nhìn thấy giống nhau, lúc đó mới dám khẳng định những gì trước mắt không phải là trong mơ.

Con đường lớn phồn thịnh nhất NewYork, trước đây nhộn nhịp đông đúc, xe cộ chạy như mắc cửi. Bây giờ đến một người cũng không có.

Trong quây vé nơi đại sảnh cũng trống rỗng không người.

Có lẽ bọn họ bị đưa vào một không gian thời gian khác, hoặc là lúc bị tập kích từ trên không, những người có mặt đều xuống hầm trú ẩn.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có một sự sống.

Chẳng lẽ NewYork đã biến thành thành phố chết?

Trên không mặt trời rực rỡ vẫn treo cao cao, gió và nắng ấm, vẫn đẹp như trước.

Chỉ là không có một người nào.

Văn Tây bắt đầu run rẩy cả người.

Lăng Độ Vũ cũng sắc mặt trắng bệch. Chỉ là ánh mắt vẫn kiên định.

Có chuyện kỳ dị xảy ra rồi.

Tiếng rít vang lên.

“Rẹt ...” Chính là ngày đó, trước lúc Trác Sở Viên mất tích, thanh âm kỳ quái mà Lăng Độ Vũ nghe qua điện thoại.

Hai người sững sờ nhìn quanh.

Đèn chiếu trong đại sảnh, đèn đường trên đại lộ. Bụp bụp lóe lên ánh sáng trắng chói mắt, lại vô cùng đặc biệt quỷ quái.

Trong không khí ngập tràn dòng điện cao áp, nhưng hai người bọn họ lại không bị thương tổn chút nào.

Một nỗi sợ không tên dâng lên trong tim, hai người như đang ở trên hoang đảo cách xa thế ngoại không có ai giúp đỡ, hay giống như là bị đẩy vào trong lò hơi ngạt, cô độc vô lực chờ người ta giết.

Đối với Lăng Độ Vũ mà nói, mỗi lúc trước khi có nguy hiểm xuất hiện, anh lúc nào cũng có linh cảm.

Nhưng lần này, một chút dự cảm cũng không có.

Văn Tây điên cuồng gào thét, liều mạng che hai tai, rõ ràng là chịu không nổi tiếng rít, cố gắng chống chọi trước khi sụp xuống.

Trong không khí phóng ra một thứ năng lượng không biết gọi là gì, mắt thường tuy không thấy nhưng mà màng nhĩ, mạch máu, máu, thậm chí mỗi sợi thần kinh tất cả đều chịu sự áp bức của loại năng lượng này. Bọn họ một bước cũng không nổi, toàn thân tê liệt, máu huyết ngừng lại.

Chuyện còn kinh người hơn xảy ra.

Lúc này vẫn còn ánh sáng mặt trời chiếu rọi, chỉ một lát sau bao nhiêu ánh sáng đều hoàn toàn biến mất.

Thế giới đột ngột chìm vào bóng tối.

Một tia sét cực mạnh vạch ngang không gian đen ngòm, dường như sâu trong bóng tối, ánh chớp xé nát bầu trời.

Lăng Độ Vũ trước mắt chói lòa, không thấy gì nữa.

Những tia sét chớp tắt không ngừng xung quanh.

Anh hoàn toàn không phải là lần thứ nhất nhìn thấy tia sét kiểu này. Ngày đó, trên phi cơ, nhận được sự hô hoán của Trác Sở Viên từ xa, lúc tâm linh hai người liên kết làm một, anh đã từng nhìn thấy tia sét đáng sợ này.

Hiện giờ cuối cùng bản thân cũng trải qua cảnh ngộ kỳ lạ, đáng tiếc là vẫn thúc thủ vô phương như trước.

Anh không nhìn thấy gì, không nghe thấy tiếng động nào, không ngửi được mùi vị gì, cũng không cảm thấy lạnh hay ấm, giống như là bị đóng trong ống chân không, không còn liên quan gì đến bên ngoài.

Một sự cách li vắng vẻ rợn người.

Điện năng bắt đầu tiến vào trong người anh, len vào từng phân tử cấu tạo nên vật chất thân thể của anh.

Lăng Độ Vũ có một trực giác kỳ quái. Năng lượng không tên này đang nghiên cứu và phân tích anh. Toàn thân anh như muốn rã ra, thời gian như ngừng trôi.

Lăng Độ Vũ kêu lên một tiếng quái dị, bắt đầu vận động tập hợp toàn bộ lực lượng tâm linh đẩy ra phía trước, chớp mắt đã đẩy được điện quang đang chớp quanh người ra. Anh té nhào xuống mặt đường, rồi đột ngột lao vào đám đông.

Bao nhiêu giác quan đều quay trở lại.

Tiếng người ồn ào, tiếng xe cộ huyên náo mà lúc này hoàn toàn bị tách biệt đã quay lại.

Lúc này anh mới phát giác ra mình đang ở trên mặt đại lộ, toàn thân mềm nhũn vô lực. Người đi xung quanh đều nhìn anh một cách kỳ quái.

Anh quay đầu nhìn lại đại sảnh trong rạp hát. Đang có mấy người xem bảng quảng cáo, người bán vé ở quầy vẫn an nhiên vô tư.

Hai thanh niên qua đường một trái, một phải đỡ anh đứng lên. Lăng Độ Vũ kinh dị vạn phần. Thậm chí anh nghe không rõ những người hảo tâm giúp đỡ đang nói cái gì nữa.

Mọi chuyện đều bình thường. Quái sự kinh người vừa mới xảy ra ở một không gian khác, đối nơi này vừa rồi hoàn toàn không liên quan. Giống như chưa từng xảy ra chuyện này.

Nhưng mà, anh biết là nó đã từng xảy ra. Tiến sĩ Văn Tây đã mất tích!

Giống như lúc sáu người nổi tiếng và Trác Sở Viên, đã mất tích rồi.

Lăng Độ Vũ không biết là tại sao mình lại có thể thoát trong gang tấc như vậy được. Những ý nghĩ trong đầu anh lúc này cực kỳ hỗn loạn, hoàn toàn quên luôn chuyện đứng lên.

Sau lưng tiếng xe rú vang trời, ồn ào điếc tai.

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn vào lòng đường, chỉ thấy xe bị chết máy tắt đèn nằm đầy đường, ít nhất cũng có hơn hai chục chiếc.

Có thể tưởng được được sự tắc nghẽn trên những con đường nhộn nhịp ở New York như thế nào.

Không ai biết vì sao đèn xe lại bị tắt, ngoại trừ Lăng Độ Vũ.

Anh biết, lần này cũng giống như sự cố cúp điện lúc Trác Sở Viên mất tích, bao nhiêu ắc quy của xe hơi đều đột nhiên khô kiệt.

4. Một Minh Tác Chiến (2)

Kim Thống vừa buông điện thoại xuống thì cửa phòng làm việc của hắn đã bị đẩy ra, Mã Bốc với vẻ mặt nghiêm nghị bước vào.

Mã Bốc ngồi xuống ghế trước bàn của hắn, chậm rãi hỏi:

- Người bảo thư ký của Văn Tây khi nào hắn về thì đến gặp người ngay, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Kim Thống không thay đổi sắc mặt, thản nhiên đáp:

- Không có chuyện gì hết. Chỉ là thuộc hạ muốn bàn bạc với hắn về chuyện của Trác Sở Viên và Uy Nhĩ.

Hai mắt Mã Bốc lóe lên những tia sáng sắc bén, hắn trầm giọng hỏi:

-Người cho rằng hai vụ án của Trác Sở Viên và Uy Nhĩ có liên quan với nhau sao?

Kim Thống chần chờ một lúc lâu rồi mới đáp:

- Không, trước giờ thuộc hạ vẫn cho rằng cả hai không hề có quan hệ.

Mã Bốc thả lỏng thân thể, ngả người xuống ghế dựa, chậm chậm thở ra một hơi rồi nói:

-Ta muốn nghe qua ý kiến của người.

Kim Thống nói:

-Tình hình của Uy Nhĩ và Trác Sở Viên hoàn toàn không giống nhau, nhưng đều là kết cục của sự trả thù từ một tổ chức xã hội đen... Đó đều từ người Trung Quốc kia mà ra cả. Theo mô tả của nhân chứng, nhiều khả năng hắn chính là Lăng Độ Vũ. Người này nhiều năm qua tham gia hoạt động chống phá chính trị, cừu gia của hắn trên khắp thế giới. Bọn chúng chỉ hận chưa xẻ thịt được hắn, nên nhiều người muốn hành thích hắn là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên cả. Uy Nhĩ lại xúi quẩy có mặt ngay đúng lúc đó.

Mã Bốc thoáng trầm tư:

- Nói như vậy cũng không phải là không có đạo lý. Đáng hận nhất là Uy Nhĩ cứ một mực giữ im lặng nhất quyết không nói, khiến cho chúng ta thật không biết làm sao. Trước mắt, việc quan trọng nhất chính là phải tìm cho được gã Lăng Độ Vũ đó.

Hắn đứng dậy, hai tay chống lên bàn, chồm người lên phía trước, nhấn mạnh:

-Ta đã báo cho cảnh sát địa phương ở đây toàn lực truy quét, lôi cho bằng được Lăng Độ Vũ ra. Chúng ta hiện tại không nên nhúng tay vào, rõ chứ?

Kim Thống lặng lẽ gật đầu.

Mã Bốc vừa đi không lâu, Kim Thống nhận được một cú điện thoại, liền lập tức đi ra ngoài.

Chiếc xe Ford của hắn vừa rời khỏi bãi đậu xe, hòa lẫn vào dòng chảy nhộn nhịp trên đại lộ, Lăng Độ Vũ trên chiếc xe mô tô mới thuê được âm thầm bám theo xa xa phía sau hắn.

Ba giờ năm phút, Lăng Độ Vũ đã đợi hắn từng ấy thời gian.

Kim Thống lái xe hết tốc lực, như một mũi tên bay hướng về phía đông.

Lăng Độ Vũ hóa trang rất hoàn hảo: mũ bảo hộ trùm kín đầu, áo khoác của dân cao bồi, phối hợp với thể hình to lớn của anh, khiến người khác khó có thể nhận ra được diện mạo thật.

Chiếc Ford của Kim Thống là xe bọc thép nên rất dễ nhận ra, bởi vậy cho dù hắn rẽ trái hay quẹo phải thì Lăng Độ Vũ vẫn có thể theo sát không mất dấu.

Lúc này, chiếc Ford đột ngột chuyển hướng rẽ vào một con đường nhỏ.

Lăng Độ Vũ cảm thấy không ổn. Một là con đường này lượng xe thưa thớt, hai bên đường ngập tràn rác bẩn, ô ứ không thể chịu nổi. Hơn thế nữa, những khách bộ hành trên đường toàn bộ đều là người da đen, tìm mỗi mắt cũng không thấy một người da trắng nào cả.

Đây chính là khu Harlem, nơi cư trú của rất đông người da đen, những cá nhân thuộc chủng tộc khác rất ngại khi bước vào.

Lăng Độ Vũ dĩ nhiên không sợ, nhưng vấn đề là nơi đây không đông người như con đường bên ngoài, Kim Thống rất dễ dàng phát hiện ra hắn đang bị mình theo dõi. Tuy nhiên, anh cũng không còn lựa chọn nào khác.

Lăng Độ Vũ hạ quyết tâm, cương quyết bám theo hắn.

Chiếc Ford của Kim Thống dừng lại trước một quán bar, một người đàn ông da đen dáng cao gầy mặc vest đen, áo sơ mi đỏ từ trong quán bar đi ra, dẫn Kim Thống vào trong.

Lăng Độ Vũ dựng xe ngay ngoài đường, cũng chẳng cởi mũ bảo hộ trên đầu xuống, cứ để nguyên bộ dạng như vậy mà phăng phăng đi vào trong quán.

Hiện tại đến lúc phải chơi bài ngựa với Kim Thống thôi.

Đi mới được vài bước đã bị đụng phải một đám thanh niên da đen ăn mặc kỳ quái, thái độ rất kiêu ngạo.

Cả bọn rất khinh thường, nhìn chằm chằm vào Lăng Độ Vũ, chỉ chờ anh có phản ứng là gây chuyện.

Lăng Độ Vũ đương nhiên không để bọn này vào mắt, nhưng việc chính quan trọng hơn. Anh đành nuốt giận, tránh sang một bên.

Đám nhóc phá lên cười sằng sặc, xem lẫn với những tiếng nhục mạ và miệt thị.

Chiếc xe mô tô kia nhất định là lành ít dữ nhiều, trở thành tế phẩm của chúng, bất quá anh đang phải nín nhịn, không muốn so đo với bọn chúng.

Phía trước quán bar có một đám nam nữ da đen khoảng hơn mười người đang tụ tập, nổi bật nhất trong đó là một gã đặc biệt rất cao lớn, trắng kiện, nhìn vẻ ngoài giống như một võ sĩ quyền Anh. Tay trái hắn quàng qua chiếc eo thon thả của một cô gái da đen xinh đẹp, miệng phì phèo điếu xì gà, ánh mắt đầy tà khí hướng về Lăng Độ Vũ quát hỏi:

-Đang tìm thằng cha người sao?

Đám nam nữ bên cạnh hắn đồng loạt cười rú lên, đắc ý vô cùng.

Lăng Độ Vũ chậm rãi lột mũ bảo hộ trên đầu xuống, hai mắt bắn ra những tia thần quang sắc bén, nhìn chằm chằm vào gã da đen trọc đầu đó.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ anh là người Trung Quốc, ai nấy đều ngạc nhiên.

Lăng Độ Vũ mỉm cười, định đẩy cửa bước vào trong.

Một gã da đen cao gầy đứng gần cửa đã giơ tay chặn cửa lại, nét mặt hắn đầy vẻ cười cợt.

Đám nam nữ kia lại được một trận cười điên cuồng, vô cùng đắc ý, khiến cho những người qua đường cũng dừng lại theo dõi náo nhiệt.

Gã da đen đầu trọc buông cô gái ra, đi đến gần Lăng Độ Vũ cười hô hố nói:

-Đưa cho ta một trăm đồng, ta sẽ cho tên cẩu da vàng nhà ngươi vào trong.

Mọi người lại nhón nháo lên.

Những người da đen trên đường đều đứng cách xa quán bar, không dám tiến lại gần, có vẻ như họ rất sợ hãi gã trọc này.

Lăng Độ Vũ cười nhẹ, móc ra mấy tờ chi phiếu mười đồng, trong lúc mọi người vẫn còn chưa nhìn rõ thì anh đã nhanh như chớp nhét vào trong áo của gã trọc, rồi thuận theo đó nhấc cánh tay của gã đang chặn cửa, vị trí nắm vô cùng xảo diệu, vừa vặn đứng ngay huyệt vị trên cánh tay đối phương, khiến cho gã kia nghe cánh tay tê rần, đành phải để Lăng Độ Vũ đi qua.

Đối phương kêu lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng gì thì Lăng Độ Vũ đã đẩy cửa, nhanh như chớp tiến thẳng vào bên trong quán bar, động tác tựa như nước chảy mây trôi, tiêu sái bất phàm.

Bên trong quán bar sương khói mù mịt, cả không gian rộng hơn ba trăm mét vuông ngập tràn mùi cần sa. Có chừng bốn đến năm mươi người da đen, nam có, nữ có đang tụ tập.

Gã da đen gặp ở ngoài cửa cũng vào theo, môi mím chặt, lửa giận bùng bùng, râu dựng đứng lên, như sẵn sàng phát tác ngay tức khắc. Hành động lúc này của Lăng Độ Vũ đã chọc giận gã.

Những người khác trong quán qua lập tức cảnh giác, ánh mắt soi mói nhìn vào Lăng Độ Vũ.

Anh trở thành trung tâm chú ý của mọi người.

Lăng Độ Vũ hừ lạnh một tiếng, đi tới bên quầy nước. Phía sau quầy nước là một cô gái da đen, chiếc áo trễ ngực cùng với bộ quần áo bó sát người càng làm tôn thêm vẻ hấp dẫn chết người của cô.

Lăng Độ Vũ chen vào đám người đang vây quanh quầy đó, chỉ nói một câu:

-Cho ta một ly bia.

Cô nàng hấp dẫn kia cười lên khanh khách nói:

-Tiên sinh, uống rượu thì không sao, bắt quá ta sợ người không còn mạng để mà uống.

Lăng Độ Vũ lướt ánh mắt xuống bộ ngực cao vút của nàng ta, lơ đãng nói:

-Chuyện của ta không đến lượt nàng quản, nàng chỉ phụ trách bán rượu là được rồi.

Cô gái bán rượu kinh ngạc, chẳng lẽ gã này là một tên điên, sắp chết đến nơi mà vẫn không biết. Cô ta giả lả cười nói:

-Nếu mà có tiền, thì bán thân ta cũng chịu.

Đám người chung quanh cười lên điên cuồng, Lăng Độ Vũ đã trở thành một tiết mục trợ hứng cho buổi tối nay của chúng.

Giọng gã trọ gây chuyện với anh ở ngoài cửa quán vang lên:

-Mau quỳ xuống, dập đầu ba cái, gọi ta một tiếng cha thì ta sẽ bán rượu cho người, một ngàn đồng một chén.

Đám người xung quanh càng hưng phấn hơn nữa, la hét ầm ỹ, muốn Lăng Độ Vũ phải quỳ xuống.

Lăng Độ Vũ đảo mắt nhìn quanh nhưng không tìm thấy Kim Thống đâu cả. Anh thở dài, quay người về phía gã trọ nói:

-Chúng ta thì vật tay nào, nếu người thắng thì ta sẽ dập đầu trước người, kèm thêm đưa cho người một ngàn đồng. Còn nếu như người thua thì phải trả lời ta một số vấn đề.

Trong quán bar lập tức im phăng phắc, không ngờ anh lại điên đến thế, không biết tự lượng sức mình.

Gã trọ cũng không khỏi ngẩn người, hần cúi xuống nhìn vào cánh tay mình, so với Lăng Độ Vũ thì nó cũng to gấp đôi. Cổ họng hắn đột nhiên bật lên những tiếng khục khục, kèm theo tiếng hắc hắc quái dị, mãi một lúc lâu sau hắn mới tuôn ra một tràng cười dữ dội, cười đến gấp cả người lại, thái độ hết sức khinh miệt.

Bên trong quán tiếng cười chế giễu rộ lên như sấm rền.

Không ai có thể tin nổi tên người Trung Quốc này lại có thể thắng được một gã có thân hình vạm vỡ như trâu, nặng hơn hai trăm pounds, cao sáu feet bốn inches(*), nổi tiếng hung hãn của khu Harlem.

Gã trọ hú lên một tiếng, đi trước đến một chiếc bàn tròn nhỏ, xòe bàn tay to lớn hất văng mọi thứ trên bàn xuống đất vỡ tan tành. Gã ngồi xuống, cười nham nhở:

-Nhóc con, lại đây chơi với cha nào con, rồi quay sang những người khác kêu lên: đợi ta chơi trò vật tay với tên da vàng này xong, lấy của hắn một ngàn đồng, nơi ta bao hết.

Mọi người lại có một trận cười đến vỡ bụng.

Cô gái xinh đẹp mà gã trọ ôm lúc trước, khoát tay Lăng Độ Vũ, kéo hắn đến chỗ gã trọ.

Đám nam nữ bao xung quanh chỉ sợ thiên hạ không loạn không vui, liền dạt sang một bên, nhường cho Lăng Độ Vũ một lối đi hẹp. Bọn chúng đứng một bên hoa chân múa tay, hướng về hắn làm mấy động tác cúng bái, cố ý làm ra những động tác dâm uế, giống như kiểu bọn chúng đang chờ để xem mỗ lợn.

Bộ ngực cao vút của cô gái tựa vào cánh tay anh, cảm giác như mình đang dẫn một đại minh tinh lên nhận giải thưởng, Lăng Độ Vũ không biết nên khóc hay cười nữa.

Khi đến trước bàn, có người kéo ghế tới rồi ẩn hẳn ngồi xuống.

Hơn sáu mươi người trong quán bar đều chen chúc tụ tập xung quanh chiếc bàn tròn.

Có tiếng đồ vỡ vang lên, nguyên lai là do mấy người đứng ở xa nhảy lên bàn để xem cuộc chiến, khiến cho những đồ vật trên bàn văng ra tứ tung, thanh âm hò reo la hét càng làm cho trường đấu thêm phần náo nhiệt.

Lăng Độ Vũ thông dong ngồi xuống ghế.

Gã trọc mắt lộ ra những tia hằn học, chỉ hận không thể nuốt chửng đối phương vào bụng. Cánh tay thô kệch chống trên mặt bàn, lại làm những động tác hạ lưu vũ nhục, khiến cho những nam nhân xung quanh cười rộ lên một cách quái dị, còn phụ nữ thì thét lên nghe chói tai.

Đôi mắt hổ của Lăng Độ Vũ tinh quang lấp lánh, như mũi nhọn sắc bén xoáy vào gã trọc, đến khi thấy gã kinh ngạc dờ cả người ra thì anh mới cảm thấy mãn ý, anh muốn dùng sức mạnh của ý chí để áp đảo toàn diện đối phương.

Đúng là một trận náo nhiệt.

Hai cánh tay đan chéo vào nhau, khóa chặt.

Vận kình kéo mạnh, gã trọc hơi biến sắc. Hắn vốn định ra uy, làm cho Lăng Độ Vũ đau đớn đến không muốn sống thì thôi, nào ngờ thủ kình của Lăng Độ Vũ đã triệt tiêu hoàn toàn lực đạo của hắn. Giống như là đá vào viên đá nhỏ ven đường, đến lúc đá vào mới biết là một tảng đá lớn nằm sâu dưới đất, cảm giác khó chịu khó có thể tưởng tượng được.

Có người thét to:

-Bắt đầu!

Gã trọc không có thời gian suy nghĩ nhiều, hô lên một tiếng, dùng hết toàn bộ sức lực, thoáng chốc đã kéo được tay của Lăng Độ Vũ ngã xuống thấp tạo với mặt bàn một góc bốn lăm độ, khiến cho Lăng Độ Vũ rõ ràng bị rơi vào thế hạ phong.

Những người đứng xem như say như mê, tiếng huýt gió cùng với tiếng hò reo ồn ào vang lên, xem ra gã trọc đã gần nắm chắc chiến thắng rồi.

Khuôn mặt của Lăng Độ Vũ đanh lại, không lộ ra một biểu cảm nào.

Lực đạo của gã trọc thật cuồng mãnh, vượt xa dự liệu của anh. Chỉ chút xíu nữa là đã bị hắn lật tay xuống mặt đài rồi, may là anh đã phản công kịp thời, ngay lúc sắp sửa thất bại đã trụ lại được.

Gã trọc cười đắc ý, không ngừng phát ra những tiếng tựa như dã thú tru lên, từng bước từng bước kéo tay Lăng Độ Vũ áp xuống phía mặt bàn.

Bốn phía từng bừng tiếng hò reo, tiếng gõ đập cổ vũ ồn ào cho hai người đang tranh đấu ở giữa. Lăng Độ Vũ có thể cảm cự như vậy thật là ngoài sự tưởng tượng của bọn họ. Gã trọc ở nơi này vốn hoành hành ác ôn, chưa từng có ai dám ngang nhiên khiêu chiến với hắn như vậy.

Lăng Độ Vũ chậm rãi điều tiết hô hấp, tập trung ngưng tụ lực tại huyết Khí Hải ở đan điền,, lập tức một cỗ nhiệt lưu từ nơi này trỗi lên, truyền đến các kinh mạch nơi cánh tay.

Đây chính là mật tông khí công.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh lạ thường, khác hẳn với không khí ồn ào lúc trước.

Nguyên lai là do Lăng Độ Vũ đột nhiên phản công, từ vị trí ở bốn mươi lăm độ quay trở về góc chín mươi độ, giống như hai người từng bắt đầu trận đấu.

Gã trọc gầm lên giận dữ, hết lần này đến lần khác vận lực, mồ hôi toát ra như tắm.

Mặc dù mọi người vẫn hò reo cổ vũ cho hắn, nhưng thanh thế đã không còn như lúc đầu.

Lăng Độ Vũ hét lớn một tiếng, thanh âm của anh vang dội cả quán bar. Anh đang một mực yên lặng, đột nhiên lên tiếng làm mọi người nhất thời hoảng sợ, ồn ào lắng xuống. Lực đạo của Lăng Độ Vũ bộc phát, nặng tựa như núi, kéo gài cánh tay trắng kiện của gã trọc xuống sát mặt bàn.

Gã trọc đã thua.

Trong quán bar im bật tiếng động, tiếng hô hấp cũng như ngừng lại, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Không một ai có thể tin tưởng vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Gã trọc không ngừng há miệng thở dốc, hai mắt lảo liên, hung quang bắn ra tứ phía.

Lăng Độ Vũ vừa muốn mở miệng thì đột nhiên sau lưng kinh phong đập tới.

Anh khẽ cười, hơi nghiêng người sang một bên tránh khỏi một quyền đang đánh tới. Tay trái co lại thành quyền, nhắm ngay xuống hạ âm của tên đánh lên, chính là gã lúc nãy cản anh ngoài cửa.

Gã da đen kia kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã phịch xuống đất, không gượng dậy nổi.

Bốn phía lại ồn ào, mấy gã cá cược lấy tiền thưởng sắp sửa đánh nhau loạn xạ.

Gã trọc quắc mắt đứng phắt dậy, tẩm công một quyền vào tai trái của Lăng Độ Vũ. Nào ngờ Lăng Độ Vũ còn biến hóa vượt xa hắn, cước bộ vừa ổn, anh liền nhấc chiếc bàn lên ném mạnh vào ngực hắn, gã trọc không tránh kịp, cả người lẫn bàn chống bốn vó lên trời, va vào mấy người đằng sau làm họ cũng ngã lăn ra, hét lên chói tai. Cảnh tượng rất hỗn loạn. Lúc này hai bên tả hữu mỗi bên một người lao vào anh, Lăng Độ Vũ rùn thấp người xuống, vừa vận tránh được một quyền của địch nhân, thừa thế ở ngay giữa hai người. Anh lùi lại nhanh như thiểm điện, khi hai người kia phát giác ra được thì đã bị công kích vào những vị trí yếu hại rồi, khuỷu tay của Lăng Độ Vũ đã huých mạnh vào xương sườn của cả hai tên.

Cả hai gã bị đánh ngã lăn ra.

Lăng Độ Vũ nhanh như báo, đánh mạnh một quyền vào hàm dưới của một gã đang lao tới, gã đại hán nặng hơn 200 pounds cả người bị đánh bay lên, đè gãy hai chiếc ghế.

Anh vừa định tiếp tục công kích thì phía sau gáy chợt nghe có tiếng gió.

Khóe mắt anh thấy ánh đao lóe lên, vội vã lắc người tránh né, đao phong xẹt qua.

Lăng Độ Vũ thừa lúc trận thế của đối phương chưa ổn định, lao đến trước tấn công vào đầu gối hắn. Gã cầm đao đau đớn khụy người xuống, chính là gã trọc thì vật tay với anh.

Chỉ thoáng chốc tất cả những người động thủ với anh đều ngã lăn ra đất, mỗi một quyền của Lăng Độ Vũ đều nhằm vào những huyệt vị yếu hại, có người còn không thể tự đứng dậy nổi.

Những người khác bị thủ đoạn sắc sảo của Lăng Độ Vũ làm cho sợ hãi, đều lùi ra xa.

Lăng Độ Vũ thản nhiên, phong thái an nhàn như thể chưa có chuyện gì xảy ra, anh hỏi gã trọc vẫn còn ngã lăn trên mặt đất:

-Tên da trắng mới đến lúc nãy đã đi đâu rồi?

Gã trọc ngẩng đầu lên, nhăn nhó:

-Ta không thể nói được!

Hắn thẳng thừng từ chối trả lời.

Lăng Độ Vũ đang định dồn ép hắn thì một giọng nói từ phía cửa sau của quán truyền lại:

-Bằng hữu, hắn không dám nói đâu, thôi tha cho hắn đi!

Giọng nói tuy nhã nhặn nhưng rất uy nghiêm.

Lăng Độ Vũ đắc ý quay đầu lại, người vừa lên tiếng chính là thân sĩ da đen đi cùng với Kim Thống.

Kim Thống sắc diện lạnh lùng, đứng bên cạnh ông ta.

Thân sĩ da đen đó lại tiếp:

-Hay lắm, Lăng tiên sinh chân tài thực học, đảm thức hơn người, Bồ Tân ta rất bội phục.

Lăng Độ Vũ đi tới trước mặt hai người, chìa tay ra nói:

-Bồ Tân tiên sinh, hân hạnh gặp mặt.

Bồ Tân rõ ràng là có phần hảo cảm đối với anh nên nhiệt tình bắt tay.

Khi Lăng Độ Vũ chìa tay về phía Kim Thống, hắn cười lạnh nói:

-Lần này đến tìm ta, không phải là muốn cùng ta kết giao bằng hữu chứ?

Lăng Độ Vũ cười nói:

-Tiên lễ hậu binh, thế nào?

Kim Thống thoáng trầm ngâm rồi mới nói:

-Được, đợi xem sao!

Lúc này mới đưa tay ra bắt tay với Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nhìn Bồ Tân hỏi:

-Ta có thể nói riêng với Kim Thống vài câu chứ?

Bồ Tân nhìn Kim Thống.

Kim Thống quả quyết nói:

-Không cần đâu, bây giờ chúng ta đi gặp một người, Lăng tiên sinh nhất định là rất có hứng thú với người này.

Nói xong mấy lời đó liền bước ngay tới cửa chính của quán bar.

Bồ Tân làm một cử chỉ rất lịch sự nhường cho Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ chẳng còn cách nào khác, đành theo Kim Thống bước ra ngoài, nhưng thật sự trong lòng cũng chẳng biết người mà Kim Thống muốn anh đi gặp là ai.

Bọn họ đi được một lúc thì đám đông mới ồn ào trở lại, cả bọn nâng gã trọc bị đánh nằm dài trên đất dẫy, cảnh tượng giống như một đám đông đang công kênh người thắng trận.

Khi Lăng Độ Vũ bước ngang qua quầy bar, cô gái xinh đẹp bán rượu liều mạng lúc nãy ném cho anh một cái nhìn mê hoặc.

Xem ra không cần tiền thì cô nàng cũng sẽ sẵn sàng hiến dâng thân thể cho anh.

Lăng Độ Vũ hít một hơi dài không khí trong lành bên ngoài, tinh thần phấn chấn hẳn lên, anh thầm nghĩ cho dù là long đàm hổ huyết thì cũng phải xông vào một phen. Ánh mắt anh chuyển tới chỗ chiếc xe máy vừa mới dựng lúc nãy, quả nhiên là không ngoài dự liệu, nó đã không cánh mà bay.

Bồ Tân nói mấy câu với những người ngoài cửa rồi đi tới chỗ Lăng Độ Vũ nói:

-Không cần phải quá lo, ta cam đoan là chiếc xe máy của ngài sẽ được trả về nguyên vẹn chỗ cũ.

Nói xong đi tới chỗ chiếc Ford của Kim Thống.

Lăng Độ Vũ thêm phần kính nể Bồ Tân, người này nhất định là có vị trí rất đặc biệt ở chỗ này, không hiểu hẳn có quan hệ gì với Kim Thống nữa?

Anh khẽ lắc đầu, ngồi vào phía sau xe. Bồ Tân ngồi ngay vị trí cầm lái.

Đi được hơn mười phút, chiếc xe đảo quanh bên trong khu Harlem, hết rẽ trái lại quẹo phải. Lăng Độ Vũ đến lúc này mới rõ tại sao lại phải để Bồ Tân lái xe, chỉ có người sinh trưởng ở những khu của người da đen như thế này mới có thể nhận biết đường đi lối lại được.

Chiếc xe dừng lại gần một đồng rác.

Ba người rời xe, lập tức có một đại hán lại nghênh đón:

-Ông chủ, mọi việc đều ổn thỏa, hần đang ở trên đó.

Đại hán đi trước dẫn đường, hần dẫn ba người đi lên một cầu thang hẹp. Lên tới lầu hai lại gặp một tốp khác, hai gã đại hán đang chờ bên ngoài, đều là thủ hạ của Bồ Tân.

Bồ Tân khẽ gật đầu, lập tức có người vội vã đẩy cửa.

Bồ Tân và Kim Thống vào trước, Lăng Độ Vũ theo sau, những người khác đều đứng ở bên ngoài, cửa đóng lại sau lưng anh.

Bên trong chỉ là một căn phòng dài ước chừng hơn trăm thước, ngoại trừ một chiếc giường đơn ra, còn lại toàn là những tạp vật, vô cùng bừa bãi.

Ngồi co ro trên chiếc giường là một nam tử gầy yếu, tuổi tác ước chừng bốn mươi đến năm mươi, vừa thấy Bồ Tân, ánh mặt gã hiện lên vẻ sợ hãi.

Lăng Độ Vũ chuyển hướng nhìn từ gã gầy còm kia lên trên tường. Hấp dẫn ánh mắt anh chính là những mảnh áp phích lớn nhỏ dán chi chít trên tường. Tờ lớn nhất có in ảnh một cô gái xinh đẹp, sau lưng nàng là cảnh bãi biển. Làn da nàng mịn màng như ngọc, nổi bật dưới ánh nắng mặt trời mùa hạ, nụ cười tươi như hoa trên khuôn mặt rạng ngời dưới nền trời trong xanh, tương phản với cảnh tượng ngổn ngang bẩn thỉu ở đây, rõ ràng là hoàn toàn lạc lõng.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ dời sang những mẩu áp phích khác, tất cả đều là ảnh về mỹ nữ đó, dù cho tư thế khác nhau, nhưng mi thanh mục tú, khuôn mặt diễm lệ, vẻ đẹp động lòng người đó khiến người khác không thể nào mà không ngắm nhìn.

Lăng Độ Vũ đột nhiên chấn động, anh đã nhận ra mỹ nữ này là ai.

Đó chính là Mỹ Tuyết Tư, minh tinh nổi danh thế giới.

Một trong số sáu người nổi tiếng đã tự sát.

Bồ Tân nói:

- Sử Á, hãy nói cho hai vị bằng hữu này biết hôm đó người đã thấy chuyện gì.

Sử Á ngậy người đỡ đầu, lắc đầu lia lịa, rồi hần nắc lên ghen ngào:

-Không, ta không biết chuyện gì hết!

Bồ Tân không hề giận dữ, chỉ ôn hòa nói:

-Sử Á, người sao có thể giấu diếm bạn bè như vậy, rất nhiều người ở khu Harlem đều đã nghe người nói rằng Mỹ Tuyết Tư đã bị quỷ ám, rốt cuộc là chuyện gì?

Sử Á cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Hôm đó..., hôm đó..., nàng đã chết!

Kim Thống hỏi:

- Sử Á, chúng ta cần sự trợ giúp của người. Không lẽ người không muốn báo thù cho Mỹ Tuyết Tư sao?

Sử Á nín khóc, lắc đầu nói:

- Vô ích thôi, không một ai có thể trả thù cho nàng được, là ma quỷ đã bắt nàng đi.

Ai nầy nhìn nhau, không còn cách nào với hần.

Sử Á đột nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt đầy nước mắt hiện lên vẻ kiên quyết, hần nói:

-Hôm đó ta xem Tuyết Tư tiểu thư đóng phim. Có thể nói, ta muốn nhìn nàng mọi lúc mọi nơi, chỉ cần ở xa liếc nhìn nàng một cái cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Nét mặt hần dường như đang hồi tưởng lại, rồi kể tiếp:

-Nàng quay xe, đi về phía ta. Ta vui lắm, ta bước ra giữa đường, định xin nàng chữ ký. Chẳng hiểu sao, trời đột nhiên tối sầm lại, không nhìn thấy gì cả, một tia lửa điện xẹt qua, nàng... nàng liền biến mất... bầu trời sáng trở lại. Chỉ còn lại chiếc xe trống không. Ta rất sợ. Ta về nhà. Không lâu sau đó, ta nghe được tin nàng tự sát.

Kim Thống giận dữ:

- Nói bậy, làm sao lại có chuyện như vậy được?

Sử Á nhìn thấy hai mắt Kim Thống chiếu ra hung quang, hần rùng mình co người lại, run lên bần bật.

Bố Tân trầm giọng:

- Không, Sử Á không bao giờ nói dối đâu.

Kim Thống bực bội:

-Nếu vậy hần nhất định là thần kinh có vấn đề, ảo tưởng ra những chuyện như thế này.

Bố Tân nhất thời á khẩu không trả lời được, chuyện kỳ quặc như vậy, bản thân hần cũng còn khó mà tin được, bảo sao mà phản bác được Kim Thống?

Bên trong phòng im lặng không một tiếng động.

Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc:

-Hần nói hoàn toàn chính xác, không hề giả dối gì đâu.

Ba người đồng loạt nhìn về Lăng Độ Vũ vừa lên tiếng nói.

Kim Thống là người đầu tiên phản ứng, hần kêu lên:

-Người sao lại có thể tin tưởng hần được, hần mê mẩn minh tinh đó, đầu óc lại có vấn đề, chuyện quái quỷ gì mà không nghĩ ra.

Lăng Độ Vũ lãnh đạm nói:

-Thế nào gọi là trầm mê, chúng ta mỗi người cũng đều là trầm mê, giống như người đang trầm mê trong cái gọi là thực tế và lý tính của chính người. Sử Á chỉ là chân thật với tình cảm, yêu đến cùng, hận đến cùng, cho dù nàng ấy có là đại minh tinh hay tiểu minh tinh. Dẫu sao cũng còn hơn tên đại hỗn đản có mắt như mù, bóp méo tất cả mọi sự thật như người.

Kim Thống rống lên một tiếng, dậm mạnh vào mặt Lăng Độ Vũ một quyền.

Lăng Độ Vũ vội lùi lại phía sau tránh quyền này của hần, nhưng vì bên trong phòng không gian thật sự quá chật hẹp nên anh vừa lui được một bước thì lưng đã chạm vào vách tường.

Kim Thống vừa muốn lao tới, nhưng Bố Tân đã ôm chặt lấy hần từ phía sau, cố gắng kéo hần lại.

Sử Á hét lên một tiếng chói tai.

Lăng Độ Vũ nói tiếp:

- Ta cũng đã từng gặp phải điện quang đó.

Kim Thống vừa giãy dụa muốn thoát khỏi Bố Tân, vừa la lên:

-Ta sớm biết người cũng là một tên điên bất bình thường, sao điện quang đó không bắt người đi mà còn lưu lại nơi đây làm gì?

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói:

- Xin lỗi, ta thật cũng không biết tại sao lại như vậy. Điện quang đó chỉ bắt một mình Văn Tây đi.

Kim Thống đột nhiên ngừng tất cả mọi động tác, cả người đứng sững lại.

Bên trong phòng đang ồn ào đột nhiên biến thành yên lặng, chỉ có tiếng răng va lập cập của Sử Á.

Kim Thống nhìn Lăng Độ Vũ, hỏi với vẻ không tin tưởng:

- Cái gì?

Lăng Độ Vũ xác nhận:

-Văn Tây đã mất tích!

Kim Thống hỏi:

-Hắn không phải là cùng đi với người sao?

Lăng Độ Vũ ánh mắt buồn bã, thuật lại những chuyện đã xảy ra. Kim Thống nghe xong nét mặt trắng bệch, nửa tin nửa ngờ.

Lăng Độ Vũ hỏi:

-Sao người lại tới tìm Sử Á?

Kim Thống cười lạnh, ngạo nghễ nói:

-Ta muốn tìm ai, há có gì phải có lý do.

Lăng Độ Vũ mĩa mai:

-Không phải là người vẫn phản đối điều tra vụ án những người nổi tiếng tự sát sao?

Kim Thống biến sắc, nhìn chằm chằm vào Lăng Độ Vũ, gần giọng:

- Ai nói cho người biết? Uy Nhĩ phải ko? Vậy là hắn vi phạm quy định giữ bí mật của Interpol, để xem hắn giải thích thế nào đây?

Lăng Độ Vũ bật cười nói:

- Quảng mẹ nó mấy cái quy định giữ bí mật đó đi, ta chỉ cần người trả lời cho ta biết người đến nơi này làm gì?

Kim Thống đang muốn đại phát lời đình thì Bồ Tân đã xen vào giải vây:

-Kim Thống là lão chiến hữu của ta, năm xưa đã cùng kề vai sát chiến trong quân đội. Sáng nay ta nhận được điện thoại của hắn muốn ta phát động tất cả những tai mắt của ta điều tra việc Uy Nhĩ bị thương, lại nói cho ta biết việc này và chuyện những người nổi tiếng tự sát có thể có liên quan, nhờ vậy nên sau đó tìm được Sử Á.

Kim thống cả giận:

- Sao lại nói cho hắn biết, người này chỉ là một tên điên giả thần giả quỷ.

Lăng Độ Vũ lạnh lùng đi đến ngồi cạnh Sử Á, nói:

-Sử Á à, ta là bạn của người, phải vậy không?

Sử Á ngạc nhiên nhìn anh. Trong mắt Lăng Độ Vũ chiếu ra ánh sáng kỳ dị, khiến cho hai mắt gã hiện lên thần sắc mơ hồ.

Kim, Bồ hai người nhất thời ngạc nhiên, nhận ra Lăng Độ Vũ đang thi triển thôi miên thuật rất nổi tiếng của anh. Nhưng không biết là anh muốn hỏi chuyện quái quỷ gì đây?

Lăng Độ Vũ nhu hòa hỏi:

- Có phải người mỗi ngày đều đến nhìn Mỹ Tuyết Tư tiểu thư?

Ngay cả Kim, Bồ hai người cũng cảm thấy trong giọng nói của Lăng Độ Vũ ẩn hàm một sức mạnh khiến người khác phải phục tùng, nói chỉ đến Sử Á đã bị thôi miên.

Sử Á quả nhiên là là tuân lời, ngoan ngoãn trả lời anh:

- Mỗi khi có thời gian rảnh, ta liền đến trước khu nàng ở để đợi nàng, ta ... ta không nghĩ chuyện gì cả đâu, chỉ là lúc nào ta cũng muốn được trông thấy nàng...

Kim, Bồ hai người nhìn nhau một cái, fan hâm mộ si tình đến như vậy, quả thật hiếm có.

Kỳ quang trong mắt Lăng Độ Vũ vẫn thôi miên Sử Á, anh nói:

-Nhớ lại đi, cố nhớ lại xem, trong thời gian người chờ nàng, có nhìn thấy ai khác không?

Sử Á nhú mày, khổ sở suy nghĩ.

Lăng Độ Vũ không ngừng động viên hắn:

- Từ từ nhớ, không nên gấp.

Kim Thống lắc đầu cười lạnh, hắn không tin Lăng Độ Vũ có thể hỏi ra được bất kì cái gì từ trên người gã si ngốc này.

Mắt Sử Á đã khép lại. Chìm vào giấc ngủ sâu.

Kim Thống hừ lên một tiếng, định mở miệng nói thì Bồ Tân đã cản hắn lại.

Thân người Sử Á đột nhiên chấn động, hắn kêu lên:

-Ta nhớ ra rồi, ta đã gặp một người ba lần, lần nào cũng là ở trước cửa chính vào nhà nàng.

Lần này thì ngay cả Kim Thống cũng lộ ra thần sắc chú ý.

Giọng nói Lăng Độ Vũ vẫn đều đều:

-Không cần gấp, nhớ lại xem, hình dạng của hắn như thế nào?

Sử Á nói:

-Đó là một người da đỏ Indian, hai mắt của hắn rất đáng sợ, hắn rất cao lớn, chân trái của hắn bị què...

Kim, Bồ hai người đồng thanh kinh hô đứng bật dậy. Kim Thống hỏi dồn:

- Cố nhớ rõ xem, có phải dưới mắt trái hắn có một vết đao chém không?

Toàn thân Sử Á lại chấn động, hắn kêu lên:

-Đúng vậy, vết sẹo đó dài chừng ba, bốn tấc.

Bồ Tân kêu lên:

- Không sai, nhất định là hắn!

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn hai về phía hai người, thần sắc trầm trọng.

Anh lại hỏi thêm vài câu nữa, Sử Á không biết nữa nên đành dừng lại.

Bồ Tân nói:

-Chúng ta đi ra ngoài rồi hãy nói.

Lăng Độ Vũ biết có hỏi thêm cũng vô ích nên gật đầu đồng ý.

Dọc đường đi, Kim Thống cau mày nhú mắt nghĩ ngợi, Bồ Tân nhìn ánh mắt dò hỏi của Lăng Độ Vũ, giải thích:

-Người mà Sử Á nhìn thấy, chắc chắn là “Hồng Ngưu” Điền Duy Tư, một sát thủ quốc tế nổi tiếng. Tên này cùng hung cực ác, là tội phạm truy nã hàng đầu của cảnh sát địa phương, chẳng hiểu vì sao hắn lại dính líu trong vụ này.

Kim Thống lên tiếng:

-Điều ta lấy làm kỳ quái không phải vì sao hắn lại tham dự vào chuyện này, mà là căn cứ vào những tin tức tình báo có thể tin cậy được thì người này lẽ ra phải là một người đã chết.

Lăng Độ Vũ lại càng hoảng sợ kêu lên:

- Cái gì?

Về mặt Kim Thống rất cổ quái, hắn nói tiếp:

- Điền Duy Tư ba năm trước đã bị nhiễm AIDS ở Kenya, lúc đó bệnh đã bộc phát, không lâu sau đó thì hắn mất tăm. Chúng ta đã tìm mọi biện pháp nhưng vẫn không tìm được hắn, cho nên đoán rằng hắn đã chết. Không ngờ hắn vẫn còn an nhiên sống đến giờ, thật là người ta phải điên đầu.

Lăng Độ Vũ đau hết cả đầu, làm sao một người đã chết lại có thể xuất hiện trở lại? Ba người vừa đi vừa nói, đã đi tới chiếc xe Ford của Kim Thống.

Anh quay đầu, hướng về Bồ Tân cảm kích:

- Đa tạ ngài!

Chiếc mô tô vẫn nguyên vẹn của anh đã được cột chặt vào giá của xe Kim Thống. Bọn họ tới gặp Sử Á bất quá chưa đến một giờ đồng hồ mà thủ hạ của Bồ Tân đã tìm được chiếc xe về, chứng tỏ kẻ dưới tay của hắn làm việc rất có hiệu quả.

Bồ Tân khẽ cười, tỏ vẻ chẳng quan tâm đến chút chuyện nhỏ này.

Lăng Độ Vũ nảy sinh hảo cảm với hắn.

Kim Thống tâm tình trầm trọng, đi thẳng đến xe, ngồi vào vị trí cầm lái.

Bồ Tân siết tay cáo biệt Lăng Độ Vũ, nói:

-Cả đời người ta chưa từng nghe qua chuyện như thế này, nếu như có chuyện gì cần ở khu này, hãy đến tìm ta. Đến khu Harlem này, cứ nói người là bằng hữu của Bồ Tân, tự nhiên sẽ có người dẫn người đến gặp ta.

Khẩu khí của hắn rất lớn, nhưng giọng nói lại thành khẩn, cho nên không hề gây phản cảm cho người nghe.

Lăng Độ Vũ nói:

- Thật tình đã làm phiền ngài quá!

Bồ Tân nghiêm nét mặt nói:

-Giả thiết nếu như tất cả mọi chuyện đều là thật, đó không chỉ là vài vấn đề của Interpol, mà là vấn đề của toàn nhân loại.

Lăng Độ Vũ hơi kinh hãi, tất cả mọi việc đến quá đột ngột, chuyện xảy ra quá nhanh làm anh không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Bồ Tân nói rất đúng, tất cả đã chỉ ra rằng mọi rắc rối đều phát sinh là do một loại dị lực mà chưa một ai lý giải nổi gây ra. Nhưng vì sao lại có yếu tố con người trong đó? Anh thật muốn hồ đồ, càng suy nghĩ, càng thấy nan giải.

Bồ Tân vỗ mạnh vào vai anh:

- Bằng hữu, lên đường bình an nhé, lão bằng hữu của chúng ta không được kiên nhẫn lắm đâu.

Lời còn chưa dứt, Kim Thống đã không ngừng thúc giục Lăng Độ Vũ lên xe.

Lăng Độ Vũ nhìn Bồ Tân cười khỏ, lắc lắc đầu rồi đến ngồi bên cạnh Kim Thống.

Kim Thống nổ máy, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh.

5. Thâm Nhập Hồ Huyết

Chiếc xe lao nhanh trên đường.

5:49 pm.

Hai người không ai nói câu nào, cũng chẳng biết là đang đi đâu. Quan hệ của bọn họ vốn rất phức tạp, không phải bạn cũng chẳng là thù.

Lúc này là giờ tan sở, mọi nẻo đường bị kẹt cứng, càng làm cho không khí thêm trầm muộn.

Bên trong xe đột ngột vọng lại một tiếng rít chói tai. Kim Thống mất liếc nhìn Lăng Độ Vũ, tay nhấc vô tuyến điện thoại lên áp vào tai.

Cả người Kim Thống giật bắn, hần thắt thanh kêu lên:

- Cái gì?

Tay cầm lái run lên, chiếc xe lệch hướng suýt tí nữa là đâm vào chiếc bên cạnh.

Sắc mặt Kim Thống liên tục thay đổi, có vẻ rất khó coi, nhưng chỉ một lúc đã khôi phục lại. Hần trầm giọng hỏi:

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Người bên kia nói một hồi nữa, hần nghe xong rồi gác điện thoại, quay đầu xe rẽ vào một con đường khác.

Lăng Độ Vũ không nhận được dò hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Hai mắt Kim Thống nhìn thẳng về phía trước, trả lời cộc lốc:

- Đến bệnh viện.

Đến lúc này thì Lăng Độ Vũ kinh hãi kêu lên:

- Cái gì?

Kim Thống thở dài, nói:

- Uy Nhĩ mất tích rồi! Ở một nơi được canh giữ bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, thế mà hần đã biến mất tựa như là không khí vậy. Không một ai hay biết cả, chỉ đến khi bác sỹ đến kiểm tra mới phát giác ra hần ta đã biến mất.

Lăng Độ Vũ nín lặng, phảng phất như lại nhìn thấy đạo diện quang thần bí đó.

Kim Thống kêu khê:

- Nhìn kia, chiếc xe đằng trước kia, chính là xe của Mã Bốc. Chẳng hiểu sao ông ta lại đến nơi đây, đó không phải cũng là hướng đi đến bệnh viện sao?

Lăng Độ Vũ nói:

- Hãy bám theo ông ta.

Kim Thống liền đuổi theo sau, nhưng không dám bám quá gần, bởi vì Mã Bốc có thể nhận ra xe của hần.

Hần khổ não:

- Kiểu này thế nào cũng bị mất dấu thôi.

Lăng Độ Vũ nói:

- Nếu người có thể đến gần trong cự ly một trăm mét, ta sẽ có cách.

Kim Thống nhìn hần với vẻ mặt không được tin tưởng cho lắm, nhưng chân vẫn nhả ga, tăng tốc vọt lên.

Hai chiếc xe dần dần sát gần nhau, khi sắp sửa đạt đến cự ly mà Lăng Độ Vũ đã nói, xe của Mã Bốc đột nhiên tắt lại bên lề đường.

Lúc này thì cho dù là tiếp tục đi lên, hay là dừng lại sau lưng xe ông ta, đều rất dễ bị phát giác.

Phản ứng của Kim Thống cũng vô cùng nhanh nhẹn, vội vã quay vô lăng, rẽ vào một ngã tư.

Xe còn chưa dừng hẳn, Lăng Độ Vũ đã phóng ra ngoài, Kim Thống theo sau, cả hai phối hợp rất ăn khớp.

Rời khỏi ngã tư rẽ vào một ngã ba, vừa vặn thấy được xe của Mã Bốc, đang ghé vào mua thuốc lá.

Lăng Độ Vũ khẽ nói:

- Người ở lại đây!

Không cần biết Kim Thống có đồng ý hay không, anh bước về phía Mã Bốc, đồng thời lấy từ trong túi ra một hộp kim loại nhỏ.

Lúc này Mã Bốc đã quay người lại, có vẻ muốn trở lại trong xe.

Giờ đang là lúc tan sở, người đi lại trên đường rất đông. Đối với thì điều này Lăng Độ Vũ rất có lợi.

Mã Bốc mở cửa, chuẩn bị bước vào trong xe.

Lăng Độ Vũ bước nhanh hơn, chỉ còn chừng hơn hai mươi mét nữa thôi. Lỗ tròn trên chiếc hộp nhỏ trong tay anh, nhắm ngay Mã Bốc. Ngay khi hắn vừa ngồi hẳn vào trong xe, anh liền ấn nút. Một vật đen nhỏ như hạt cát, bắn vào tay áo của hắn ta và dính chặt vào đó, vừa vặn xong thì Mã Bốc đóng cửa xe lại và nổ máy.

Lăng Độ Vũ rất nhanh đã quay lại trong xe của Kim Thống, tiếp tục theo dấu.

Kim Thống là một kẻ ngoan cố, nhưng không đến nỗi ngu ngốc, hắn tự nhiên cũng biết rõ Lăng Độ Vũ đang làm cái gì. Bởi vậy, mặc dù xe của Mã Bốc đã cách xa không còn nhìn thấy dấu vết, nhưng hắn vẫn không hề vội vã, ung dung tiếp tục đi.

Quả nhiên Lăng Độ Vũ lấy từ trong túi ra một chiếc điện đàm, trên mặt là một màn hình nhỏ, trên đó có một chấm đỏ bé xíu đang chậm chậm chuyển động.

Lăng Độ Vũ nói:

-Sang trái.

Anh tiếp tục chỉ dẫn phương hướng cho Kim Thống.

Xe của Mã Bốc di chuyển một quãng đường rất dài, sau hơn một giờ đã rời khỏi Manhattan, đi về phía khu công nghiệp New Jersey. Sắc trời đang tối dần.

Lăng, Kim hai người đều nghĩ đến nát óc nhưng vẫn không đoán được Mã Bốc muốn đi đến nơi nào?

Trên máy theo dõi này có một thiết bị đọc điện tử đang không ngừng nhảy số, thể hiện chính xác cự ly giữa bọn họ và Mã Bốc.

Chấm đỏ trên màn hình đã ngừng di động.

Theo chỉ dẫn của Lăng Độ Vũ, chiếc xe của Kim Thống rẽ sang bên phải, cuối cùng đến trước một cánh cổng lớn. Ngoài cửa canh phòng rất cẩn mật, trên tường bên trái cánh cửa đề: “Công ty Thái Thần...trọng địa công nghiệp quốc phòng”.

Phía sau cửa này là một vùng đất rộng lớn và hơn chục toà nhà và kho chứa. Kim Thống không dám dừng lại ngay mà chạy thêm hơi trăm mét nữa, rẽ vào một ngã tư rồi mới dừng lại.

Hắn trầm giọng hỏi:

- Người khẳng định là ông ta đã vào nơi này?

Lăng Độ Vũ khẳng định ngay:

- Trừ phi là thiết bị này lừa chúng ta! Trên thiết bị ghi là 828, Mã Bốc hiện tại đang cách chúng ta 828 mét, trong phạm vi này, trừ công ty Thái Thần đó ra, còn lại không hề có tòa nhà nào khác, Mã Bốc đương nhiên là phải ở trong đó.

Kim Thống bất mãn liếc Lăng Độ Vũ một cái, nhưng yên lặng không nói gì.

Lăng Độ Vũ nói tiếp:

- Công ty Thái Thần này tuyệt đối không đơn giản, mấy năm trở lại đây nó đang sản xuất ra các loại thiết bị, vũ khí quân sự được rất nhiều khách hàng lớn từ khắp các nơi trên thế giới hoan nghênh đặt mua. Nhờ đó doanh số bán tăng nhanh, khiến cho một công ty đang trên bờ vực phá sản đã làm một cú nhảy vọt thành một ngôi sao lớn trong giới quân sự. Gần đây do bắt đầu sản xuất máy bay chiến đấu, nên họ phải từ chối nhận rất nhiều đơn đặt hàng khẩn hạn.

Kim Thống nghe xong trợn mắt há miệng không nói nên lời. Trong công nghiệp quân sự mà nói, tất cả dựa vào những nghiên cứu trong dài hạn, đầu tư rất lớn, một khi đã xuống dốc thì khó mà trở mình dậy nổi. Thái Thần công ty này chỉ trong mấy năm ngắn ngủi không chỉ hồi phục lại hoàn toàn, mà thậm chí còn vượt lên dẫn đầu, chỉ có dùng từ “thần kỳ” để giải thích.

Kim Thống thở hắt ra, nói:

- Không ngờ là người lại biết nhiều về nơi này đến vậy.

Lăng Độ Vũ khẽ cười, cũng không giải thích gì thêm. Tổ chức anh tham gia là “Kháng Bạo Liên Minh”. Do thường xuyên phải đặt hàng vũ khí đạn dược, bởi vậy nên đối với thị trường quốc tế này phải nghiên cứu rất công phu.

Hai người tâm tình trầm trọng, đầu tiên là những người nổi tiếng tự sát, tiếp đến là ba người Trác Sở Viên, Văn Tây, Uy Nhĩ mất tích. Bọn họ lại cũng chẳng có biện pháp gì, hiện tại hành động tiếp theo nên như thế nào, thật tình mà nói, hai người hoàn toàn không biết.

Mã Bốc đến nơi này, sự tình có vẻ càng lúc càng phức tạp hơn sự tưởng tượng của bọn họ.

Tổng phụ trách của Interpol mà có quan hệ gì với một công ty sản xuất vũ khí đạn dược tối tân nhất thế giới? Tại sao ông ta không đến bệnh viện, mà lại đến nơi này?

Kim Thống chuyển đề tài:

- Uy Nhĩ bị thương, buộc ta phải đánh giá xem xét lại tất cả các mọi sự việc, bởi vậy nên ta mới sử dụng tất cả mọi tài sản, và cũng đã tìm ra Sử Á.

Lăng Độ Vũ nhìn Kim Thống kỳ quái, đây là câu hỏi mà anh đã hỏi hần lúc trước. Lúc đó hần tự nhiên nổi giận, còn bây giờ không ai hỏi thì lại nói ra, thật tình khó hiểu.

Kim Thống tiếp tục:

- Nhưng mà ta vẫn không tin tưởng sự việc này có liên quan đến những lực lượng kỳ dị. Nhất định là có người đứng sau lưng bày trò.

Lăng Độ Vũ thở dài:

- Ta cũng hy vọng suy đoán của người là chính xác, đối phó với người xét cho cùng cũng có phần nắm chắc hơn đối phó với yếu tính quỷ quái.

Kim Thống không thêm lý đến những lời trào phúng của Lăng Độ Vũ, tiếp tục nói:

- Ta cũng nghĩ qua mọi khả năng, bởi vậy nên ngày hôm đó ta gặp người và Văn Tây thì đã để các người đi, đều là do nguyên nhân đó cả. Hôm đó người đến vì chuyện gì?

Lăng Độ Vũ đang định trả lời, đột nhiên kinh hô lên:

- Ông ta ra rồi kìa!

Kim Thống cũng kinh ngạc, nhìn vào bên trong cánh cổng.

Không hề có động tĩnh gì.

Hắn nhìn vào thiết bị truy tìm trên tay Lăng Độ Vũ, chấm đỏ thể hiện vị trí của Mã Bốc đang di chuyển rất nhanh.

Kim Thống kinh ngạc nói:

- Sao lại di chuyển nhanh như thế được?

Lúc mới đầu theo dõi Mã Bốc, chấm đỏ này di chuyển từ từ, tuyệt không nhanh như tốc độ đang trông thấy. Chiều theo dạng chuyển động này, Mã Bốc sớm đã ra khỏi cửa lớn, có lẽ là ông ta đã ra bằng một lối khác.

Lăng Độ Vũ cười khỏ nói:

-Ta hy vọng là có thể biết được tại sao.

Đột nhiên anh ngẩng đầu nhìn lên trời, kêu lên:

- Trực thăng!

Kim Thống lập tức phản xạ có điều kiện, nổ máy xe lao đi.

Trên không trung có hai chấm đỏ đang nhắm về phía đông.

Kim Thống tăng tốc đến cực hạn, lướt như bay trên đường, không ngừng lạng lách, nguy hiểm muôn phần.

Hắn đột nhiên ngừng xe bên đường, lằm bằm chửi rủa. Chiếc trực thăng không biết đã mất đâu không còn dấu vết.

Lăng Độ Vũ an ủi hắn:

- Đây gọi là tuy bại mà vinh, ta chưa từng nghe người nào nói có thể dùng xe hơi đuổi theo trực thăng cả.

Kim Thống bật cười:

- Nói như vậy, có lẽ là bọn ta nên ăn mừng?

Lăng Độ Vũ nói:

- Đương nhiên, nhưng mà là đến bệnh viện ăn mừng?

Kim Thống nổ máy, hắn nghĩ cũng nên đến bệnh viện xem thử, không chừng lại có biện pháp nào đó.

Chiếc xe lại tiếp tục lao đi.

Kim Thống tiếp tục suy đoán của hắn:

- Việc này nhất định là do có một tổ chức có thể lực rất lớn đứng sau lưng, vì một số lý do nào đó, tiến hành một âm mưu kinh người.

Hắn thủy chung vẫn không chịu thừa nhận có một loại dị lực siêu tự nhiên.

Lăng Độ Vũ không phản ứng gì, khiến hắn kỳ quái nhìn sang anh. Thần sắc của Lăng Độ Vũ hiện lên vẻ căng thẳng.

Kim Thống hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lăng Độ Vũ nhìn vào kính chiếu hậu, nói:

- Người hãy nhìn chiếc xe tải phía sau chúng ta đi.

Kim Thống quan sát thật kỹ trong kính chiếu hậu một lúc rồi nói:

-Đó chỉ là một chiếc xe tải loại mười tấn bình thường, kỳ quái thật!

Nhìn vào đồng hồ chỉ tốc độ trong xe, kim đang chỉ tốc độ 90, nói tiếp:

-Sao nó lại chạy trên đường cao tốc nhỉ?

Lăng Độ Vũ nói:

-Chiếc xe tải này không hề đơn giản, khi cua quẹo thì còn linh hoạt hơn cả chiếc xe cũ kỹ của người.

Kim Thống bực bội:

-Xe của ta đích thật là tính năng vượt xa vẻ bề ngoài, ta thử cho người xem.

Hắn liền quay xe, chiếc xe quay một góc 90 độ, đang trên đường cao tốc với tốc độ xấp xỉ 120km/h, vỏ xe và mặt lộ ma sát kịch liệt, phát ra những tiếng chói tai.

Nhưng chỉ chốc lát, Kim Thống đã trợn mắt há miệng, chiếc xe tải đó cũng cua tròn khéo léo, theo sát sau lưng hắn.

Lăng Độ Vũ nói:

-Chiếc xe tải này là thiết kế siêu thời đại, ông bỏ ý tưởng thoát khỏi nó đi.

Kim Thống hừ lên một tiếng, vẫn ngoan cố:

- Nếu như nó muốn đối phó với ta, ta bảo đảm nó sẽ chạy không khỏi.

Hắn nhấn điện thoại vô tuyến lên, định gọi cho cảnh sát địa phương, tức thì sắc mặt đại biến.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng hỏi:

- Có rắc rối gì sao?

Kim Thống khẽ gật đầu:

-Chẳng biết sao nó vẫn chưa đối phó với bọn ta.

Hắn cười nói tiếp:

-Người xem, có khi nào đầu xe của nó sẽ tách đôi, phóng rocket ra chăng?

Nói rồi cười phá lên.

Lăng Độ Vũ lại tán thưởng hắn:

- Trước khi bọn chúng phóng rocket ra, chúng ta tốt nhất thoát khỏi chiếc xe tồi tàn này.

Kim Thống đột nhiên ngưng cười, nói:

-Vài phút nữa là chúng ta sẽ đến cầu New Jersey, qua cầu là một công viên rất lớn, làm sao thoát khỏi chỗ đó đây? Ta thấy nó có thể bắt chúng ta bằng cách đó.

Khi hai người đang nói thì chiếc xe tải kia dường như có linh tính, cho dù là chiếc Ford của họ có qua trái hay rẽ phải, nó đều chuyển động tương ứng y hệt như thế. Giống như đây là một hệ thống tự động truy tìm và được chỉ huy bằng hiện tượng, có thể nói là chưa từng nghe thấy hay nhìn thấy trước đó bao giờ.

Lăng Độ Vũ đột nhiên nói:

- Ta thấy nếu như chúng ta hy sinh cái mạng nhỏ này, nhảy xuống sông tự vận, chắc sẽ có nhiều kẻ chết chung.

Kim Thống một mặt vừa tăng tốc, một mặt nói:

- Xin lỗi, mạng chỉ có một, thứ cho ta không thể phụng bồi.

Cầu New Jersey đã ở trong tầm mắt.

Lăng Độ Vũ kinh hô:

- Cẩn thận!

Kim Thống nhấn mạnh ga, phía trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải lớn, làm cho con đường trước mặt bị chặn ngang. Chiếc xe tải lúc trước đã vọt lên chặn đầu.

Chuyện kinh người đã phát sinh.

Đuôi chiếc xe tải mở ra hoàn toàn, một tấm trượt từ từ hạ xuống đất.

Chiếc xe có đuôi dài trên 20 mét, là một lồng giam giữ tù nhân được thiết kế rất xảo diệu.

Không hề có một xe nào khác lưu thông trên đường.

Lăng Độ Vũ hét lớn:

- Quay lại đi!

Kim Thống tức giận quát lên:

-Ta lại không biết sao?

Hắn dùng toàn lực, nhưng vô lăng vẫn bất động.

Kim Thống đạp phanh muốn tan cả xe, nhưng chiếc xe vẫn lao với tốc độ cao như cũ, muốn dừng cũng không được.

Chiếc xe hoàn toàn không chịu khống chế, lao thẳng lên tấm trượt của chiếc xe tải.

Kim Thống rút súng ngắn cầm tay, người thò ra ngoài cửa xe, nã đạn liên hồi về phía chiếc xe tải.

Chẳng có tác dụng gì, chiếc xe đã vào trên nằm trên bề mặt tấm trượt nghiêng góc 30 độ.

Lăng Độ Vũ cười khở:

-Xe của chúng ta đã bị khóa chết rồi.

Lời vừa xong, hai người đã lọt vào trong một vùng tối đen ở đuôi xe tải.

Mọi thứ tĩnh lặng đến cực điểm, chiếc xe hơi nằm im lìm trong bóng tối, mới phút trước còn đang lao nhanh trên đường cao tốc, giờ đã lọt thỏm vào trong chiếc xe tải.

Đuôi xe có tính năng cách âm, khiến người ta hoàn toàn không thể nghe thấy âm thanh của thế giới bên ngoài.

Tựa như là thế giới vô thanh trong chân không.

Chỉ có tiếng tim của hai người đang đập.

Kim Thống nói:

-Làm sao mà tim của ta lại đập nhanh hơn tim của người nhĩ? Kỳ thật, không chỉ tim đập mà hô hấp của hắn cũng gấp gáp hơn của Lăng Độ Vũ, rõ ràng là hắn đang sợ hãi.

Trong bóng tối Lăng Độ Vũ đột nhiên bật cười, anh từ thuở bé đã khổ tu Yoga và thiền tọa, tu luyện rất nghiêm khắc, lại thêm được đại tổ sư chỉ dạy. Anh khẽ nói:

- Đập nhanh tốt hay là đập chậm tốt?

Kim Thống đáp tỉnh rụi:

- Nhanh là đại biểu cho xung động và sinh mệnh lực, đương nhiên “nhanh” tốt hơn.

Hai người lại yên lặng, rồi nhất tề cười lên rũ rượi, cho dù bản thân đã hăm vào hiểm cảnh, bị người khác bắt làm tù nhân.

Lăng Độ Vũ quay kính xe xuống, nói:

- Có thể cửa đã mở, người nên thử mở lửa lên.

Kim Thống phản đối:

- Giờ mà thử vẫn còn sớm, không nên. Đối phương rốt cuộc không biết dùng vũ khí, thật là đáng sợ.

Lăng Độ Vũ trầm mặc một hồi rồi nói:

- Người tin hay không thì tùy, hiện tại đối phó với chúng ta, tuyệt không phải là người.

Nếu trước đây mà Lăng Độ Vũ nói vậy với Kim Thống, hẳn nhất định mở miệng chửi rửa ngay, nhưng lúc này hắn lại nhẫn nại lắng nghe, trầm giọng hỏi:

- Người có bằng chứng gì không?

Lăng Độ Vũ nói:

- Nói ra người cũng không tin.

Anh ra khỏi xe, lục lọi trong bóng tối bên trong chiếc xe tải.

Chiếc xe tải đang đi trên đường cao tốc, Lăng Độ Vũ cũng không ngừng thay đổi trọng tâm để giữ thăng bằng cho cơ thể.

Bên tai anh truyền lại tiếng đập phá, Lăng Độ Vũ biết Kim Thống và anh đang làm việc giống nhau, kết quả đương nhiên cũng y như nhau; chiếc xe này được bọc thép, khóa kín hoàn toàn, đến côn trùng cũng khó mà lọt vào đây cũng.

Cả hai người đều rơi vào hiểm cảnh rất nhanh đã hội tụ bên trong xe. Họ thả lỏng tâm tình, ngả người thư giãn trên ghế, dường như thật tốt để có thể đối phó với tai họa bất cứ lúc nào cũng có thể ập đến.

Kim Thống nói:

- Có một việc vô cùng kỳ quái, xe tải hiện giờ đang đi trên đường cao tốc. Lúc này ở ngoài xe mấy lần ta suýt tí nữa đã ngã xuống đất, nhưng xe của ta thì lại không hề phanh lại, hơn nữa trong xe cũng không hề nghe bị dằn xóc gì cả, người nói đó là đạo lý gì?

Lăng Độ Vũ cười khở, anh sớm đã chú ý đến điểm này, bên trong xe là một thế giới tĩnh, tất cả mọi thứ đều bình hòa và yên tĩnh.

Kim Thống hình như cũng chẳng muốn truy cầu đáp án, trở lại chủ đề lúc đầu:

- Lúc này người nói, có một số chuyện nói ra ta cũng không tin, đó là chuyện gì vậy?

Lăng Độ Vũ hiểu rằng Kim Thống thật ra không phải là hứng thú muốn nghe anh giải thích, mà là bởi ở trong một nơi tĩnh mịch đáng sợ như thế này, nói chuyện sẽ làm hắn giảm bớt đi căng thẳng.

Anh nói:

-Ta được trời cho giác quan thứ sáu, mỗi lúc cận kề nguy hiểm, thì lại có cảm ứng báo trước.

Nói đến đây nhưng xem ra Kim Thống vẫn rất nhẫn nại, không hề xen vào ngắt lời.

Lăng Độ Vũ tiếp tục:

- Năm ta 18 tuổi, đã thoát khỏi một bức tường đổ sập xuống, nhưng vẫn bị vỡ đầu với nó. Trước khi xảy ra sự việc không hề có chút dự cảm nào cả.

Kim Thống cười nói:

- Giác quan thứ sáu của người có vẻ như không hiệu quả rồi.

Lăng Độ Vũ trong bóng tối lắc đầu, nói:

- Sau đó trải qua nhiều sự việc giống như vậy, ta cuối cùng cũng rút ra được một kết luận, đó là dị năng báo trước nguy hiểm của ta, chỉ có thể tạo ra cảm ứng với vật thể có sinh mệnh. Như lần trước thứ “điện quang” xuất hiện, hay là là chiếc xe tải lần này, ta đều không hề có một chút dự cảm gì. Bởi vậy ta dám nói chắc rằng, đây nhất định không phải là vật thể có sinh mệnh.”

Kim Thống cau mày nói:

- Cũng không cần là như vậy, khả năng là tần số tinh thần của sinh mệnh thể này vượt xa phạm trù dự cảm đặc dị của người, nên người khó mà sinh cảm ứng...

Nói đến đây hắn chợt im miệng, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy kinh hãi chấn động.

Hình thức sinh mệnh nào có thể làm được như thế? Nó có thể làm cho người ta đột nhiên mất tích, tự nguyện từ bỏ sinh mệnh của mình, thao túng xe tải, làm cho bọn họ hiện tại thân thể đang hãm nhập trong một trạng thái tĩnh lặng kỳ dị, sinh mệnh giống như đã bị bán cho “nó”. Nhưng mà chẳng biết vì sao “nó” lại bắt giữ bọn họ, làm như thế chẳng có lợi lộc gì cả. Hiện tại có vẻ như họ đang bị vận chuyển đi, không biết là “nó” muốn mang họ đến đâu?

Kim Thống rối tung lên.

Trong bóng tối, không hề cảm thấy chiếc xe chuyển động.

Lăng Độ Vũ trầm mặc một lúc lâu, nghiêm túc nói:

- Kim Thống tiên sinh, ta muốn hỏi ông 1 vấn đề, có thể đối với toàn bộ sự việc sẽ có trợ giúp rất lớn.

Kim Thống giật mình tỉnh lại, vội vã lên tiếng:

- Nói đi!

Lăng Độ Vũ vừa định hỏi thì bỗng nhiên truyền lại thanh âm tựa như thủy tinh vỡ.

Kính chiếc xe của Kim Thống vỡ nát, bụi bay lên mù mịt.

Kim Thống kinh hãi kêu lên:

- Khí mê!

Một mùi nồng nặc bao trùm cả bầu không gian tối om.

Kim Thống ngã vật xuống đè lên người Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ biết rằng hắn đã bất tỉnh nhân sự, anh không kinh hãi, mà ngược lại còn vui mừng.

Lăng Độ Vũ phong bế hô hấp đường mũi, phương pháp này đối với một người khổ tu Yoga như chỉ là một trò trẻ con, nếu thành thực có thể xuống nước mà không chết, thêm vào đó Lăng Độ Vũ lại có dị năng có khả năng kháng lại được vật. Anh có tự tin mình sẽ có thể giữ được tỉnh táo.

Anh cũng giả vờ gục xuống bất tỉnh.

Trong bóng tối chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Trải qua một thời gian dài như thế kỷ, đuôi chiếc xe tải mờ chậm chạp nâng lên. Vài tia sáng chớp chớp lòe chiếu vào.

Ai đó đứng ngoài cửa ra lệnh:

- Đem chúng ra!

6. Tao Ngộ Ly Kỳ

Kim Thống và Lăng Độ Vũ bị bọn họ xốc lên đặt trên cáng, giống như người bị trọng bệnh, bị tổng đến một nơi mà không ai biết. Lăng Độ Vũ không dám mở mắt ra, sợ đối phương phát hiện.

Địch nhân từ đầu đến giờ vẫn một mực yên lặng, nhưng dựa vào tiếng bước chân thì tối thiểu có hơn mười người đang áp giải bọn họ.

Anh không quá sợ hãi chuyện này, bởi thật ra anh cũng đang tìm đường thâm nhập vào hồ huyệt.

Đội ngũ áp giải tiến vào trong một tòa nhà, lên một thang máy, sau đó thì dừng lại. Lăng Độ Vũ cảm giác mình được đặt xuống, trong một căn phòng yên tĩnh đến độ có thể nghe rõ tiếng hô hấp của từng người.

Cảm giác của Lăng Độ Vũ nhạy bén hơn người thường, anh cảm giác được có người đang chăm chú quan sát anh.

Một tiếng nói nhỏ nhẹ nhu hòa của một nữ tử vang lên:

- Đây chính là người mà A Đạt Mễ Á muốn bắt giữ, cũng là người mà Quang Thần muốn?

Một lão nhân khác lên tiếng:

- Đúng vậy, Phân Ný tiểu thư, Quang thần giao hấn cho chúng ta.

Phân Ný tiểu thư vang lại nói:

- A Đạt Mễ Á giao cho ta đem người này đến Quang Thần điện.

Lão nhân kia hỏi:

- Còn những người khác thì xử trí làm sao?

Phân Ný tiểu thư nói:

- Giữ bọn họ lại đây, đợi sau khi A Đạt Mễ Á phân phó xong, sẽ xử lý bọn này sau.

Những người này nói chuyện rất trôi chảy mạch lạc, rõ ràng là một người được giáo dưỡng tốt, hoàn toàn không hề có cảm giác là những kẻ điên cuồng.

Bọn họ thật ra là ai?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua đầu, Lăng Độ Vũ đã bị một người nhắc lên, không lâu sau lại bị đặt xuống, có thanh âm như tiếng đóng cửa của thang máy, anh có cảm giác mình đang đi lên. Đi lên được một lát thì dừng lại. Cửa mở ra, lại có người nhắc anh lên.

Phân Ný tiểu thư khẽ nói:

-Đặt hấn ở đây đi.

Lại bị đặt xuống.

Tiếp theo là tiếng bước chân đi ra. Những người này bước đi rất khẽ, giống như sợ làm kinh động một ai đó. Xa xa truyền lại tiếng chuyển động của thang máy, nơi này có vẻ như chỉ có một lối đi duy nhất.

Lăng Độ Vũ dựa vào lưu động của không khí, cảm giác được đây là một không gian rất rộng lớn. Xem ra đây có thể chính là Quang Thần điện. Quang Thần rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại còn A Đạt Mễ Á là ai nữa?

Chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Phân Ný tiểu thư lên tiếng:

-A Đạt Mễ Á, người mà Quang Thần muốn đã được đưa đến.

A Đạt Mễ Á không trả lời, cũng không hề có phản ứng gì.

Phân Ný trầm ngâm một lúc rồi ôn nhu nói:

- A Đạt Mễ Á, người đã được đưa tới!

Trong giọng nói dường như ẩn chứa thâm tình sâu sắc.

Lăng Độ Vũ thầm đoán chắc gã A Đạt Mễ Á này thường ai hỏi cũng không trả lời cho nên Phân Ný mới gọi đến lần thứ hai như vậy.

Một giọng nam vang lên:

- Ồ, biết rồi.

Giọng nói rất nhẹ nhàng, êm tai.

A Đạt Mễ Á đột nhiên nói:

- Vì sao lại chỉ phát triển bên trái, mà không là bên phải... Vì sao lại như thế nhỉ?

Lăng Độ Vũ vô cùng bứt rứt, cái gì mà trái trái phải phải, là thứ quái quỷ gì không biết vậy? Chẳng lẽ gã A Đạt Mễ Á này là gã điên, nhưng kiểu cách nói chuyện của hắn lại tựa như là một triết gia đang suy gẫm một vấn đề nan giải.

Phân Ny tiểu thư cũng giống như Lăng Độ Vũ, nhưng mà hơn anh là nàng có thể lên tiếng. Nàng ngần ngừ hỏi:

- Trái hay phải là sao?

A Đạt Mễ Á nói nhanh:

- Quang Thần nói cho ta biết, chân chính của chúng ta là ở bên phải, chứ không phải là bên trái, chúng ta lại đi phát triển bên trái. Đúng là lầm lẫn rất lớn của loài người. Ồ, đó chính là người này đây!

Lăng Độ Vũ cảm giác được ánh mắt của A Đạt Mễ Á đang lướt trên người anh, cả người như muốn nổi gai ốc lên. Lại nghe A Đạt Mễ Á nói:

- Ta muốn đến gặp Quang Thần để thỉnh cầu người.

Lăng Độ Vũ giật nảy mình, Quang Thần này không ngờ lại là thần có thể yết kiến được. Chẳng lẽ lại đúng như Kim Thống đã đoán, là một sinh mệnh thể cao cấp hơn con người? Hay là người ngoài hành tinh chăng?

Tiếng bước chân của A Đạt Mễ Á ngày càng xa.

Lăng Độ Vũ không chịu nổi nữa liền mở mắt ra. Dưới ánh sáng nhu hòa, một cô gái tóc vàng óng ả đang đứng bên cạnh anh, thân hình ưu mỹ động nhân.

Đó là một không gian rất lớn, có vẻ giống một đại lễ đường, bởi vì không hề có cửa sổ giống như nhà riêng. Tiếng bước chân của A Đạt Mễ Á đã biến mất, chỉ có một tấm màn đen ngòm rủ xuống, nhìn vô cùng thần bí, Quang Thần có thể ở bên trong này lắm chứ. Nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ của Lăng Độ Vũ lại dâng cao.

Ồ!

Bên tai anh truyền lại tiếng kinh hô của cô gái.

Lăng Độ Vũ thầm kêu không hay. Bản thân đã quá sơ suất, không nghĩ đến việc Phân Ny đột nhiên quay đầu lại, thấy mình đã mở mắt ra. Anh phản ứng rất nhanh, tiếng kêu của Phân Ny còn chưa dứt đã búng người lên, tay trái nhanh như điện chém vào đại động mạch trên cổ của Phân Ny. Phân Ny vừa ngã xuống, Lăng Độ Vũ đã đưa tay ra đỡ, không để cô ta ngã xuống điện thụ thương.

Lăng Độ Vũ nâng khuôn mặt của Phân Ny lên, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, tuổi chừng 25-26, lại như có chút gì đó khí chất của một giáo sư đại học văn hóa nghệ thuật, thật chẳng có vẻ gì giống một nhân vật thần bí chuyên đi mưu sát, bắt cóc và có quan hệ với những phần tử khủng bố.

Lăng Độ Vũ không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh nhẹ nhàng đặt Phân Ny nằm xuống, ánh mắt hướng về phía tấm màn đen rủ xuống chắn ngang đại lễ đường. Anh nhất định phải dùng thủ pháp sắc sảo, trước tiên phải bắt được nam tử tên A Đạt Mễ Á đó.

Lăng Độ Vũ lao như tên bắn về phía trước, đến giữa tấm màn, hơi do dự một chút, sau đó kéo bức màn ra. Anh đoán là A Đạt Mễ Á chắc chắn ở sau tấm màn, khả năng còn có Quang Thần nữa.

Đập vào mắt là cảnh tượng khiến anh muốn nhảy dựng lên, không thể tin nổi vào mắt mình, mọi suy tính hành động đều thành vô dụng.

Không có A Đạt Mễ Á.

Không có Quang Thần.

Không hề có một ai.

Cái gì cũng không có, chỉ có một thông đạo dài vô cùng vô tận, vách tường trơn nhẵn, sâu hun hút vào bên trong.

Lăng Độ Vũ cũng ngừng hô hấp, không tự chủ bước vào trong thông đạo, tiếng bước chân vọng lại trong thông đạo, từng bước từng bước dội vào tai thật ớn lạnh.

Đi được hơn mười bước, Lăng Độ Vũ quay người nhìn lại. Cảnh tượng trông thấy khiến cho một người gan góc cùng mình như anh cũng phải giật bắn người kêu lên kinh hãi.

Tầm màn đen đã biến mất, sau lưng là thông đạo sâu vô cùng vô tận dốc xuống.

Là chuyện gì đây?

Đây nhất định không phải là ảo giác. Lăng Độ Vũ hét lên điên cuồng, đá mạnh vào vách tường. Cùng với một tiếng kêu thảm, anh co chân về nhả nhó.

Cảm giác đau này rõ ràng là thật. Bức tường cứng chắc kia rõ ràng không phải là vật nguy trang.

Lăng Độ Vũ dựa người vào một bên vách của thông đạo thờ dốc, vách tường bùn ẩm ướt lạnh lẽo khiến anh dần dần bình tĩnh lại.

Nhìn vào thông đạo sâu hun hút, lần đầu tiên anh cảm thấy không biết nên làm như thế nào mới phải?

Không hề có phương hướng nào khác.

Chẳng lẽ đây là một không gian vũ trụ?

Trải qua một lúc lâu, Lăng Độ Vũ thu nhiếp tâm thần, bước nhanh về phía trước.

Thông đạo tĩnh mịch khiến người ta muốn phát điên lên, cứ khoảng 10 yard thì lại có một ngọn đèn, ánh sáng vàng vọt chiếu xuống, khiến cả thông đạo tắm mình trong sắc vàng.

Lăng Độ Vũ tiếp tục đi về phía trước; thông đạo vẫn sâu thăm thẳm, anh hoàn toàn quên mất cả thời gian lẫn phương hướng, chỉ biết máy móc tiến thẳng lên phía trước.

Tiếp tục đi, những tiếng bước chân, không ngừng tạo ra những tiếng vọng.

Có rất nhiều người lúc gần chết nhưng rồi lại gặp may mắn không chết, đều kể lại rằng họ đã đi vào một thông đạo, hay là một thứ cũng giống như thông đạo.

Khi Lăng Độ Vũ bắt đầu hoài nghi mình đã chết, thì anh đột nhiên nhìn thấy chính mình.

Một Lăng Độ Vũ khác đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Lăng Độ Vũ giật mình nhảy dựng lên.

Lăng Độ Vũ trước mặt cũng giật mình nhảy dựng lên.

Lăng Độ Vũ hơi yên tâm, đó chỉ là một tấm kính. Nhưng anh rất nhanh đã cảm thấy không thỏa đáng, bởi vì anh thì đang đứng trên mặt đất, còn Lăng Độ Vũ trước mặt thì lại lơ lửng giữa không trung.

Sắc mặt Lăng Độ Vũ tái mét, anh liên tiếp lùi lại ba bước.

Lăng Độ Vũ trước mặt chậm rãi hạ xuống, giống như là trong phim chiếu chậm vậy. Ngay khi vừa chạm đất, Lăng Độ Vũ đó đột nhiên xoay tròn, xoay với tốc độ kinh người và càng lúc càng tăng, rất nhanh đã thành hình một con vù, nhìn giống như là một cơn lốc xoáy.

Biến hóa xuất hiện càng kỳ dị hơn, khiến người ta khó mà tin nổi.

Con vù đang xoay tròn dần dần tiêu biến thực thể, biến thành một đám mây ánh sáng, ánh sáng càng lúc càng lan rộng. Trong vùng ánh sáng lúc ẩn lúc hiện đó xuất hiện một chiếc bóng mờ ảo, ở ngay tâm của đám mây ánh sáng đó nhảy múa.

Lăng Độ Vũ trợn trừng mắt, toàn thân cứng đờ. Năng lực ứng biến của anh cũng mất sạch, đó không chỉ là bởi vì tình cảnh quá quỷ dị, mà còn là do anh đã nhìn thấy được thứ khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng, một thứ đẹp đẽ nhất, một sự vật chỉ tồn tại trong những giấc mơ tươi đẹp đã trở thành hiện thực sống động.

Thông đạo biến mất, biến thành một không gian giới kỳ dị, tràn ngập ánh sáng nhu hòa, những tia sáng này lại không hề tĩnh lặng mà cứ thay đổi từ đỏ sang tím theo quang phổ, sau đó đổi ngược trở lại. Tất cả mọi thứ đều kỳ dị và mỹ lệ.

Nhân hình trong vầng sáng từ từ hình thành nhân thể, càng lúc càng rõ.

Đó là một nữ nhân.

Vẻ đẹp của nàng vượt hơn hẳn bất cứ nữ tử nào trên thế gian này.

Đôi mắt của nàng tựa như lam bảo thạch trong bóng đêm, thân thể xích lỏa, tựa như thủy tinh trong suốt, nàng ở giữa đám mây tràn đầy sinh lực, nhảy múa, mỗi một động tác đều đẹp đến hoàn hảo đến mức không thể hơn được nữa.

Thân hình của nàng còn đẹp hơn rất nhiều so với bức vẽ nữ thần Venus, trong vẻ cao quý lại hàm chứa dụ hoặc rất mãnh liệt.

Lăng Độ Vũ quên mất mục đích của chuyến đi lần này, quên mất cả đâu là thật đâu là giả, hăm nhập vào trong một vùng hỗn độn.

Mỹ nữ từ trong vầng sáng bước ra, vừa nhảy múa vừa tiến về phía Lăng Độ Vũ. Thân thể xích lỏa phát ra một thứ ánh sáng trắng mờ ảo, cánh tay dài thon thả vẫy gọi Lăng Độ Vũ. Đôi chân nàng vừa chạm đất, lại tung người bật lên không trung, mỗi một hành động, tư thế của đều ưu mỹ tột cùng. Động tác của nàng khi thì nhanh như thiểm điện, lúc lại nhẹ nhàng tựa như một chiếc lông vũ đang rơi, rất hoàn mỹ nhưng lại không hề có chút gì dung tục.

Không gian xung quanh bắt đầu biến hóa, bầu trời có vẻ như trở nên sâu và rộng hơn, màn đêm dần buông xuống.

Mái tóc đen mượt mà của thiên tiên mỹ nữ tung bay, thoáng ẩn thoáng hiện, khiến cho những giấc mộng tươi đẹp trong lòng Lăng Độ Vũ bỗng trở dậy.

Ánh sáng tỏa ra từ mỹ nữ làm cho bóng tối sáng bừng lên, một cơn mưa ánh sáng rơi xuống, bao quang người Lăng Độ Vũ.

Sinh mệnh lực của mỹ nữ càng lúc càng mạnh, cuối cùng nàng ta đột nhiên bay về phía Lăng Độ Vũ, lúc vừa chạm vào Lăng Độ Vũ, thì bỗng lùi lại thật xa sâu trong bóng tối, biến thành một chấm sáng nhỏ. Chấm sáng này chỉ chớp mắt đã biến lớn lên, lại tiếp xúc với Lăng Độ Vũ lần nữa.

Mỗi một lần giao tiếp là Lăng Độ Vũ lại cảm thấy chấn động tâm linh, đó tịnh không phải là tiếp xúc nhục thể, mà một thứ liên kết tâm linh. Anh cảm giác mỹ nữ này vô cùng yêu thương anh, một thứ tình cảm thực sự dạt dào như đại dương.

Anh muốn khóc, nhưng khóc không thành tiếng.

Thứ tình yêu thương này, kể từ sau ngày được sinh ra, anh không lúc nào mà không truy cầu chúng, thậm chí cho dù có Trác Sở Viên và Ngải Dung Tiên bên mình cũng không được như thế.

Con người ai cũng có một thứ bí ẩn cơ bản, đó là thứ cảm giác tiếc nuối, cho dù là đang bên cạnh người yêu thương, tâm hồn và thể xác hòa hợp, nhưng vẫn muốn thử được hưởng thụ cái cảm giác riêng tư một mình. Lại giống như hai người không quen biết nhau lạc trên hoang đảo mà lại muốn tự mình làm. Thi nhân ngâm thơ ca ngợi trăng, nhưng trăng vẫn là trăng, thi nhân vẫn chỉ là thi nhân, có lý tưởng mấy thì cũng chỉ là ánh sáng trong nước, không bao giờ chạm vào được. Nhưng giây phút này đây, Lăng Độ Vũ lại thực sự muốn từ bỏ tất cả mọi nỗ lực, chỉ muốn đến cảm thụ trực tiếp thứ “ái tình” đó.

Anh không cần phải thông qua bất cứ ngôn từ nào, cũng có thể cảm thụ được tình yêu thương của đối phương.

Nếu như ái tình trên thế gian giống như trăng trong nước, thì giờ khắc này đây anh chính là đang có được trong trăng trong nước ở trong tim mình.

Mỹ nữ lại vui sướng nhảy múa. Đôi mắt đẹp như bảo thạch của nàng nhìn hân hoan đầy mê hoặc và chờ mong.

Lăng Độ Vũ cũng nhảy vọt lên, không hề có bất cứ hạn chế nhục thể nào cả.

Bọn họ lơ lửng trên không trung, hoàn toàn thoát khỏi những trói buộc của nhân gian.

Mái tóc dài của mỹ nữ nhẹ tung bay, tựa như có một cơn gió nhẹ vừa ulla qua.

Lăng Độ Vũ thoáng qua một ý nghĩ yếu ớt, rồi anh đột nhiên hiểu ra: mỹ nữ này đang mượn năng lượng của anh để tồn tại, mọi thứ đều dùng năng lượng của anh để tồn tại cả. Là một cỗ sức mạnh kỳ dị, , dẫn phát tất cả mọi thứ, dẫn phát cả những thứ khát vọng mong cầu sâu kín trong lòng anh.

Nghĩ đến đây, anh đột nhiên kinh hãi, lập tức dừng lại.

Mỹ nữ lại thực hiện những động tác dụ hoặc như lúc đầu.

Trong đầu Lăng Độ Vũ diễn ra một trận đấu tranh dữ dội, một mặt anh rất muốn nhảy múa cùng mỹ nữ, mặt khác, anh biết rằng điều đó rất không nên. Trải qua nhiều năm thiên định, khiến anh có thể có khả năng kháng cự khi đã sát bờ vực thẳm.

Lăng Độ Vũ cắn mạnh vào tay, một dòng máu ứa ra. Cơn đau khiến anh hoàn toàn tỉnh lại. Anh gặm lên một tiếng, lùi ngay người lại phía sau.

Vừa mới lùi lại đã ra khỏi tấm rèm đen.

Mọi thứ trước mắt vẫn y như cũ, một tấm màn đen rủ xuống giữa “đại điện”, sau lưng anh Phân Ny tiểu thư vẫn còn nằm yên ở vị trí cũ. Chỉ là Lăng Độ Vũ đã mất hết dũng khí để mở tấm màn ra.

Anh liên tiếp lùi lại đằng sau mười mấy bước liền, ngồi phịch xuống đất, vừa khéo ngay bên cạnh người Phân Ny tiểu thư.

Anh vô thức nhìn Phân Ny xinh đẹp, kêu lên một tiếng, quay mặt đi, nguyên lai anh bỗng thấy Phân Ny vô cùng xấu xí, kém xa với tiên thiên nữ tử xinh đẹp rạng ngời lúc này. Hình bóng nàng vẫn còn in đậm trong đầu anh, khiến cho sắc đẹp của Phân Ny đối với anh trở nên quá tầm thường.

Anh cảm thấy hối hận vì mình đã ra khỏi tấm màn, chỉ có ở trong đấy anh mới cảm thấy có ý nghĩa nhất. Mọi thứ khác đều chỉ là bình thường tạt nham, không đáng quan tâm.

Tay anh nắm lấy tấm màn, nhưng sau đó lại buông ra lùi lại. Không! Anh phải đi, phải ra khỏi nơi đây.

Lảo đảo đi đến thang máy, một tay ấn nút, cửa mở ra. Lăng Độ Vũ không nghĩ ngợi gì, lập tức bước vào.

Thang máy chỉ có nút lên hoặc xuống, Lăng Độ Vũ ấn vào nút xuống.

Cửa đóng lại, từ từ hạ xuống.

Cửa lại mở ra, có hai người đang đứng bên ngoài, ngay khi trông thấy Lăng Độ Vũ thì vô cùng ngạc nhiên.

Lăng Độ Vũ lao đến trước, trong nháy mắt lúc đối phương còn đang ngỡ ngàng, hai tay cùng chém ra, cả hai người kia đều ngã gục xuống. Lăng Độ Vũ hơi nghiêng người, tiện tay dắt dê, tước luôn súng trên người bọn chúng.

Bên ngoài thang máy là một nơi giống như một phòng khách, có vài người đang đứng ở giữa phòng, nghe tiếng động lạ, đều nhất tề nhìn về phía Lăng Độ Vũ, vừa vặn thấy Lăng Độ Vũ như mãnh hổ lao vào bọn họ.

Lăng Độ Vũ đã hoàn toàn hồi phục.

Đối phương phản ứng rất nhanh, vài người đã rút súng ra cầm tay. Chỉ là đối thủ của bọn họ lại chính là Lăng Độ Vũ, anh giờ súng lên, quát lớn:

- Giơ tay lên!

Đối phương có vài người biến sắc, từ từ giơ hai tay lên.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hài lòng, đi đến chỗ bọn người đang giơ tay lên. Kim Thống vẫn còn nằm bất tỉnh nhân sự trên cang.

Một vị lão giả vẻ mặt đạo mạo lắc đặc nói:

- Anh bạn à, người không thoát khỏi đây được đâu.

Lăng Độ Vũ đáp chắc nịch:

-Ông hãy tự lo cho mạng của mình đi!

Anh nhận ra chính là giọng nói Của lão giả lúc trước.

Lăng Độ Vũ chỉ vào Kim Thống ra lệnh:

- Cứu tình hẩn đây.

Lão giả nói:

- Thuốc giải không có ở đây.

Sắc mặt Lăng Độ Vũ lạnh lẽo vô tình:

-Ta cho người ba mươi giây, nếu như bạn ta không tỉnh lại, ta sẽ bắn một người trong bọn người trước.

Trong mắt lão già ánh lên vẻ phần nộ, nhưng rất nhanh đã kìm chế lại. Lăng Độ Vũ lạnh lùng vô tình khiến lão cảm thấy hẩn tuyền không nói đùa.

Lão giả khẽ ra lệnh, lập tức có người bước đến gần Kim Thống, lấy ra một ống nhỏ rồi thổi vào mũi Kim Thống. Một mùi nồng nặc khó ngửi ngập tràn cả không gian.

Lão giả có lẽ là thủ lĩnh của cả bọn, nói:

- Lăng tiên sinh quả nhiên bất phàm.

Trong lòng Lăng Độ Vũ dấy lên cảm giác hồ thẹn, nếu như đối phương biết anh không dám mở tấm rèm ra, chắc sẽ không đề cao anh đến vậy. Anh chỉ là một kẻ thất bại, không dám đối diện với lý tưởng khát vọng trong thâm tâm.

Kim Thống giãy giụa vào cái, cổ họng phát ra những tiếng khò khè, lập tức thu hút sự chú ý của Lăng Độ Vũ, khiến hồi phục lại sự cảnh giác.

Thứ thuốc phun vào đó đúng là hiệu dụng thần tốc, Kim Thống đã hồi tỉnh.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ quét qua một lượt đầy hăm dọa, một mặt vội bước đến gần Kim Thống. Lăng Độ Vũ lấy một cái khăn ướt đắp lên mặt hẩn nhưng chẳng có thu hoạch gì, hẩn vẫn nằm mê mết trên cang. Anh đành phải tát vào má hẩn, kêu khê:

- Kim Thống, tỉnh lại đi!

Kim Thống chớp chớp mấy cái rồi mở to mắt ra, ngẩn ngơ mất vài giây, kêu lên một tiếng rồi bật dậy, ánh mắt mơ hồ đã tỉnh táo trở lại.

Lăng Độ Vũ thầm tán thưởng. Kim Thống không hổ là một người đã trải qua những huấn luyện nghiêm khắc, chỉ một thời gian ngắn như vậy đã khôi phục lại thần trí, bản thân mình đã tăng có thêm sự trợ giúp rất lớn.

Kim Thống nhận súng từ tay Lăng Độ Vũ, đứng lên nói:

- Thì ra là cái đám quỷ quái này giả mù sa mưa.

Trong mắt hẩn lóe lên những tia nhìn phần nộ, bước nhanh về phía đám người đang đứng giữa phòng.

Lăng Độ Vũ nhất cử nhất động theo sát hẩn.

Kim Thống quát lên:

- Ai là người đứng đầu ở đây?"

Lăng Độ Vũ chỉ vào lão giả đó nói:

-Có vẻ là lão ta.

Kim Thống thô bạo lục soát mọi người, mỗi một người đều bị hẩn bắt phải nằm phục xuống đất, cuối cùng chỉ còn một mình lão già đứng.

Kim Thống hỏi:

- Điện thoại ở đâu?

Nhưng không chờ lão già trả lời, mắt hẩn liếc qua đã thấy điện thoại đặt trên ghế, liền bước nhanh về phía đó.

Khi Kim Thống nhắc điện thoại lên, Lăng Độ Vũ hỏi lão già:

- Người tên gì, thân phận ở đây ra sao?

Lão nhân mím môi lại không đáp, thần tình rất kiên quyết.

Trong mắt Lăng Độ Vũ đột nhiên ánh lên những tia kỳ lạ, anh đang toàn lực triển khai thuật thôi miên.

Ánh mắt của lão già xuất hiện thần sắc mơ màng, nhưng rồi lại ổn định, hồi phục lại vẻ kiên cường. Những kẻ có ý chí kiên nghị như thế này, thật sự làm đau đầu những người muốn thôi miên.

Lăng Độ Vũ đổi đề tài, hỏi:

- Quang Thần đối đãi với các người tốt không?

Lão già ngẩn người ra, mấy câu nói đột ngột này chính là kế “công tâm” của Lăng Độ Vũ, làm giảm địch ý đối kháng của lão nhân.

Lăng Độ Vũ dần tới, không để cho lão có thời gian suy nghĩ, nói:

- Phân Ný tiểu thư nói, A Đạt Mễ Á muốn lão hợp tác với ta. Mấy câu này anh chỉ bịa chuyện, chủ yếu là muốn làm rối loạn suy nghĩ của lão.

Lão già quả nhiên là kinh ngạc ngẩn người ra, trong mắt hiện lên vẻ mơ màng.

Ánh mắt của Lăng Độ Vũ sâu thẳm vô tận, tựa như hai cái hồ sâu không thấy đáy, nhanh chóng khống chế tâm thần của đối phương.

Thanh âm của Lăng Độ Vũ càng lúc càng trở nên nhu hòa thân thiện:

- Người tên là gì?

Kim Thống lúc này đã đến bên cạnh Lăng Độ Vũ, định nói gì lại thôi. Lăng Độ Vũ đang cần hấn chiếu cố, bởi anh đang toàn dùng toàn lực để khuất phục đối thủ

Lão nhân mơ màng nói:

- Nhân sinh thật tại đã khổ đau nhiều quá rồi, Quang Thần chính là hy vọng của chúng ta.

Lăng Độ Vũ không ép lão nói lời này, anh cũng có đồng cảm, bởi sau cuộc tao ngộ lúc này, anh cảm thấy nhân sinh thật quá nhiều phiền muộn. Kỳ thật anh rất muốn hỏi bọn người Trắc Sở Viên đang ở nơi nào, nhưng lúc này nếu ép buộc thì đối thủ có thể sản sinh ra ý thức đối kháng, không nghe theo lời anh nói nữa.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Quang Thần đến từ nơi nào vậy?

Lão già lắc đầu:

- Là người tìm đến chúng ta, người theo tia chớp đến thế giới này.

Lăng Độ Vũ truy hỏi tiếp:

- Quang Thần muốn các người làm gì?

Trên mặt lão già xuất hiện thần sắc hưng phấn, lão nói:

- Người không yêu cầu bất cứ thứ gì cả, ngược lại còn muốn giúp chúng ta, giúp chúng ta trở lại thượng thiên để làm thần. Quang Thần nói người chính là nô bộc trung thành của chúng ta, chúng ta mới chính là thần.

Lăng Độ Vũ quá sức ngạc nhiên, thâm nghĩ đây xem ra là đạo lý của người giữ cửa. Bất quá anh cũng không dám nghĩ nhiều, nếu không địch nhân sẽ có xuất hiện và phản kích, phải tốc chiến tốc quyết thôi.

Lăng Độ Vũ tiếp:

- Quang Thần sống ở đâu?

Lão giả bị thôi miên, chìm vào trong trạng thái mơ hồ, nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói:

- Người có thể xuất hiện tại bất kỳ nơi đâu, nhưng thần thể của người được cung phụng ở thần hợp bên trong phi thuyền.

Lăng Độ Vũ chấn động, chẳng lẽ đúng thật là người người ngoài hành tinh, đến địa cầu bằng phi thuyền.

Anh đi thẳng vào vấn đề:

- Những kẻ mà người muốn tìm cũng có ở đây chứ?

Lão nhân giật mình, thần tình như muốn tránh né.

Lăng Độ Vũ không dám dừng lại, hỏi dồn tới:

- Có phải cũng ở trong phi thuyền không?

Lão nhân ngẩn ngơ, lắc đầu nói:

- Phải!

Lăng Độ Vũ hỏi tiếp:

- Phi thuyền ở đâu?

Lúc này anh cũng rất khẩn trương, nếu như đáp án của lão già là ở ngoài không gian, thì cho dù có Space Agency chống lưng cũng khó mà tìm ra được.

Lão giả nói:

- Ở tại ...

Dị biến đột nhiên xuất hiện.

Bốn bề tối sầm lại, xòe bàn tay không thấy được năm ngón.

Lăng Độ Vũ thâm rủa trong lòng, bước về phía lão già. Khống chế lão theo anh thì dễ như trở bàn tay, một là đối phương đã trúng phải thôi miên thuật, thần trí hỗn loạn, hai là bằng vào thân thủ của anh, cho dù là đối phương mạnh như trâu, cũng khó mà thoát khỏi tay anh, huống chi lại là một lão già đã có tuổi.

Anh lập tức biết ngay mình đã lầm, lão già không hề có ở vị trí đó. Làm sao lại có thể như thế được? Thính giác minh mẫn của anh không hề phát giác ra có tiếng gió của sự di chuyển nào, kể cả cả đám người nằm trên mặt đất.

Anh nhanh chóng đi vòng quanh, bốn phía không một bóng người.

Trong lúc Lăng Độ Vũ còn đang hoảng sợ, bên trái anh chợt có tiếng gió ép tới, Lăng Độ Vũ không nói lời nào, đánh thẳng một quyền vào đối phương.

Thân thủ của đối phương cũng rất nhanh nhẹn, hơi nghiêng người né được thiết quyền của anh, khê quát lên:

- Là ta, Kim Thống đây!

Lăng Độ Vũ xấu hổ thu quyền lại, cũng may đang ở trong bóng tối nên không ai thấy gì cả. Cơn sợ hãi cực độ lúc này cũng hạ xuống, anh từ từ lấy lại bình tĩnh.

Hai gã hoạn nạn tụ lại với nhau.

Kim Thống khê nói:

- Người có nhớ vị trí của cửa trước không?

Lăng Độ Vũ không đáp mà hỏi ngược lại:

- Người đã báo cho cảnh sát chưa?

Kim Thống thất vọng nói:

- Điện thoại đã phá, dịch nhân của chúng ta đã ra tay trước, mới có ưu thế được một chút giờ đã mất hết rồi.

Hắn thở ra phìen muộn, tính hắn vô cùng hiếu thắng, tuyệt không bao giờ mở miệng nói thua, nhưng cứ hết lần này đến lần khác bị hạ nhục, cũng cảm thấy rất tức giận.

Lăng Độ Vũ nói:

- Theo ta!

Anh lao về phía trước, thăm nghĩ chỉ cảm đến gần được tường, sợ gì không tìm thấy cửa.

Cả hai đồng thanh kêu lên đau đớn, lão đảo lùi lại phía sau.

Nguyên lai là chưa đi được ba bước đã va phải một bức tường cứng rắn.

Không thể nào như vậy được!

Bọn họ đã nghe ngóng rất kỹ, vách tường gần nhất cũng cách ít nhất là năm sáu mươi mét, làm sao lại có thể mới đi vài bước đã va vào tường? Cùng với hai tiếng “cốp cốp” là tiếng kêu lên đau đớn, là do vừa lùi lại hai bước thì lưng đã va vào vách tường cứng.

Trong không gian này, bọn họ không thể phát hiện ra được gì vì nó đã thay đổi hoàn toàn. Hai người nghe rõ tiếng hô hấp của đối phương, hiển nhiên là đều kinh hãi đến cực độ.

Ánh sáng nhu hòa từ từ sáng bừng lên, mới đầu chỉ có thể thấy nhàn nhạt, nhưng chớp mắt sau hai người đã không thể mở mắt ra nổi.

Tia sáng quá mãnh liệt, mang hết thấy mọi vật chất, kể cả y phục và thân thể của bọn họ, ảo hóa thành vật thể không có thật chất.

Sau khi dòng ánh sáng bớt chói mắt, hai người thấy mình đang ở trong một hành lang dài khoảng hai mươi mét.

Cuối hành lang có hai ngã rẽ.

Lăng Độ Vũ quay sang nhìn Kim Thống, thấy trong đáy mắt hắn hiện lên những tia sợ hãi chết khiếp. Anh có chút thích thú, Kim Thống một mực không tin vào quái lực loạn thần, lúc này đây chắc đủ cho hắn phải thừa nhận. Anh sớm đã có kinh nghiệm, tăng cường năng lực ứng biến lên cực đại.

Lăng Độ Vũ đứng dậy nói:

- Người anh em, bên phải hay là bên trái đây?

Kim Thống há miệng hít vào từng ngụm khí lớn, miễn cưỡng đứng dậy, nói:

- Xin lỗi, bọn chúng đã lục lọi lấy hết trên người ta rồi, giờ không có lấy một đồng xu, không thể tung xu quyết định được.

Lăng Độ Vũ bỗng như nhớ ra chuyện gì, lẩm bẩm:

- Trái, phải, trái? Hay là phải? Không phải là có ý đó sao?

Kim Thống đã nếm trải những chuyện quái dị, đầu óc đã rối tung lên rồi, lại thêm mấy lời của Lăng Độ Vũ nói, càng làm hắn điên đầu. Hắn không biết là do Lăng Độ Vũ nhớ đến lời A Đạt Mễ Á nói: “Vì có gì mà chỉ phát triển bên trái mà không phải là bên phải”, nên tự nhiên là không thể nào hiểu được.

Lăng Độ Vũ cũng không lãng phí thời gian để giải thích, anh đi về phía bên phải, nói:

- Để ta đánh cược một ván xem sao.

Kim Thống nhún vai, theo sau Lăng Độ Vũ đi về phía hành lang bên phải.

Ánh sáng không biết từ nơi nào chiếu ra, không hề nóng mà ngược lại còn rất mát mẻ.

Hai người cứ yên lặng đi dọc trong hành lang, cuối cùng Kim Thống cũng không chịu nổi, hắn dựa vào tường không đi nữa, thở dốc:

-Ta muốn nghỉ ngơi.

Hành lang dài tựa hồ như vô tận không điểm cuối.

Lăng Độ Vũ vừa định trả lời, ánh sáng chói mắt bắt đầu tối trở lại, không đầy một khắc sau mọi thứ đã trở lại tối đen như mực như cũ.

Trong khi cả hai còn đang kinh hồn thì một điểm sáng từ phía xa lóe lên.

Kim Thống hét lên:

- Đó là lối ra!

Cuối thông đạo đang rọi lại những ánh dương quang nhu hòa.

Đây thật giống như hai người lưu lạc trên hoang đảo nhiều năm gặp được đội thuyền cứu hộ.

Lăng Độ Vũ nhảy lên trước hoan hô:

- Đi mau nào!

Kim Thống sống chết bám theo sau.

Bên ngoài cửa ánh sáng càng lúc càng rõ, hiển nhiên là bọn họ đã đi gần đến cửa ra.

Hai người cuối cùng cũng đã đến được nơi, bỗng nhiên ngừng lại.

Ánh sáng mặt trời chói lọi từ bên ngoài chiếu vào, làm bọn họ hoàn toàn không thấy gì cả.

Vừa ra khỏi cửa, có một tấm kính lớn, bít kín cả miệng lối ra.

Kim Thống gõ vào tấm kính mấy cái, trên gương mặt vốn thất vọng chợt hưng phấn. Hắn hớn hỏ nói:

- Kính không dày lắm!

Lăng Độ Vũ gật đầu với hắn, hai người đã mấy phen hoạn nạn cùng nhau nên rất ăn ý. Cả hai nhất tề thối lui lại sau mấy bước, sau đó toàn lực húc vai vào tấm kính.

Tấm kính vỡng ra.

Cả một tấm kính lớn vỡ vụn rơi xuống.

Cả hai đều té nhào xuống, lực lao đến lúc này quá mạnh, khiến bọn họ đều lăn tròn.

Xung quanh hai người là tiếng ồn ào la hét hòa lẫn tiếng xe cộ. Cả hai kinh hãi phát hiện ra mình chính là đang ngã lăn ra trên một con đường náo nhiệt nhất trong khu trung tâm. Những người đi bộ xung quanh kinh hô tránh sang một bên, nhìn chằm chằm vào hai người.

Đang lúc giữa trưa, mặt đường đất đầy mảnh thủy tinh vỡ.

Lăng, Kim hai người nhìn nhau, rồi nhìn về phía cửa thông đạo, chỉ thấy một tấm kính lớn đã vỡ tan, không hề có một cửa ra nào. Đó chỉ là tấm kính của một cửa hàng sách bị vỡ.

Một nữ nhân giận dữ bồng bồng bước nhanh đến chỗ hai người hét lên:

- Hai tên điên này, tại sao lại phá cửa hàng của ta? Ta phải báo cảnh sát mới được.

Kim Thống hướng về phía Lăng Độ Vũ đùn đẩy:

- Nghe nói các hạ ứng phó với nữ nhân rất cao minh, đây là cơ hội để thi triển đó.

Lăng Độ Vũ cười khỏ:

- Ta có thể ứng phó với nữ nhân, nhưng phiền người ứng phó với gã nam nhân sau lưng giúp ta.

Kim Thống đưa nhìn ra phía sau lưng anh, một gã cảnh sát không chút hảo ý đang gặt đám đông bước tới.

Kim Thống hét lên một tiếng, cả người bật dậy.

Bây giờ mà không chuẩn, thì còn đợi đến khi nào?

A.....

7. Lực Đòn Phản Công

Bọn họ đã trải qua rất nhiều sự việc: những người nổi tiếng mất tích và tự sát, Uy Nhĩ bị thương và mất tích trong bệnh viện, Trác Sở Viên và Văn Tây biến mất, tia sét thần bí, chiếc xe tải như có linh tính, tổ chức thần bí và những nhân vật như Adamia, Quang Thần, thông đạo thần kỳ. Những chuyện này đều nói lên rằng có một sức mạnh thần bí đã nhúng tay vào.

Sức mạnh này mạnh đến mức nào thì anh lại không biết rõ.

Nói nó là chính thì cũng không phải, bởi vì nó hết lần này tới lần khác vừa bắt người, rồi lại còn mưu sát người nữa.

Nói là tà thì cũng chưa hẳn, bởi vì nó chưa chính thức giết hại bất kỳ ai, bao gồm cả anh và Kim Thống.

- Uy, người đang nghĩ chuyện gì vậy?

Đang nghĩ ngồi trên ghế dựa, Lăng Độ Vũ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy bộ mặt râu ria của Kim Thống bên cạnh ánh mắt nhìn anh dò hỏi.

Cả hai mới chạy thoát khỏi sự truy bắt của bà chủ cửa hiệu sách đầy phần nộ và gã cảnh sát.

Đây là chỗ ở tạm của Lăng Độ Vũ. Kim Thống vốn đề nghị đến nhà của hắn, nhưng Lăng Độ Vũ lấy lý do giữ bí mật đã cự tuyệt hẳn. Ai dám chắc nhà của Kim Thống không có đầy người của địch nhân?

Lăng Độ Vũ cũng vừa mới tắm rửa xong, hưởng thụ mấy ngày hiếm hoi, nghe thấy thế cười nói:

- Ta đang nghĩ không biết nên làm sao hay làm gì mới là tốt đây.

Kim Thống gật đầu đồng ý, chính hắn cũng đang vô cùng hỗn loạn, tựa như vướng vào một mớ bòng bong, không biết đầu mà gỡ ra.

Kim Thống nhớ lại một việc, liền hỏi:

- Trong trong đuôi chiếc xe tải, trước khi địch nhân thổi khí mê vào, người đã từng hỏi ta một việc rất quan trọng, nhưng mà n chưa kịp hỏi thì ta đã hôn mê. Rồi cuộc người định hỏi chuyện gì vậy?

Lăng Độ Vũ nghiêm mặt nói:

- Người còn nhớ ta đã từng nói, Sở Viên có cất giữ một số tư liệu có liên quan đến những người nổi tiếng tự sát, những thứ không có ghi trên báo cáo của nàng.

Kim Thống nhớ lại ngày ấy đã ngăn cản Trác Sở Viên, ánh mắt không được tự nhiên, lẩm bẩm:

- Nhớ chứ, kỳ thật nàng ta tại sao lại không đưa vào trong báo cáo nhỉ, như thế sẽ tăng thêm sức thuyết phục hơn.

Lăng Độ Vũ tiếp tục:

- Vấn đề là ở chỗ đó, tư liệu nhất định là vô cùng trọng yếu, nếu không thì sẽ không có người cố ý phá hỏng dữ liệu nàng lưu trữ tại máy tính. Nhưng tại sao nàng lại không đưa tư liệu đó thêm vào vào trong báo cáo?

Kim Thống nhíu mày:

- Đúng, tại sao lại như vậy? Hôm đó trong hội nghị nàng đã chuẩn bị nói ra, đáng tiếc...

Với tính cách của hắn, khó có khi nào mà có vẻ hối tiếc như vậy.

Lăng Độ Vũ nói:

-Ta nghĩ lý do rất đơn giản, những tư liệu đó nhất định là không thích hợp để đưa vào báo cáo, có lẽ là sẽ đụng chạm đến những cấm kỵ của Interpol.

Kim Thống đột nhiên nói:

- Ta hiểu rồi.

Lăng Độ Vũ nhìn hắn trông chờ.

Kim Thống từ từ thở ra một hơi rồi mới bắt đầu :

-Người có biết là Interpol chúng ta có ba thứ không quản..

Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

-Đó chính là những thứ có liên quan đến tôn giáo, chủng tộc và chính trị. Những sự việc liên quan đến ba phương diện này chúng ta đều không nhúng tay vào. Trong những tình huống bình thường, chúng ta chỉ là trung gian cho cảnh sát địa phương. Chỉ có Uy Nhĩ là người phụ trách “Tổ Hành Động Đặc Biệt”, điều tra về những nhiệm vụ cổ quái kỳ lạ. Ài, nhưng mà ta vẫn vô duyên không nắm được.

Vẻ mặt của hắn có vẻ bất đắc dĩ.

Lăng Độ Vũ biết rõ, Kim Thống bởi vì không được phụ trách tổ hành động đặc biệt, hơn nữa lại có thành kiến đối với các sự vật siêu nhiên, cho nên mới có nhiều địch ý đối đầu với Trắc Sở Viên như vậy.

Kim Thống tiếp:

- Cho dù là phụ trách “Tổ Hành Động Đặc Biệt ” cũng không thể quản trên ba phương diện này được... Ồ, ta hiểu rồi.

Nét mặt hắn bỗng sáng bừng lên.

Lăng Độ Vũ khi vừa nghe hắn nói đến ba điều không quản, sớm đã hiểu ra, tiếp lời:

- Cho nên chính bởi vì tư tiệu mà Sở Viên đang nắm liên quan đến một trong những phương diện này, nên nàng mới yêu cầu một hội nghị bí mật. Đáng tiếc là tên hỗn đản nhà ngươi, lại còn thêm lão hồ ly Mã Bốc kia nữa, đã biến có thành không.

Mặt Kim Thống đỏ lên, bất quá hắn là người khẳng khái không trốn tránh sai lầm, hắn lảm bảm:

- Thánh nhân cũng có lúc còn sai, huống chi ta chỉ là một con người.”

Lăng Độ Vũ cũng không muốn bức người quá đáng, anh tiếp tục quay lại đề tài cũ:

- Nếu có liên quan đến một trong ba phương diện này, thì chắc là tôn giáo. Nó cũng nói lên tôn giáo này có thể truy tìm được, lần này ngươi phải lấy công chuộc tội đấy.

Kim Thống nổi giận mắng:

- Ta có tội gì chứ?

Nói thì nói như vậy, nhưng tay đã bấm số điện thoại.

Điện thoại được nhắc lên, tiếng của một cô gái vang lên:

- Cục điều tra liên bang, văn phòng của Hạ Kỳ Lạc tiên sinh.

Kim Thống báo danh tính, chỉ chốc lát một giọng đàn ông vang lên:

- Lão Kim, tìm ta uống cafe à?

Kim Thống nói:

- Uhm, cafe thì không có chuyện gì, ta chỉ cần lão làm vài chuyện là xong ngay.”

Hạ Kỳ Lạc nói:

- Ta sớm biết ngươi chẳng tốt lành đến thế, muốn lợi dụng điểm yếu của lão hữu. Thôi, có việc gì mau bấm đi.

Kim Thống nói ra hai từ Quang Thần, Adamia

Hạ Kỳ Lạc nói:

- Tốt, ta sẽ lập tức điều tra giúp người.

Kim Thống vội nói:

- Ta còn muốn điều tra một công ty nữa.

Hạ Kỳ Lạc dễ dãi:

- Một hay hai thứ nữa cũng chẳng sao, nói đi.

- Là công ty Thái Thần.

Hạ Kỳ lạc đột nhiên trầm mặc một lúc, sau đó giọng nói trở nên nghiêm túc kỳ lạ:

- Người và công ty này có quan hệ gì?

Kim Thống cảm thấy không ổn, hần trả lời dè dặt:

- Chỉ là một khả năng thôi. Uy, có chuyện gì sao?

Hạ Kỳ Lạc nói:

- Cục điều tra liên bang đang bí mật điều tra chủ tịch công ty Thái Thần này. Nguyên nhân có nói ra người cũng không tin, đó là bởi vì làm sao mà hần lại có thể chế tạo ra những vũ khí vượt xa những loại vũ khí tối tân nhất, cũng như việc tại sao hần lại có rất rất nhiều Đô la Mỹ như vậy, rốt cuộc là chúng từ đâu đến?

Kim Thống và Lăng Độ Vũ ngạc nhiên liếc mắt nhìn nhau, công ty Thái Thần này rõ ràng là rất khả nghi, từ đó suy ra, chuyến viếng thăm của Mã Bốc cũng rất đáng nghi vấn.

Hạ Kỳ Lạc nói thêm:

- Nếu người phải đối phó với hần, ta khuyên người tốt nhất là nên nhẫn nhịn không vọng động. Người này và có mối quan hệ với vô số các quan chức cao cấp trong quân đội, hần chỉ cần nhích một ngón tay là người sẽ lĩnh hậu quả đấy.

Kim Thống nói:

- Đa tạ lão! Mau điều tra giúp ta tôn giáo đó là gì đi, ta chờ điện thoại của lão

Hạ Kỳ Lạc lại dặn dò thêm vài câu nữa, khuyên Kim Thống không nên đụng độ với Thái Thần rồi mới cúp máy. Giống như thể Thái Thần là một ác thú ăn thịt người.

Kim Thống chìa tay nói với Lăng Độ Vũ:

- Tốt rồi, Lăng đại hiệp, bước tiếp theo sẽ làm gì đây?

Vô tình, hần rất tôn trọng chủ ý của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ cau mày nói:

- Sở Viên mất tích đến hiện giờ đã khoảng bốn ngày rồi, xem ra chúng ta phải ra tay chớp nhoáng thôi.

Kim Thống ngao ngán:

- Chúng ta hiện giờ khốn khổ giống như chó bị người ta đánh đuổi rơi xuống vũng nước, còn có thể làm gì đây?

Lăng Độ Vũ mỉm cười thần bí, rồi nhấc điện thoại lên bấm một tổ hợp số, chỉ một lát sau trong điện thoại truyền lại một giọng đàn ông:

- 25431.

Lăng Độ Vũ trả lời:

- Tiểu Ưng gọi Đại Ưng, ta là Long Ưng!

Theo những mật mã và đối đáp của hai người, Kim Thống bàng hoàng cả người. Hắn có thể nhận ra đó chính là đạn hơi cay, súng gây mê, súng máy, lựu đạn, thậm chí cả thang và công cụ để nhảy dù cũng được yêu cầu trong danh sách.

Đội Lăng Độ Vũ gác điện thoại, Kim Thống không nhin được nữa hỏi:

- Đây dường như là một loại mật mã điện thoại, có đúng không?

Lăng Độ Vũ có chút vui vẻ vì Kim Thống đã thăng thần như vậy, anh cười nói:

- Ta vừa đưa ra hai yêu cầu cho Kháng bạo liên minh. Vũ khí tối tân, đạn được và hết thảy những tư liệu có liên quan đến công ty Thái Thần. Cam đoan là trong vòng 46 giờ sau sẽ có đủ để sử dụng.

Kim Thống sắc diện ngưng trọng, đứng dậy nói:

- Chuyện này không nên dây vào, công ty này thuộc công nghiệp quốc tế, bảo an nghiêm ngặt, chúng ta sao có thể bừa bãi mà đi vào được? Cho dù bọn họ có để cho chúng ta tự do tham quan, nhưng mục tiêu của chúng ta là gì? Huống hồ gì không thể chắc chắn một trăm phần trăm là thứ chúng ta muốn tìm hiện đang ở trong đó.

Lăng Độ Vũ thần nhiên nói:

- Mã Bốc sẽ nói cho chúng ta biết.

Kim Thống ngẩn người một lát rồi chợt hiểu ra.

Lăng Độ Vũ nhắc hắn:

- Đã đến lúc người gọi lại cho Hạ Kỳ Lạc rồi !

Kim Thống còn muốn nói gì nữa, nhưng cuối cùng lại thôi. Sau khi quay số, giọng nói của Hạ Kỳ Lạc vang lên:

- Lão Kim, xem ra người cũng có chút may mắn, ta đã tìm được tư liệu có liên quan rồi!

Kim Thống vội vã thúc giục:

- Lão mau nói đi!

Hạ Kỳ Lạc nói:

- Căn cứ theo những tài liệu lưu trong ngân hàng dữ liệu, cách đây bảy năm, có một tổ chức do một người tên là Liệt Đan, vốn là một chuyên gia máy tính của Mỹ sáng lập ra... Hừ, người này thật ra không thành công gì mấy trong lĩnh vực máy tính, chẳng biết có phải là do chán ngán cùng cực, nên tự nhiên đi sáng lập ra một giáo phái tên là Quang Thần, tự xưng mình là giáo chủ. Việc làm cho người ta khó hiểu nhất là ở chỗ hắn đã thu hút được một số những phần tử tri thức cao cấp, nhân số phát triển rất nhanh.... càng kỳ quái hơn nữa là khi giáo phái Quang Thần của hắn đang ngày càng hưng thịnh thì lại đột nhiên biến mất không tăm tích. Tất cả là vậy đó!

Kim Thống trầm giọng hỏi:

- Quang Thần rốt cuộc là thứ gì?

Hạ Kỳ Lạc cười nhạo một hồi, rồi mới trả lời:

- Cái giáo phái quỷ quái này tin rằng, Quang Thần của chúng chính là tia chớp, bọn chúng sùng bái tia chớp. Người nói có đáng buồn cười không chứ?

Sắc mặt Kim Thống trở nên càng lúc càng khó coi, muốn hắn cười chỉ sợ còn khó hơn lên trời. Hắn nhớ tới mô tả của Lăng Độ Vũ về tia chớp, và những lời Sử Á đã nói về điện mang.

Hạ Kỳ Lạc trêu chọc:

- Uy, lão Kim, không phải người cũng định gia nhập giáo phái này đấy chứ.

Nói rồi cười lên ha ha.

Gác điện thoại xong, sắc mặt của Kim Thống vẫn khó coi như trước.

Lăng Độ Vũ hiểu cảm giác của hắn, những chuyện đã gặp phải thật sự đã kích rất lớn đến cách nhìn nhận và tự tin của hắn lúc trước. Anh an ủi hắn:

-Người cũng không nhất thiết phải lo lắng về nhập giáo đâu.

Những lời nói này đầy ẩn ý này, khiến Kim Thống trợn tròn hai mắt, không nói nên lời.

Lăng Độ Vũ nói:

-Muốn nhập giáo, phải đến yết kiến giáo chủ trước, có đúng thế không?

Kim Thống gật đầu:

-Đương nhiên, để ta tìm người giới thiệu.

Lăng Độ Vũ cười tiếp:

- Xem ra người cũng nên tìm bằng hữu Bồ Tân của người giúp rồi.

Chiếc xe của Mã Bốc rời khỏi trụ sở của Interpol.

3:15 pm.

Hắn chậm rãi lướt qua những con đường chính, hai bên đường là những kịch viện, rạp chiếu phim, các quán bar nhiều vô số kể.

Gặp đèn đỏ, hắn ngừng xe lại.

Tiếng chuông của vô tuyến điện vang lên, nhưng không phải là vô tuyến điện trang bị trên xe hắn, mà là từ chiếc điện đàm nhỏ hắn đang cầm.

Một giọng nói khàn khàn rất khó nghe vang lên:

- Mã Bốc, có lẽ người lắm rồi, không hề có ai theo dõi người cả.

Mã Bốc âm trầm nói:

- Hồng Ngưu, không được dùng thái độ như vậy mà nói với ta. Nhớ kỹ khi thấy người sắp sửa thối rửa ra, ai là người đã cứu mạng người?

Hồng Ngưu cười nhạt nói:

-Nếu như không phải ta còn có giá trị lợi dụng thì người sẽ cứu ta sao? Ta có trong tay những lính đánh thuê tinh nhuệ, mấy năm nay đã làm biết bao nhiêu là chuyện cho người, vậy còn chưa đủ đền đáp nữa ư? Thôi được, Mã Bốc tổng quản."

Mã Bốc không hề giận dữ, thản nhiên nói:

- Hồng Ngưu, người đã quên lý tưởng của chúng ta rồi sao?

Hắn mở cửa xe, bước xuống đường.

Hồng Ngưu trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đó chỉ là lý tưởng của người và Thái Thần, thế giới này còn rất nhiều thứ tốt đẹp, ta không muốn đến hành tinh nào khác, ta muốn làm chúa tể địa cầu.

Mã Bốc nói:

- Chỉ cần xây dựng xong phi thuyền, địa cầu sẽ do chúng ta tùy ý muốn chém muốn cắt sao cũng được. Bởi vậy, chúng ta nhất định phải giết bằng sạch tất cả những kẻ nào phản đối. Hãy cố nhẫn nhịn đi nào!

Hồng Ngưu có chút bức tức, phần nộ kêu lên:

- Ta đã nhẫn nhịn đến cực hạn, người và Thái Thần, Adamia nữa, có một tên tiểu quỷ mà cũng không khống chế được, còn dám lên mặt dạy ta nhẫn nhịn sao. Quang Thần sớm đã nói nó chỉ là nô bộc trung thành cho

chúng ta. Chiều theo phương pháp của ta, cái đám người đó, giết hết, hãy để Quang Thần trực tiếp phục vụ cho chúng ta. Đợi ta mở cái thần hợp kia ra, xem thử xem Quang Thần có ba đầu sáu tay gì hay không.

Mã Bốc tức giận quá lên:

- Câm ngay. Người phạm sai lầm còn chưa đủ hay sao? Yêu cầu người giết chết Lăng Độ Vũ, nhiệm vụ đơn giản như vậy mà cũng thất bại, ngược lại còn phải bồi thường thiệt hại cho những thuộc hạ bị chết nữa. Mở to mắt chó của người, xem có người theo dõi ta hay không. Người mà còn thất bại lần nữa, để xem Thái Thần có còn khách khí với người nữa không.

Có tiếng thở hồng hộc truyền lại, Hồng Ngưu hiển nhiên là cực kỳ tức giận, rồi hắt lại một ngụm yên lặng, sau đó nói bằng một giọng rất bình tĩnh:

- Xin lỗi, Mã tiên sinh, ta nhất định sẽ cố hết sức hoàn thành.

Cuộc nói chuyện chấm dứt.

Mã Bốc cảm thán trong lòng, gã Hồng Ngưu này trong tình huống như vậy vẫn có thể không chế được tâm tình của hắn, quả là có chỗ đáng sợ.

Chiếc xe thể thao của Lăng Độ Vũ và Kim Thống đang ở khá xa con đường đó. Hai người nghe Bồ Tân báo cáo lại qua vô tuyến điện.

Bồ Tân nói:

- Mã Bốc chỉ có một mình, không có bất kỳ hộ vệ nào trên xe của hắn, chúng ta bắt đầu động được chưa?

Kim Thống còn đang do dự thì Lăng Độ Vũ đã cướp lời:

- Hãy chờ thêm một lát nữa đi.

Kim Thống không an tâm hỏi lại:

- Lão bằng hữu, chuyện này không thể nào. Mã Bốc không phải là một tên ngốc, Hắn làm sao lại không biết chúng ta đang theo dõi hắn chứ?

Bồ Tân ngắt lời hắn:

- Ta đã dùng hơn ba mươi chiếc xe, và hơn sáu mươi người, mỗi xe theo dấu hắn không quá hai mươi phút, cho nên hắn có nằm mộng cũng không biết chúng ta đang theo sát hắn từng bước một, thậm chí có đề phòng cũng chưa chắc...

Tuy là nói vậy nhưng ngữ khí không chắc chắn lắm, hiển nhiên hắn đối với chuyện này cũng không dám tin tưởng nhiều.

Kim Thống nói:

- Ta rất rõ tính cách của hắn, khi đã mưu tính làm chuyện gì thì tuyệt sẽ không để cho người khác phá hỏng, chẳng lẽ hắn thật sự vô tội?

Lăng Độ Vũ dứt khoát nói:

- Cho dù là thế nào đi chăng nữa, ta cũng muốn đánh cược một ván.

Anh hưởng về vô tuyến điện kêu lên:

- Bồ Tân, chuẩn bị hành động, nhớ kỹ!... Đầu tiên là dùng xe tải chặn đường hắn, sau đó đập cửa kính sau, lập tức phóng đạn gây mê vào, những người khác cứ theo chỉ dẫn mà làm.

Bồ Tân ứng lên một tiếng.

Lăng Độ Vũ quay vô lăng, chiếc xe từ từ tăng tốc, đuổi về hướng Mã Bốc.

Vừa rẽ vào đường 71 thì Mã Bốc ở phía trước vừa vặn rẽ vào, thành ra bọn họ đang ở phía trước hắn, chỉ cách chừng hơn mười chiếc xe.

Trong số ấy có ít nhất ba xe là người của Bồ Tân bố trí.

Lăng Độ Vũ biến sắc.

Kim Thống ở cùng anh đã lâu, biết anh cho dù thái sơn sập xuống đỉnh đầu vẫn không hề biến sắc, nên hắn kinh hãi hỏi:

-Chuyện gì thế?

Lúc này chiếc xe tải lớn của thủ hạ Bồ Tân đã bắt đầu vượt lên trước, chuẩn bị chặn lối đi của Mã Bốc.

Bao vây chặt chẽ.

Lăng Độ Vũ mất bình tĩnh, hét lên trong thiết bị liên lạc:

- Bồ Tân, lập tức kêu mọi người lui lại, hủy bỏ hành động.

Kim Thống ngạc nhiên, hắn còn tưởng rằng Lăng Độ Vũ muốn ra lệnh động thủ, nào ngờ trái ngược lại, không tiến mà còn lùi. Bất quá lúc này ý niệm trong đầu còn chưa rõ, thân người đã ngã nghiêng, nguyên lai là do Lăng Độ Vũ xoay mạnh vô lăng, bất ngờ là quay đầu xe ngay giữa đường, thành ra chiếc xe giờ đang đi ngược tuyến.

Kim Thống bật lên kinh ngạc:

- - Trời ơi,... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?

Lăng Độ Vũ nói:

- Nguy hiểm quá, chúng ta đang bị địch nhân giám sát!

Ngày đó khi cùng Văn Tây rời khỏi trụ sở của Interpol, anh cũng có loại cảm giác giống như thế này, nhưng anh không có thời gian giải thích với Kim Thống. Giác quan thứ sáu cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt, đáng hận là địch nhân lại vô ảnh vô tung, không cách nào phản kích được.

Kim Thống hoảng hốt nhìn xung quanh, xe cộ tứ phía đều không có gì khác thường, ngược lại chiếc xe của họ đã đi ngược đường lại còn lạng lách, tẩu xung hữu đột, trở thành nguyên nhân gây hỗn loạn giao thông trên đường. Bám theo sau là hai chiếc xe cảnh sát đang rú còi điên cuồng đuổi theo bọn họ.

Kim Thống kêu lên:

-Lần này người làm rồi, ta không thấy có gì nguy hiểm cả.

Chiếc xe chui qua cầu vượt, rồi lại rẽ vào một con đường khác rất nhanh.

Lăng Độ Vũ bỗng hét lên:

-Ta hiểu rồi! Nhảy mau!

Anh đạp mạnh phanh xe, chiếc xe đâm sầm lên vỉa hè.

Tông cửa xe, chuẩn bị lao ra ngoài.

Kim Thống cắn chặt hai hàm, mở cửa xe, nghiêng người lăn ra ngoài. Hai người lăn theo hai hướng khác nhau trên mặt đất. Thân người còn chưa dừng lại, chuyện kinh nhân đã phát sinh.

Một tiếng rít chói tai từ trên trời giáng xuống, làm lũng bùng nổ tai Lăng, Kim hai người. Ánh lửa bốc lên, chiếc xe bị hất tung lên trên không trung, tan thành những mảnh nhỏ, lửa bắn ra tứ phía. Những tòa nhà gần đó truyền lại những tiếng thủy tinh bị vỡ nát.

Luồng khí nóng rực tấp vào mặt hai người, những chiếc xe đang đi gần đấy do tránh né trở nên loạn phương hướng, khiến cho cả con đường thành một cảnh tượng rất tức cười.

Hai chiếc mô tô cảnh sát đuổi tới cũng gặp phải đám cháy đó, vội vã lách sang một bên. Những tiếng kêu hoảng hốt vang lên, may là xung quanh không có người đi đường, nếu không thì thương chắc khó mà lường trước được.

Chiếc xe thể thao biến thành những tàn lửa rơi rụng khắp nơi.

Đạn đạo, đạn đạo trên không trung.

Trên người Kim Thống đầy máu tươi, may là chỉ bị thương ngoài da, chưa phạm đến gân cốt. Hấn miễn cưỡng đứng lên, nhìn thấy Lăng Độ Vũ đang nằm ngửa bất động trên mặt đất.

Kim Thống kêu thảm một tiếng, lão đảo bước lại gần. Ngay cả hấn cũng không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến đối phương như vậy.

Lăng Độ Vũ còn sống hay đã chết? Hấn nặng nhọc lê bước đến bên cạnh người anh. Lăng Độ Vũ mở to hai mắt, ngơ ngẩn nhìn lên trời, bầu trời trong xanh, mây trắng nhõn nhõ, đạn đạo từ đâu mà đến.

Kim Thống nghe Lăng Độ Vũ lẩm bẩm:

- Tại sao lại không thấy? vì sao...

Kim Thống cũng không cầm cự nổi nữa, nằm lăn ra bên cạnh Lăng Độ Vũ, mở miệng nguyên rửa:

- Con bà nó chứ, giác quan thứ sáu mà linh mẫn một chút thì đâu đến nỗi phải nhảy khỏi xe thế này.

Tiếng còi hú của xe cảnh sát từ phía xa truyền tới.

8. Thất Bại Phút Cuối.

Tại đồn cảnh sát NewYork, chi nhánh Manhattan, một gã cảnh sát da trắng mặc đồng phục, đeo mắt kính đen đang quát vào mặt Lăng Độ Vũ.

Trong khi đó Lăng Độ Vũ lại có vẻ thong dong nhàn nhã, dường như đã mất đi thính lực.

Gã cảnh sát tức giận quát:

- Người có nghe ta hỏi không? Người làm gì nơi đó?.

Lần này ít nhất là lần thứ mười hấn lặp lại câu hỏi.

Lăng Độ Vũ và Kim Thống cùng bị giải đến đồn cảnh sát, nhưng cả hai bị lấy khẩu cung riêng biệt để đối chiếu lẫn nhau.

Việc này đã làm xáo động toàn thành phố.

Trong phòng lấy khẩu cung chỉ có tên cảnh sát kia và anh, nhưng Lăng Độ Vũ biết rằng có ít nhất mười người bên ngoài đang thông qua hệ thống TV bí mật mà quan sát và phân tích từng phản ứng của anh. Từng câu, từng chữ của anh đều sẽ được thu âm lại.

Lăng Độ Vũ lập lại:

-Tôi muốn gặp mặt người có địa vị cao nhất nơi đây.

Tên cảnh sát kia không giận lại cười cười trả lời: ”

- Người nghe đây! Ở nơi này, ta là người có chức vị cao nhất, nếu người không đồng ý hợp tác, thật ra đối với người không có lợi gì cả. Trong vụ này, mặc dù không có tử vong, nhưng ít nhất có hơn hai mươi nạn nhân, trong đó có cả hai cảnh sát. Mọi thứ đồ vật bằng thủy tinh trong các cao ốc lân cận đều bị phá hủy hoàn toàn. Chúng ta nghi ngờ người đã đặt bom trong chiếc xe.

Lăng Độ Vũ cười:

- Có bom hay không thì cứ để chuyên gia của các ông hay của quân đội quyết định. Ồ, tôi muốn hỏi một điều.

Tên cảnh sát hơi ngây người, cổ đờ lửa giận xuống, trầm giọng nói:

- Hỏi đi!

Lăng Độ Vũ làm vẻ ngây ngô hỏi:

- Trong phòng này không có mặt trời, sao ông lại mang kiếng đen thế kia?

Tên cảnh sát kia mất hết kiên nhẫn, quát lớn một tiếng, chồm qua túm lấy cổ áo Lăng Độ Vũ, định nhấc anh lên.

Lăng Độ Vũ hít một hơi, người cứng lại.

Tên cảnh sát kia kéo mãi mà không làm nhúc nhích được đối phương, tức giận đến độ mặt đỏ bừng.

Kiên trì không thả lỏng.

Cửa phòng bật mở.

Một gã cảnh sát vận thường phục đi vào, quát tên trước:

- Buông hắn ra!

Tên cảnh sát trước nhìn Lăng Độ Vũ với vẻ không cam tâm, nhưng rồi cũng buông tay ra, nói:

- Tốt! Để người đến thu thập hắn.

Tên cảnh sát chìm ánh mắt có chút xấu hổ đáp:

- Không phải! Ta đến mang hắn đến văn phòng Cục trưởng.

Hắn thấp giọng xuống, nói khẽ:

- Cảnh sát trưởng đã đến!

Tên cảnh sát hỏi cung ngạc nhiên:

- Cái gì?

Tên sau đáp:

- Đừng hỏi nhiều, cởi còng cho hắn.

Chỉ chốc lát, Lăng Độ Vũ đã được đưa đến văn phòng rộng rãi của Cục trưởng.

Bên trong phòng có bốn người, ba người lịch sự đứng lên bắt tay Lăng Độ Vũ và tự giới thiệu.

Người có thân hình cao lớn, khỏe mạnh với một hàng râu mép uy vũ là Bồ Lai Sĩ, cảnh sát trưởng NewYork. Người có tướng mạo thân thiện, cặp mắt đầy tinh quang mà sắc bén là Tra Lệnh tiên sinh, là cục trưởng phân cục Manhattan. Cuối cùng là một người trung niên, thân vóc cao gầy, nói năng cẩn trọng, là một nhân vật FBI, Mạch Hán, nhưng ông ta không nói ra thân phận của mình.

Người không đứng lên chính là Kim Thống. Hắn đang bình thản uống cà phê.

Lăng Độ Vũ tức giận mắng:

- Tốt! Kim Thống người quả nhiên biết nghĩ đến bằng hữu. Bản thân mình thì ở nơi đây hưởng thụ, nhưng lại để cho ta bị người ngược đãi.

Kim Thống trợn ngược hai mắt đáp:

- Sao người không nghĩ đến mặt tốt chứ? Đáng lẽ ra người đã phải chịu khổ sở bốn mươi tám giờ, nhờ ta mà giảm xuống còn bốn mươi bảy mà người không cảm kích ta sao?

Cảnh sát trưởng New York Bồ Lai Sĩ cười nói:

-Lăng tiên sinh, y không tốt hơn ngài bao nhiêu đâu, y cũng bị ngược đãi bốn mươi sáu giờ mười phút.

Ai nấy đều mỉm cười, chỉ riêng có Mạch Hán, người của FBI, là gương mặt không lộ chút cảm xúc, cao thâm khó lường.

Bồ Lai Sĩ chờ mọi người yên vị mới hướng về Lăng Độ Vũ nói:

- Lão Kim nhất định là phải có mặt ngài ở đây hắn mới chịu nói ra tất cả, được rồi, bây giờ có thể bắt đầu.

Mạch Hán ngắt lời hắn:

- Tôi hy vọng những tất cả những hôm nay trong phòng này, sẽ được giữ cơ mật cao nhất, không biết các vị có đồng ý không?

Bố Lai Sĩ hơi ngạc nhiên nói:

- Nếu ngài cảm thấy là cần thiết thì cứ quyết định như thế đi.

Lăng, Kim hai người trong lòng cả kinh, mơ hồ cảm thấy FBI nhất định đã khám phá ra vài một số vấn đề nào đó, cũng có thể là đang ẩn mình phía sau mà giật dây.

Kim Thống hắng giọng, bắt đầu nhất nhất thuật lại mọi sự kiện. Bố Lai Sĩ và các người khác chỉ hỏi vài câu mấu chốt, thời gian còn lại tất cả đều chăm chú lắng nghe.

Kim Thống dứt lời, phân cục trưởng Tra Lệnh lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt:

- Ông Kim, nếu chuyện này không phải từ chính miệng ông nói ra, nếu không phải Trác Sở Viên mất tích, Mỹ Tuyệt Tư tự sát tại khu vực do tôi quản lý, thì ai mà kể cho tôi nghe chuyện này, tôi sẽ quăng hẳn ra khỏi cửa.

Bố Lai Sĩ nói:

- Ông Kim, vấn đề lớn nhất không phải là chuyện ông kể có thật hay không mà lại tại sao xe ông lại thành linh nổ tung như vậy. Lăng tiên sinh nói rằng hỏa tiễn từ trên trời lao xuống, nhưng chỉ là lời nói suông vì lúc ấy trên bầu trời ngay cả bóng của một vật thể bay cũng không có, nên khiến cho ai cũng dễ dàng nghi ngờ tính xác thật của việc này.

Hắn mở lời thì rất khách khí, nhưng thật ra là ám chỉ tất cả đều là ngụy tạo hòng che dấu tội trạng đặt bom trong xe của hai người.

Tra Lệnh ngắt lời hắn:

-Theo khám nghiệm sơ bộ từ những mảnh vụn còn sót lại thì vật làm nổ chiếc xe chính là hỏa tiễn Maverick, một loại nhiệt dẫn hỏa tiễn không đối đất, loại này bắn ra thấp nhất từ năm trăm thước và cao nhất là bốn vạn thước, có thể tự động truy tung mục tiêu.

Mọi người đều giật mình, hỏa tiễn Maverick là phát minh của quân đội Mỹ, vô cùng tối tân, tỷ lệ đạt mục tiêu trên 90%. Hơn nữa bộ phận truy tung lại dùng hồng ngoại tuyến không bị giới hạn vì mây hay là tầm nhìn.

Kim Thống thảm máng một tiếng, đưa mắt nhìn Lăng Độ Vũ. Hắn không có chiêu nào để trả lời câu hỏi của lão hồ ly Bố Lai Sĩ.

Lăng Độ Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Các vị nhất định đã nghe qua loại máy bay chiến đấu F19 rồi phải không?

Hiện giờ mà anh còn có thể đoàng hoàng ngồi đây nói chuyện toàn nhờ vào mặt mũi của Kim Thống, nếu không người ta đã sớm tống cổ cả hai trở về trại giam rồi.

Mọi người đồng loạt gật đầu. Chiến không hạm F19 là kết quả đỉnh cao của kỹ thuật, còn được gọi là máy bay tàng hình, là niềm kiêu hãnh của công ty Lockheed. Thật ra thì không phải là nó có thể tàng hình, mà loại phi cơ tối tân này nhờ có những thiết kế và hình dạng đặc biệt nên radar hầu như không cách nào phát hiện ra nó. Hình dạng của nó phản xạ lại rất ít lượng sóng radar. Dưới bụng, trên lưng và trên dưới đôi cánh đều được sơn một loại sơn bằng vật liệu đặc thù có thể hấp thu sóng radar, thân máy bay được bao bọc bằng một loại gốm có thể chịu được nhiệt độ cao, làm giảm bớt lượng hồng ngoại tuyến phát ra. Ngay cả miếng kim loại bảo vệ bánh xe thứ ba cũng là loại kim loại đặc biệt, phản xạ ít nhất. Do đó nó mới có mỹ danh chiến không hạm tàng hình.

Lăng Độ Vũ nói:

-Tôi cho rằng tập kích chúng ta chính là chiếc chiến không hạm tàng hình này. Tuy nó có thể thoát khỏi cặp mắt của radar nhưng lại không thoát khỏi cặp mắt người.

Bố Lai Sĩ nhú mày, không đồng ý.

Tra Lệnh hỏi:

- Có một việc ta vẫn không hiểu. Vì sao Lăng tiên lại khẳng khái cho là tập kích đến từ không trung mà không phải từ dưới đất?

Hắn ta vừa rồi đã chỉ rằng tập kích nhất định là hỏa tiễn, nay lại nói thế khiến Lăng Độ Vũ không hiểu ý tứ của hắn lắm.

Lăng Độ Vũ thở dài, nói:

- Hy vọng là các ngài biết rằng tôi là người có giác quan thứ sáu, khi đó tôi đã cảm giác được sự theo dõi và nguy hiểm sắp đến nên đã cố gắng chạy trốn. Có điều là thủy chung vẫn không thoát được cái cảm giác bị theo dõi này, ngoại trừ một đoạn thời gian.

Nói đến đây, anh đột nhiên ngừng lại, dường như đã hiểu ra được điều gì.

Mọi người đều lộ vẻ chú ý và hứng thú, ngay cả Mạch Hán và Kim Thống cũng không ngoại lệ. Kim Thống so với bất luận người nào lại càng muốn biết đáp án hơn, vì nhờ Lăng Độ Vũ đột nhiên phát hiện nơi phát ra nguy hiểm, họ mới kịp thời nhảy ra xa, tránh được đại nạn.

Lăng Độ Vũ nói tiếp:

- Đoạn thời gian mà tôi không cảm thấy đối phương theo dõi chính là lúc chiếc xe tiến vào đường hầm.

Mọi người chợt hiểu, nếu đối phương không phải đến từ không trung, sao lại có hiện tượng này? Giống như chúng ta đang nhìn bầy kiến bò trên mặt đất, đến khi chúng chui vào hang, chúng ta tự nhiên không nhìn thấy chúng nữa.

Bố Lai Sĩ bùi ngùi nói:

- Trên phương diện cá nhân, hơn nữa tôi và Kim Thống đã nhiều năm giao tình, tôi dĩ nhiên chấp nhận giải thích này của các người, nhưng chuyện này quả khó làm cho người khác tin được.

Kim Thống nói:

- “Người khác” có phải là lão già hồ đồ tổng kiểm sát trưởng Mạc Kiên Thì không?

Bố Lai Sĩ không ngăn được, mỉm cười nhìn Tra Lệnh, nói:

- Ông xem lão già đó sẽ nghĩ sao?

Tra Lệnh lắc đầu, tỏ ý hắn cũng không nắm chắc có thể thuyết phục được Mạc Kiên Thì, quyền truy tố hoàn toàn nằm trên tay lão ta.

Lăng Độ Vũ cảm thấy Bố Lai Sĩ và Tra Lệnh, hai người này thật ra không tin vào chuyện của anh, nhưng lại dùn trách nhiệm lên người lão kiểm sát kia, thật đúng là mấy lão già giả quỷ. Bất quá, anh tin tưởng quay đầu về hướng khuôn mặt lạnh tanh của Mạch Hán, người của FBI, nói:

- Cho dù phía kiểm sát không tin, cảnh sát không tin, nhưng tôi lại tin rằng FBI có ý nghĩ khác, đúng không? Mạch Hán tiên sinh!

Bố, Tra hai người ngạc nhiên, Lăng Độ Vũ dựa vào đâu mà nói như vậy? Chỉ có Kim Thống mơ hồ nắm bắt được tư tưởng của Lăng Độ Vũ.

Ánh mắt của Mạch Hán, mắt lóe sáng, trên gương mặt chợt lộ ra một nụ cười hiềm hoi. Y gật đầu nói:

- Lăng tiên sinh tư tưởng thật lợi hại, khiến người khác phải bội phục. Đúng vậy! Chúng tôi có một phương pháp rất hay, nhưng vì để giữ bí mật tôi không thể nói ra lúc này. Bây giờ, tôi đại diện cho FBI chính thức muốn mang hai vị đi.

Bố Lai Sĩ và Tra Lệnh sửng người ngạc nhiên.

Cuối cùng là chuyện gì đây?

Mạch Hán tiếp tục:

- Các người xin ghi nhớ! Hội nghị này phải được giữ bí mật tuyệt đối.

Mạch Hán ngồi ở ghế sau xe, dường như đã nhốt mình vào một thế giới bí ẩn. Hai bên rèm cửa sổ đều được kéo xuống che kín mít, tấm bản kim loại ngăn người tài xế cũng đã được dựng lên.

Đây là xe bọc sắt cực kỳ bảo mật, nhưng mà có thể chịu nổi hỏa tiễn không đối đất Maverick không thì chỉ có Chúa mới biết được.

Nghĩ đến đây, Lăng Độ Vũ nở một nụ cười, bên trái hắn là Mạch Hán, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc, không hề để tâm đến nụ cười của hắn. Kim Thống ngược lại mỉm cười hội ý, tựa hồ đã hiểu được ý niệm trong đầu của anh.

Tâm thần Lăng Độ Vũ vừa chuyển đến vụ bắt cóc của Trác Sở Viên, Uy Nhĩ và Văn Tây ba người, nỗi đau đớn mà anh đã cố gắng kìm nén từ lâu lại dâng lên. Anh bây giờ thì khó có thể chờ được nữa.

Ngay lúc này, Mạch Hán cất tiếng:

-Lăng tiên sinh, ba năm trước tôi đã nghe người ta nhắc đến ông.

Lăng Độ Vũ “À” lên một tiếng.

Mạch Hán nói tiếp:

- Để dễ dàng hành động, tôi quyết định sẽ nói rõ cho các ông biết mọi việc.

Lăng, Kim hai người đều tập trung tinh thần, những lời mà Mạch Hán nói ra, tất nhiên là rất đáng lưu tâm.

Gương mặt Mạch Hán vẫn không chút cảm xúc, dường như đang chuyển đạt ý tứ của người khác. Hắn nói:

- Khoảng sáu năm về trước, FBI có đào tạo ra một thiếu nữ chuyên điều tra bọn buôn vũ khí và tình hình hối lộ trong hàng ngũ nhân viên chính phủ và Bộ quốc phòng. Chi tiết bên trong tôi không tiện nhắc lại nhưng cô ta đã phát hiện một sự kiện vô cùng kỳ quái.

...Bề ngoài thì tất cả đều có vẻ hợp tình, hợp lý, công ty Thái Thần với khoa học và kỹ thuật hạng nhất đã nhảy vào Mỹ quốc chiếm lấy vị trí số một đại xí nghiệp sản xuất vũ khí không gian và quốc phòng.

....Điểm kỳ quái chính là sự kiện này chỉ mới xảy ra khoảng sáu, bảy năm trở lại đây, trước đó Thái Thần chỉ là một công ty mà sản phẩm và nhân tài chỉ thuộc hạng hai, hơn nữa kinh doanh bất lợi, thật ra đã đứng bên bờ phá sản. Nên biết loại công ty khổng lồ như thế này, càng lớn thì càng lo, vì bình bại như núi đổ, bằng cách gì mà chỉ trong một thời gian ngắn đã khởi tử hồi sinh? Đây là một việc vô cùng kỳ lạ.

Kim Thống ngắt lời:

-Bảy năm trước, vừa đúng vào lúc Quang Thần giáo được thành lập.

Mạch Hán không quan tâm đến câu nói của hắn, tiếp tục:

- Trải qua các cuộc điều tra tỉ mỉ, chúng ta đã phát hiện rằng công ty Thái Thần không có nhân tài nào kiệt xuất, nhưng sản phẩm làm ra, chất lượng lại vượt xa các công ty khác, đây là điều tuyệt không có thể. Theo lời một vài nhân viên của Thái Thần thì thiết kế mới tự dựng xuất hiện, như đến từ hư không, hoàn toàn không biết được ai đã làm ra, đây là điều kỳ lạ thứ hai. Điều kỳ lạ thứ ba là công ty Thái Thần đã nhận vào rất nhiều nhân viên mới, và bồi thường các nhân viên cũ để cho họ từ chức. Mà đa số các nhân viên mới đều không có kinh nghiệm, đích thật là lính mới.

Lăng Độ Vũ trầm tư:

- Dù họ có quản lý như vậy, các người cũng không có lý do gì để mở cuộc điều tra.

Mạch Hán sáng khoái nói:

- Đương nhiên, chỉ cần Thái Thần tuân thủ theo quy định an toàn của quốc gia thì chúng ta dĩ nhiên không có lý do đối đầu với chúng. Nhưng thật ra hắn bí mật bán ra nước ngoài sản phẩm và vũ khí kỹ thuật cao, nên chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Đáng tiếc là cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa bắt giở được chúng, Thái Thần quả thật là giáo hoạt.

Kim Thống đột nhiên hỏi:

- Tôi muốn biết chức vị của ông.

Mạch Hán trầm mặc một lúc mới trả lời:

- Ta thực ra là từ CIA, quản lý đội điều tra, lão bằng hữu của người, Hạ Kỳ Lạc cũng là một thành viên của FBI.

Kim Thống chợt hiểu vì sao khi hắn nhắc đến Quang Thần lúc nãy, Mạch Hán tỏ vẻ gì ngạc nhiên.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Thái Thần nếu đã chấp chương công nghiệp quốc phòng, lợi nhuận tất nhiên sẽ cực kỳ to lớn, vì sao lại muốn phát tài bằng cách buôn lậu vũ khí?

Gương mặt Mạch Hán hiện lên thần sắc tán thưởng, hắn nói:

-Lăng tiên sinh đã chỉ đúng vấn đề, đội điều tra của chúng ta được lập ra cũng vì vấn đề này. Chừng ba năm trước, FBI lúc đó đang điều tra án kiện của một tên cùng hung cực ác, chính là gã cầm đầu lính đánh thuê Hồng Ngự, thì bất chợt phát giác ra người này đã mua với số lượng tiền khổng lồ đủ các loại vật liệu kỳ lạ từ mọi nơi chuyển về công ty Thái Thần. Chúng tôi đã nghĩ nát cả óc vẫn không hiểu được cuối cùng các vật liệu này được dùng làm gì. Việc này đã làm kinh động đến cả tổng thống nên mới đặc biệt thành lập tổ đoàn chúng ta có toàn quyền xử lý chuyện này.

Lăng, Kim, hai người chợt hiểu ra, khó trách Mạch Hán không tiết lộ điều gì với Bồ Lai Sĩ.

Mạch Hán nói:

- Tiểu tổ đoàn này thuộc quyền trực tiếp của bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, có thể tùy tiện sử dụng bộ đội đặc chủng.

Lăng Độ Vũ nói:

- Xin ngài cho biết, Hồng Ngự mua vật liệu gì cho Thái Thần?

Mạch Hán nói:

- Nguồn tin điều tra tại Mỹ cho biết số lượng hắn mua rất ít, không thể kết thành tội danh được, nhưng thông qua cơ quan tình báo đặc vụ ngoại quốc chúng tôi đã khám phá ra Hồng Ngự mua đủ thứ trên trời dưới đất, nào là tungsten, thiếc, nhôm, sắt, ... các loại quặng mỏ, mặt khác còn mua nhiên liệu, gỗ, hoa quả và hải sản, có thể nói là không đếm hết. Hơn nữa số lượng hắn mua rất lớn, ví như hai năm trước đây, hắn mua một hơi hết nửa tấn vàng, đáng tiếc là chúng tôi lại không biết hắn vận chuyển lên lút bằng cách nào.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn chấn động, thốt:

- Như Lăng tiên sinh nói, có thể là máy bay tàng hình

.

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói:

- Ta biết hắn dùng những thứ này vào việc gì.

Mạch Hán và Kim Thống đều kinh ngạc. Lăng Độ Vũ, sắc mặt trầm trọng, từ từ thốt một câu động trời:

- Dùng để chế tạo phi thuyền đi ra vũ trụ.

Mạch, Kim hai người nhất thời kinh ngạc, há hốc miệng.

Chẳng lẽ công ty Thái Thần thật sự được người ngoài hành tinh trợ giúp, kiến tạo được phi thuyền vũ trụ vượt xa những mơ ước hiện giờ của nhân loại?

Cuối phòng hội nghị có để một màn ảnh chiếu ảnh của công ty Thái Thần từ trên cao nhìn xuống. Thật ra không nên gọi nó là xí nghiệp mà phải gọi nó là thành phố. Một thành phố công nghiệp toàn tâm toàn ý vào sản xuất vũ khí tối tân và trang bị vũ trụ.

Ngoại trừ mười xưởng lớn bên ngoài, còn có hai mươi tổ kiến trúc, mỗi tổ có từ bốn đến mười tòa kiến trúc lớn nhỏ khác nhau tạo thành, cao nhất là một tòa với năm mươi bảy tầng, mỗi tầng chiếm một thể tích ít nhất là mười ngàn thước vuông, chính là khu văn phòng của công ty Thái Thần.

Giữa các tòa kiến trúc này là một không gian rộng lớn, dưới đất trồng cỏ, kênh video loạn choạng một chút rồi chiếu hình nhân viên và các xe vận chuyển đang bận rộn làm việc.

Người phụ trách tường thuật là thiếu tướng Bạch Gia, ông đang nói:

- Đây là tình hình bên ngoài, bên trong còn có địa khổ khổng lồ dưới lòng xí nghiệp, chừng hai mươi cái, tất cả đều được trang bị hoàn hảo, có thể chịu đựng được chiến tranh hạt nhân, đúng là một hệ thống bảo an chặt chẽ nhất.

Một người khác của cục tình báo, Hạ Bảo tiên sinh ngắt lời, nói:

- Tổng số nhân viên Thái Thần ước chừng hai trăm ngàn người, trong số đó hai mươi ngàn người phụ trách văn thư, mua sắm, hành chánh và các phương diện công tác khác, một trăm ngàn người là nhân viên kỹ thuật bình thường và công nhân, chỉ tám mươi ngàn người tham dự vào sản xuất vũ khí. Về nghiên cứu và thiết kế chính chỉ có hai trăm chuyên gia.

Mạch Hán bổ sung thêm:

- Trong hai trăm người này thì hơn trăm người được mời đến từ sáu năm trở lại, thân phận những người này tuyệt không có gì đáng nghi, đối với công nghiệp quốc phòng có thể nói là tay mơ, nhưng trước khi gia nhập Thái Thần họ đều có công việc thượng hạng, ví như giảng viên đại học, kỹ sư, thiên văn học gia,...

Kim Thống nhin không được, hỏi:

-Thái Thần là do Bộ quốc Phòng quản lý, các người không phải người thường xuyên đến kiểm soát sao?

Thiếu tướng Bạch Gia thở dài, đáp:

- Bản thân ta đã từng đến thăm khu sản xuất vũ khí của họ, tất cả đều bình thường mới chết chứ.

Lăng Độ Vũ nói:

- Ngài không nhìn thấy gì, đạo lý đơn giản phi thường, chỉ vì ngài không biết phải tìm cái gì.

Mạch Hán gật đầu:

- Tôi hoàn toàn đồng ý, giả như họ phân tán một chiếc phi thuyền trong nhiều xưởng kiến tạo khác nhau, một người không biết chuyện này sẽ không cách nào phát giác ra được.

Ngồi ở phía sau, Hạ Kỳ Lạc lần đầu lên tiếng:

- Nếu họ thật sự kiến tạo một chiếc phi thuyền vũ trụ thì vấn đề vô cùng nghiêm trọng, các người thử tưởng tượng, một phi thuyền như thế, được trang bị với loại vũ khí tối tân nhất, khi ra đến ngoài vũ trụ thì địa cầu này không phải họ muốn mỗ, muốn xẽ như thế nào thì tùy ý không?

Hạ Bảo tiên sinh nói:

- Lãnh đạo các chuyên gia trong công ty Thái Thần là tiến sĩ Trích Bách Uy, một chuyên gia về vũ trụ, hơn năm mươi năm về trước ông đã từng tham gia thiết kế và nghiên cứu phi thuyền, sáu năm trước đã gia nhập công ty Thái Thần, những người cộng sự với ông ta trước đây đều nói ông ấy có dã tâm rất lớn, và vô cùng bất mãn vì quốc hội đã giảm bớt kinh phí dành cho nghiên cứu không gian, bất mãn vì sự tiến triển chậm chạp của chương trình vũ trụ.

Hạ Kỳ Lạc chế giễu:

- Hắn là loại người muốn một bước lên đến trời.

Mọi người cùng cười, Lăng Độ Vũ chợt động lòng:

-Có hình của ông ấy hay không?

Thiếu tướng Bạch gia đóng máy chiếu phim lại, một tấm hình được chiếu lên màn ảnh, một mái tóc xám trắng, một gương mặt thông minh, vóc người cao gầy của một lão giả hiện ra.

Lăng, Kim hai người đồng thời kêu lên: “Là hần!”, khi hai người bị bắt, đã gặp qua lão giả này. Lăng Độ Vũ cũng đã dùng thuật thôi miên, từ miệng ông ta mà biết được sự kiện về phi thuyền. Hần liền hướng về mọi người giải thích.

Ai nấy sắc mặt đều ngưng trọng.

Cái mà bọn họ phải đối phó, không phải là một tội phạm hay một tập đoàn tội phạm, mà là một xí nghiệp quốc phòng, đường đường chính chính, tụ tập tinh anh trên mọi phương diện, lại có cấu kết chặt chẽ với chính phủ các nước khác.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Tôi chỉ muốn biết một việc, chính là hiện giờ bên trong công ty Thái Thần có bao nhiêu kiến trúc đã được hoàn tất từ bảy năm qua?

Hạ Bảo trả lời:

- Không tính đến những cái nhỏ, sáu năm trước, công ty Thái Thần đại tiến hành mở mang xây dựng, nay đã hoàn thành tòa kiến trúc 56 tầng và một địa khối lớn gấp ba diện tích lên đến hơn bốn mươi ngàn mét vuông.

Kim Thống lẩm bẩm:

Cao nhất, ..., lớn nhất,...

Thiếu tướng Bạch gia nói thêm :

-Tòa kiến trúc văn phòng mà được gọi là Thái Thần Đại Lâu, ta đã đảo qua đảo lại mấy mà không thấy có gì đặc biệt. Phần kia, gọi là Adamia địa khối ở dưới xí nghiệp là nơi sản xuất phi cơ và trang bị không gian.

Lăng, Kim hai người nhảy dựng lên:

- Cái gì? Adamia?

Đây chính là tên của người thần bí kia, Lăng Độ Vũ khi tiến vào tấm màn đen tối tìm người, đã gặp phải tao ngộ kỳ dị mà khó quên.

Mạch Hán đã nghe qua chuyện này liền kể lại cho mấy người kia.

Lăng, Kim hai người càng lúc càng rõ ràng vì sao Mạch Hán lại tin tưởng họ như vậy, vì hần biết những gì họ nói đều là sự thật.

Lăng Độ Vũ nói:

- Tôi dám nói phi thuyền nhất định ở Adamia địa khối, trong xí nghiệp.

Mọi người nhất thời đều trở nên trầm mặc.

Mạch Hán dứt khoát đứng dậy, nói:

- Chúng ta tùy tiện tìm một lý do tốt nào đó, vận dụng chuyên gia giỏi nhất tiến vào điều tra.

Mọi người đồng thời ngạc nhiên.

Đây là hành động liều lĩnh phi thường, Thái Thần, chính phủ và quốc hội có quyền lực trong tay, lại có quan hệ đầy dẫy, đối phó bất lợi với chúng, đừng nói Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, sợ rằng ngay cả tổng thống cũng không bảo vệ được họ.

Nhưng không còn chậm trễ được nữa.

Ai biết được khi nào thì phi thuyền cất cánh.

Đêm đó, khoảng 11h, đa số nhân viên công ty Thái Thần đều đã rời chỗ làm, trước cửa chính, bốn chiếc xe đậu lại, chứa đầy những khách không mời mà đến.

Người gác cửa đi đến hỏi:

- Có chuyện gì? Các người là ai?

Một người tên là Khoa Luân bước ra trả lời:

- Chúng tôi là mật thám liên bang có giấy ủy nhiệm khám xét nơi đây, công ty của anh bị nghi ngờ buôn lậu sản phẩm, chúng tôi phải tiến vào điều tra, anh hãy mở cửa lập tức.

Cùng lúc đưa ra chứng kiện và văn kiện.

Người gác cửa tái mặt, cầm lấy máy bộ đàm báo cáo cho thượng cấp.

Khoa Luân quả là có kinh nghiệm ứng phó với các trường hợp này, trợn mắt, đại phát quan uy, nói:

- Nếu người không mở cửa lập tức, ta sẽ kết tội người cố tình gây trở ngại cho nhân viên quốc gia trong lúc đang tiến hành công tác.

Người gác cửa luống cuống tay chân, không biết phải làm thế nào đành quay lại máy bộ đàm báo cáo một hồi lâu rồi mới bấm mật số từ từ mở cửa.

Bốn chiếc xe nối đuôi nhau nhằm hướng Thái Thần Đại Lâu mà tiến tới, cửa vào Adamia địa khổ nằm đối diện với nó.

Ngồi trong xe thứ nhì, Lăng Độ Vũ và Kim Thống không khỏi có chút khẩn trương do kinh nghiệm cay đắng lần đầu. Không biết lần này sẽ ra sao đây?

Bốn chiếc xe, chạy thẳng một mạch đến trước Thái Thần Đại Lâu.

Từ bên trong một nhóm người đi ra, trong đó có một nam tử trung niên cao lớn, uy mãnh, đang rẽ đám đông mà tiến tới. Theo sát bên cạnh hắn là một mỹ nữ, gương mặt có vẻ tức giận, Lăng Độ Vũ nhận ra được cô ta, chính là Fanny tiểu thư.

Thiếu tướng Bạch Gia, Hạ Kỳ Lạc và các người khác đều lục tục xuống xe, đây chính là thời điểm đôi bên giao phong.

Người trung niên nam tử, với chiếc mũi thẳng và đôi mắt ưng, khiến người khác thấy được hắn đến không với ý đồ tốt đẹp gì. Lúc này, sắc mặt hắn âm u như những ngày mưa bão vậy. Ánh mắt hắn lóe sáng nhìn thẳng vào Thiếu tướng Bạch Gia, nói không chút khách khí:

- Thiếu tướng, tôi yêu cầu ông giải thích rõ ràng.

Xem ra hắn chính là Thái Thần.

Lăng Độ Vũ từ phía sau Thiếu tướng Bạch Gia hướng về mỹ nữ đi theo nam nhân trung niên, nói:

- Fanny tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ?

Fanny tức giận, nhếch mũi, vuốt mái tóc dài xinh đẹp, nói:

- Người là ai mà sao ta không nhận ra?

Nam nhân cao lớn trầm giọng nói:

- Người này là ai? Xin đừng quấy nhiễu thư ký của tôi.

Thiếu tướng Bạch Gia ung dung đáp:

- Thái Thần tiên sinh, theo như tin tức của chúng tôi, công ty của ngài bị nghi ngờ có chấp chứa cấm phẩm, hôm nay chúng tôi đến đây thi hành nhiệm vụ, điều tra sự việc.

Thái Thần gằn giọng:

- Là cấm phẩm gì?

Hạ Kỳ Lạc nói:

- Đây là cơ mật của FBI, thứ lỗi chúng tôi không thể tiết lộ. Thái Thần tiên sinh, chúng tôi có thể thi hành nhiệm vụ được không?

Lửa giận bùng lên trong ánh mắt Thái Thần, hần quay sang Thiếu tướng Bạch gia nói:

- Thiếu tướng, chúng tôi là xí nghiệp thuộc Bộ Quốc Phòng, xin hỏi ngài có đã được Bộ quốc phòng phê chuẩn?

Thiếu tướng Bạch gia nói:

-Không có!

Thái Thần nói:

- Cái gì? Nếu vậy mời các người rời khỏi nơi đây lập tức, đừng để ta gặp lại.

Thiếu tướng Bạch Gia cười nói:

- Chúng tôi có giấy ủy nhiệm quyền đặc biệt của Bộ trưởng Bộ quốc phòng đây, mời ông xem qua.

Nói xong đưa văn kiện cho Thái Thần.

Thái Thần không thèm nhìn, Fanny tiếp lấy tờ văn kiện chú tâm đọc.

Thái Thần liên tiếp nói vài tiếng “Tốt, tốt”, rồi hướng về Thiếu tướng Bạch Gia hỏi:

- Ông muốn khám xét nơi nào?

Thiếu tướng Bạch Gia nói:

- Adamia địa khổ.

Gương mặt Thái Thần trong phút chốc đỏ bừng cả lên, hần quát:

-Không được! Trong đó chứa đầy thiết kế cơ mật của công ty, ai có thể đảm bảo các người không tiết lộ ra ngoài?

Thiếu tướng Bạch Gia trầm mặt xuống trả lời:

- Đây toàn là nhân viên phụ trách việc cơ mật của quốc gia, nếu bị tiết lộ bí mật, người của ông còn đáng nghi hơn.

Một nam tử phía sau Thái Thần chỉ Lăng Độ Vũ và Kim Thống hỏi:

- Hai người này cũng được tính sao?

Người bên Thiếu tướng Bạch Gia cả mừng, Mạch Hán hỏi dồn tới:

- Xin hỏi ông tên gì? Sao lại biết hai người này?

Nam tử cũng biết mình nói hớ, ấp úng nói:

- Tôi....

Thái Thần cắt ngang:

-Hần là Mã Tá Trì, dù hần là đội trưởng đội bảo an của công ty, nơi đây cũng không phải đến lượt hần nói chuyện. Được rồi, tôi nghĩ thời gian của quý vị rất quý báu, sao không bắt đầu đi chứ?

Hần bước đi trước hướng về một tòa kiến trúc, dễ dàng hóa giải truy vấn của Mạch Hán.

Lăng Độ Vũ có chút không đành lòng, liếc nhìn tòa đại lâu một cái. Tòa kiến trúc này bề ngoài rất bình thường khác hẳn với những tòa kiến trúc mới của Thái Thần, bình thường đến kỳ lạ. Một người có dã tâm lớn, theo đuổi vinh hoa và địa vị như Thái Thần sao lại có thể dùng một tòa kiến trúc như thế làm văn phòng?

Hơn hai mươi người nối đuôi nhau vào đại nội đường tòa kiến trúc, sàn nhà được làm bằng thép. Đây chính là cửa vào địa khổ Adamia, trong cùng có một hàng thang máy khổng lồ. Bọn họ tiến vào một cái, thang máy chậm rãi hạ xuống.

Hạ Bảo tiên sinh đứng cạnh Thái Thần, hỏi:

- Thái Thần tiên sinh, không hiểu sản phẩm làm ra được đưa lên mặt đất bằng cách nào?

Thái Thần đành mặt hừ một tiếng, Fanny không để đến thái độ của Thái Thần, ngược lại đáp:

- Đỉnh trên của địa khổ tiếp nối với đại đường, sàn của đại đường có thể mở ra để vận chuyển.

Giọng của nàng trầm thấp dễ nghe.

Lăng Độ Vũ tiếp lời:

- Có phải nó cũng tiếp nối với nền của Thái Thần đại lâu?

Fanny chần chờ giây lát rồi nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy!

Thang máy hạ xuống độ năm mươi thước mới dừng lại.

Mọi người xếp hàng bước ra, vừa nhìn thấy tình hình địa khổ, phe Bạch Gia đã đồng loạt kêu khổ.

Một chiếc máy bay khổng lồ, yên yên ổn ổn nằm giữa không gian. Chiếc máy bay đã được hoàn thành 70%, nó được đặt trên một cái giá to lớn giữa không trung, hơn mười cánh tay cần trục đủ dạng đang nâng lên hạ xuống vật liệu và trang bị máy bay. Dưới ánh đèn sáng trưng, hơn mười nhân viên vận động phục kỹ thuật đang chuyên tâm làm việc. Vậy vũ trụ phi thuyền kia đâu?

Thái Thần nói:

- Các vị, muốn biết nơi đây có cấm phẩm hay không, xin cứ tự nhiên tham quan.

Hắn giơ tay ra mời.

Thiếu tướng Bạch Gia bình tĩnh phi thường, quay ra phía sau nói một câu, những người kia lập tức tản ra bốn hướng cẩn thận tìm kiếm. Tìm ra một chiếc vũ trụ phi thuyền nơi đây tuyệt không có thể, nhưng chẳng lẽ không làm gì mà đi ra?

Thái Thần vẻ mặt đắc ý, hướng về Thiếu tướng Bạch Gia, hòa nhã nói:

- Thiếu tướng, tìm kiếm hết mấy vạn thước vuông nơi đây không phải chỉ chốc lát là xong, chi bằng chúng ta đến văn phòng của tôi uống cốc cà phê, ông thấy thế nào?

Thiếu tướng Bạch Gia từ chối:

- Không cần! Nếu ngài có việc gì khác, xin cứ tự nhiên.

Thái Thần cười nói:

- Tốt! Thế thì tôi xin chào, Tề Lực tiên sinh, nhân viên PR của chúng tôi, sẽ tiếp đãi quý vị.

Phía sau hắn, một người rất có phong độ nam nhân bước ra.

Thái Thần đi nhanh về hướng mấy cái thang máy, hắn chiếm hết thượng phong nên tư thái rất vương giả, Fanny kiêu hãnh thẳng lưng lên, đi theo hắn.

Khi nàng bước qua Lăng Độ Vũ, anh lớn tiếng nói:

- Fanny tiểu thư, tôi xin lỗi, ngày đó tôi hơi mạnh tay một chút nên đã hằn dấu lên cổ cô.

Mọi người liền tập trung ánh mắt lên cổ của Fanny, có thể thấy rõ ràng hai vết bầm. Ai nấy đều hiểu hai người họ tất có quan hệ, chỉ khổ là không có bằng chứng

Thái Thần tức giận quát lớn, kéo Fanny ra sau mình, đưa ánh mắt sắc bén nhìn Lăng Độ Vũ, nói:

- Cuối cùng người là ai? Sao lại ba lần bẫy lượt làm phiền thư ký của ta?

Thần quang trong mắt Lăng Độ Vũ tăng vọt, không nhân nhượng nhìn trả lại Thái Thần, nhớ đến Trác Sở Viên đã mất tích, hẳn cơ hồ muốn lao đến xé Thái Thần ra làm hai.

Thiếu tướng Bạch Gia nói:

-Thái Thần, ông đi đi. Bất quá ông nên cẩn thận một chút, quốc gia sẽ không tha cho những người phạm pháp đâu.

Thái Thần nói:

- Những người các người, cả ngày vui đùa trong cát, chỉ biết đánh rắm, mà còn muốn giáo huấn ta?

Lăng Độ Vũ cắt lời:

- Cho nên người mới muốn Quang Thần chiếm lấy xương vũ khí của người, khi nó mới dựng lên, đúng không hả Thái Thần tiên sinh?

Thái Thần, sắc mặt đại biến, chăm chú nhìn Lăng Độ Vũ, đột nhiên giữa mặt cười điên cuồng, lắc đầu ra vẻ khinh thường rồi nhanh chóng rời đi.

Trên đường rời đi, Kim Thống trong xe nổi giận, la lớn:

- Chúng ta ai cũng biết hắn là tên hỗn đản, thật là đáng chết.

Ngồi cạnh hắn là Lăng Độ Vũ, Thiếu tướng Bạch Gia và Mạch Hán ba người, ai cũng im lặng không nói gì.

Lăng Độ Vũ nhìn hai người, thấy họ xụi vai, thần tình uể oải.

Mạch Hán hướng về Thiếu tướng Bạch Gia nói:

- Hiện giờ có lẽ Bộ trưởng Bộ quốc phòng lão nhân gia rất khó chịu, muốn ông ấy phê chuẩn chúng ta đối phó với Thái Thần sẽ càng khó khăn hơn.

Thiếu tướng Bạch Gia thở dài:

- Chẳng lẽ không có phi thuyền vũ trụ ?

Chân mày ông cau lại.

Mạch Hán nói:

- Chuyện này thật làm người ta bó tay.

Lăng Độ Vũ lạnh lùng nói:

- Đừng tính ta vào đó.

Trong giọng nói của anh toát lên sự kiên quyết. Anh biết ngày đó mình bị cầm giữ , chính là trong công ty Thái Thần, thế giới này còn gì có thể ngăn trở Lăng Độ Vũ tiến vào?

Mọi người ngạc nhiên nhìn anh.

Lăng Độ Vũ nói:

-Các người đều có công chức trong người, tôi được tự do hành động, hãy để tôi đối phó với Thái Thần.

Kim Thống nói:

- Huynh đệ! Vô luận người làm gì cũng phải tính ta vào.

Lăng Độ Vũ siết tay Thiếu tướng Bạch Gia và Mạch Hán, nói:

- Cám ơn hai vị, kinh nghiệm hợp tác với hai vị đã thay đổi cái nhìn của tôi đối với nhân viên chính phủ, xin cho xe ngừng lại!

Bọn người Thiếu tướng Bạch Gia đều có chút thương cảm, họ nghe trong giọng nói của Lăng Độ Vũ chút hương vị của người tráng sĩ ra đi không trở lại. Bên trong công ty Thái Thần có đầy võ trang vệ thủ, có

thể hoàn toàn hợp pháp giết bất cứ ai định xông vào. Vì vậy đám người Thiếu tướng Bạch Gia có thể hiểu được tâm tình của Lăng Độ Vũ.

Lăng, Kim hai người xuống xe, Kim Thống nói với Lăng Độ Vũ:

-Ta cứ nghĩ ta đòi tham gia vào hành động hùng tráng của người, người nhất định sẽ phản đối, sao người lại không nói gì hết?

Mắt Lăng Độ Vũ ánh lên tình bằng hữu thân thiết, anh nói:

- Người theo ta đi chết, vì sao ta phải cự tuyệt chứ?

Hai người đồng loạt nở nụ cười.

Kim Thống hỏi:

- Bao giờ thì hành động?

Lăng Độ Vũ nói:

- Bây giờ!, rồi nói tiếp:

-Hy vọng người biết nhảy dù.

Anh quay sang sắp xếp các trang bị và vũ khí cận yếu, có thể phải dùng đến.

Kim Thống ngao ngễ nói:

- Ta đã từng dạy bộ đội đặc chủng nhảy dù, người nói ta có biết không?

9. Trục Đảo Hoàng Long.

Chiếc máy bay thực tập nhẹ linh hoạt bay trên bầu trời đen ngòm. Lăng Độ Vũ và Kim Thống hai người trang bị đầy đủ đồ nhảy dù, lại mang theo nào là súng tự động thượng hạng, súng thuốc mê, thuốc nổ và các loại dụng cụ khác, đang chờ thời khắc bay đến bên trên thành phố công nghiệp Thái Thần. Kim Thống không ngừng tính toán vận tốc gió, cùng điểm đáp xuống, rồi chỉ đường bay cho Bồ Tân.

Phi công chính là lão bằng hữu Bồ Tân, đã từng làm việc với Kim Thống trong quân đội trên chiến trường Việt Nam.

Máy bay cũng không bay thẳng đến công ty Thái Thần, mà lấy nó làm trung tâm rồi đánh thành từng vòng, càng lúc càng thu nhỏ lại. Như thế có vẻ hơi mất thì giờ, nhưng lại tránh được radar bảo an của công ty Thái Thần. Bất quá có thể tránh được tai mắt của Quang Thần không thì chỉ có Trời mới biết được.

Bồ Tân kêu lớn:

-Bằng hữu! Chuẩn bị đi. Khi tôi bay đến bên trên nơi đó là thời điểm các người đi dạo chơi đó.

Lăng Độ Vũ và Kim Thống cùng đeo dạ kính hồng ngoại vào mắt, biến cả thể giới thành màu huỳnh quang.

Lăng Độ Vũ khép hờ mắt lại, thầm nhủ trong lòng:

- Sở Viên! Đừng sợ, anh cuối cùng đã đến rồi.

Tiếng gió thổi ào ào, cánh cửa tự động bên hông máy bay mở ra, từng cơn gió lạnh ùa vào, ngoài cửa là màn trời đen mênh mông.

Bồ Tân kêu lên:

- Đã tới lúc!

Kim, Lăng người trước người sau nhảy ra, vùn vụt rơi xuống. Sau khi rơi xuống độ ba trăm mét, cả hai đồng loạt mở dù, nhắm hướng công ty Thái Thần bay tới.

Bọn họ không ngừng điều khiển chiếc dù, mục tiêu là công ty Thái Thần, điểm định đáp xuống chính là nóc của tòa Thái Thần đại lâu.

Gió thổi mạnh, nhanh chóng đưa họ đến trong vòng phạm vi công ty Thái Thần.

Tòa đại lâu năm mươi bảy tầng này cao hơn các tòa kiến trúc khác rất nhiều, qua hồng ngoại dạ kính, trở thành một mục tiêu rất dễ nhận ra, đây là một lý do khác khiến họ đã chọn tòa đại lâu này làm nơi đáp xuống.

Đảo mắt nhìn xuống đã thấy Thái Thần đại lâu dần dần to lên dưới chân hai người, Kim Thống kéo nhẹ một cái, cánh dù trầm xuống, từ từ đáp lên đỉnh đại lâu. Hắn đợi đến khi hai chân chạm đất, liền lộn một vòng, làm giảm bớt lực rơi, thành công đáp xuống.

Lăng Độ Vũ không được may mắn như hắn. Khi tòa đại lâu còn cách chân anh chừng mười thước thì một cơn kinh phong chợt nổi lên thổi anh bay xa. Mắt thấy mình sắp rời khỏi phạm vi nóc tòa đại lâu, Lăng Độ Vũ lập tức rút thắt lưng quất lên trên quần lấy các sợi dây dù, chiếc dù tức khắc nghiêng hẳn sang một bên, nhanh chóng rơi xuống.

Lăng Độ Vũ không vội vàng, cũng không hoang mang, tay kéo chiếc dù cho nó tăng tốc, mượn lực rơi, lộn nhào trên không hai vòng. Anh tính toán thời gian chuẩn xác phi thường, hai chân vừa chạm đất, liền lộn thêm một vòng nữa tránh hai chân khỏi bị gãy.

Kim Thống đi đến, qua màn kính hồng ngoại, không hiểu sắc mặt hắn có tái nhợt hay không, nhưng mồm thì há hốc thở hào hển, hiển nhiên màn nhào lộn vừa rồi đã làm hắn run sợ.

Lăng Độ Vũ cuộn chiếc dù lại, Kim Thống hỏi:

-Được rồi! Đi xuống bằng cách nào?

Lăng Độ Vũ chỉ hướng cửa vào trên nóc tòa đại lâu, nói:

-Người xem ở cửa đó, trên dưới mọi mặt đều có đặt máy điện tử cảm ứng, người chỉ cần đặt một chân vào nơi đó, bảo đảm bọn họ vệ sẽ hàng loạt kéo đến... kỳ quái! Người xem kia!

Anh chỉ vào một bộ máy trang bị điện khổng lồ, nói:

- Máy phát điện này, xem ra có thể cung ứng số lượng điện cho toàn công ty Thái Thần. Thông thường mà nói, máy phát điện chỉ được dùng như hậu bị, đầu cần phải to lớn như vậy. Hơn nữa, kích thước và trọng lượng nó to lớn như vậy, để trên mặt đất mới phải chứ, sao lại mang lên đỉnh tòa kiến trúc như thế này?

Kim Thống cũng cảm thấy kỳ quái, nói:

- Người xem! Còn có năm cái cột thu lôi. Một cái ở giữa, bốn cái bốn góc, đúng ra, một cái là đủ rồi phải không?

Lăng Độ Vũ mơ hồ nghĩ đến một việc, nhưng lại kìm lại, không nói ra. Anh hướng về Kim Thống bảo:

- Tốt lắm! Bây giờ chúng ta đi xuống.

Bọn họ lấy ra dây thừng, câu móc và dụng cụ leo núi, cột chặt một đầu dây vào máy phát điện, đầu kia cột ngang lưng. Sau đó cả hai từ từ tuột xuống.

Họ nhanh chóng xuống đến tầng cửa sổ cao nhất.

Hai người ra dấu cho nhau, Lăng Độ Vũ lấy ra một máy cắt laser, cắt một lỗ hình vuông trong kính. Kim Thống móc ra một cái ventouse để hút chặt vào kính. Cái ventouse có dây nằm trong tay Kim Thống nên khi Lăng Độ Vũ đá vào kính thì thủy tinh cũng không bị vỡ vụn rơi xuống, mà chỉ dính chặt vào cái ventouse treo lủng lẳng trên mặt đất... Tất cả các tòa kiến trúc của thành phố công nghiệp này, phần lớn đều nằm trong bóng tối, chỉ có con đường giữa các tòa kiến trúc là được chiếu sáng.

Lúc này khoảng 4 giờ sáng, được coi là thời điểm tốt nhất để hành động, tinh lực con người ở vào trạng thái yếu nhất.

Lăng, Kim hai người theo nhau tiến vào.

Đưa mắt quan sát bốn phía.

Kim Thống nhìn khắp mọi nơi, thốt lên:

- Kỳ quái thật!

Sau lưng họ là cửa sổ, trước mắt là một hành lang mở rộng. Một bên hành lang là cửa sổ, bên kia là một bức tường trơn trượt, không có gì trang trí. Hành lang trống rỗng, không có đồ vật gì cả. Rốt cuộc, đây là đâu? Hành lang này dùng vào việc gì?

Lăng Độ Vũ nói khẽ:

- Nhất định có cửa.

Hai người đi dọc theo hành lang, đánh một vòng lớn, hết bên này đến bên kia vẫn không tìm ra được đường đi vào trung tâm, không gian đó đã hoàn toàn bị bức tường bao bọc.

Cuối hành lang, quả nhiên có một cánh cửa sắt, nhưng không làm khó được chuyên gia mở khóa như Lăng Độ Vũ.

Cửa mở, hiện ra một cái cầu thang đi xuống.

Kim Thống ngạc nhiên hỏi:

- Tòa kiến trúc này thật lạ, ngay cả thang máy cũng không có, chẳng lẽ chúng ta đi bộ xuống năm mươi bảy tầng lầu?

Lăng Độ Vũ nói:

- Trước khi Thái Thần thức dậy, chúng ta tốt nhất nên đến văn phòng hắn.

Trên đường đi xuống, ở mỗi tầng đều có một cánh cửa sắt khóa chặt, Lăng Độ Vũ đã mở thử tiến vào hai tầng, thấy giống hệt tầng năm mươi sáu. Hai người lại càng thêm hiếu kỳ.

Họ đi theo cầu thang xoắn ốc, đi dần xuống đến tầng thứ mười hai thì Kim Thống chóng mặt, kêu lên:

- Dừng lại, cứ như vậy đi xuống đến tầng chót thì đầu ta sẽ lung tung cả lên, không phân biệt đông tây.

Lăng Độ Vũ bắt đầu nói:

- Chúng ta không có nhiều thời gian, chỉ có thể nghỉ lại mười phút.

Kim Thống không dám ngồi xuống, đứng dựa vào tường tĩnh dưỡng.

Hai người đột nhiên mở to mắt, một tiếng ầm ầm trầm thấp từ trung tâm dưới đất truyền lên, nếu không ở trong tòa kiến trúc, tuyệt đối không nghe được.

Kim Thống hỏi:

- Âm thanh gì đây?

Lăng Độ Vũ sắc mặt trầm trọng, nói:

- Chúng ta phải mau chóng xuống đến tầng thứ bảy, theo tư liệu, nơi đó là văn phòng của Thái Thần.

Kim Thống phấn khởi tinh thần, theo sát lưng Lăng Độ Vũ tiến xuống.

Đến khúc quanh ở tầng thứ tám Lăng Độ Vũ giơ tay ngăn Kim Thống lại, nói:

- Nhìn kia, trên tường có hệ thống báo động hồng ngoại tuyến động cảm, bất luận kẻ nào bước qua, chuông báo động sẽ lập tức vang lên.

Kim Thống nói:

- Đây là hệ thống báo động rất thông dụng, đơn giản nhưng thực tế, vật gì di động trong phạm vi cảm ứng của nó, nó sẽ lập tức phát hiện, chúng ta làm sao bây giờ?

Lăng Độ Vũ đáp:

- Hai ngày trước, khi ta yêu cầu tổ chức cung cấp vũ khí và trang bị, nên biết rằng làm đạo tặc cũng không phải là dễ, nhìn đây!

Từ trong áo khoác, anh lôi ra một ống bơm xịt nước.

Kim Thống hỏi:

- Cái gì đây? Định uống thuốc à?

Lăng Độ Vũ mắng hần một câu, chĩa ống xịt thuốc về hệ thống báo động phun ra một chất lỏng, thấp giọng giải thích:

- Đây là do chuyên gia trong tổ chức ta phát minh, có thể làm giảm độ nhạy bén của các máy cảm ứng này.Ồ, xong rồi.

Anh ra dấu cho Kim Thống rồi nằm xuống, trườn đi như rắn. Kim Thống trợn ngược cặp mắt, bất đắc dĩ bắt chước Lăng Độ Vũ bò xuống phía dưới.

Sau một hồi khổ cực mới chuyển vào một khúc quanh khác, Lăng Độ Vũ vừa mới ló ra nửa cái đầu đã vội vàng thụt lại, Kim Thống xích đến gần.

Lăng Độ Vũ nói:

- Có hai máy quay hình hồng ngoại tuyến, một cái hướng về phía chúng ta, một cái hướng về phía bên kia.

Kim Thống nhú mày hỏi:

- Người còn pháp bảo nào khác không?

Lăng Độ Vũ, nhếch miệng, lộ vẻ tươi cười, nói:

- Theo ta ngang dọc thế giới, bảo đảm người không thiệt hại gì cả.

Từ trong một cái bọc chứa đầy đồ điện tử, anh lấy ra một tấm bảng nhỏ, miệng thì giải thích cho Kim Thống hiểu:

- Đây là máy phát sóng điện tử, ta bấm lên nút này, sẽ phát ra một làn sóng ngắn nhưng rất mạnh làm phá rối hệ thống truyền hình, bọn hộ vệ nhìn truyền hình chỉ sẽ nghĩ là đường dây có vấn đề, chúng ta phải lợi dụng phút giây quý giá đó chạy đến góc chết của hai máy quay hình kia.

Kim Thống dè dặt hỏi lại:

- Nếu như còn một máy quay hình nữa hướng về vị trí đó thì sao?

Lăng Độ Vũ lấy tay ra dấu cắt ngang yết hầu, đáp:

- Nếu thế thì chúng ta đành phải xông ra, đánh tan bọn trông coi, tiến vào động của Thái Thần. Nhớ đó, phải hành động nhanh chóng, không được lè mề như bình thường!

Kim Thống đang định mắng trả, Lăng Độ Vũ quát lên:

- Bắt đầu!

Cả người như mũi tên lao đi.

Kim Thống cả kinh tung người theo như bóng với hình.

Trong nháy mắt, hai người đã nhảy đến góc chết kia, trên đỉnh đầu là hai máy quay hình.

Thang lầu đưa đến nơi tiếp theo không có máy quay hình giám sát, nhưng lại có một cánh cửa sắt.

Lăng Độ Vũ hạ giọng nói:

- Cánh cửa này giống mấy cánh cửa ở các tầng trên, ta nghĩ có thể mở được nó trong vòng 3-4 giây.

Anh giao bảng điện tử phát sóng cho Kim Thống, nói:

- Bây giờ người phụ trách phát động cái này, nhớ đó, khi đã phát động, phải lập tức đi ngay, lần này phá rối truyền hình hơi lâu hơn một chút, nếu tên hộ vệ có trách nhiệm, sẽ lập tức hoài nghi.

Kim Thống nói:

- Ta cá với ngươi là nếu hấn không phải đang xem cuốn sách vàng đòi truy đó, thì nhất định đang ngủ.

Lăng Độ Vũ nhảy vọt đến cửa sắt, cầm hai sợi dây sắt vào ổ khóa, phút chốc đã nghe “cách” một tiếng, cả hai lập tức chuồn vào.

Trong đó chứa đầy giấy, thì ra là một loại buồng nhỏ chứa đồ tạp vật, chổi, máy hút bụi,... kỳ quái là các tầng trên lại không có.

Kim Thống ngạc nhiên thốt lên:

- Theo điều luật phòng cháy trong các tòa kiến trúc, cầu thang bộ được dùng để dẫn lửa đi, sao lại phải đi qua một cái buồng chứa tạp vật như thế này?

Tòa kiến trúc này nơi nào cũng có chuyện kỳ lạ.

Lăng Độ Vũ đi đến cửa buồng chứa tạp vật, cùng lúc nói:

- Ngươi sẽ tự mình tra hỏi Thái Thần được không?

Kim Thống cười nói: ”

- Tra hỏi nữ thư ký xinh đẹp của hấn thú vị hơn.

“Cách” một tiếng nhỏ, dưới bàn tay thiện nghệ của Lăng Độ Vũ, cửa buồng chứa tạp vật đã mở ra.

Lăng Độ Vũ thấp giọng nói:

- Ngoài kia là văn phòng.

Anh quan sát thêm một lúc, nói:

- Chúng ta may mắn rồi, không có thiết bị phòng chống trộm.

Tiếp theo, anh nhú mào, nói:

- Thiết bị bảo an dường như chỉ để ngăn ngừa người khác đến tầng thứ bảy, còn hành lang ở các tầng trên lại không có gì, kiểu bảo an gì đây?

Kim Thống đùa:

- Đợi đến khi ta hỏi Fanny xong sẽ nói cho ngươi hay, tiến ra thôi, chỉ còn 27 phút là tới 5h rồi.

Lăng Độ Vũ vẫn không nhúc nhích.

Kim Thống ngạc nhiên:

- Ngươi đang suy nghĩ chuyện gì?

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn hấn, trầm giọng nói:

-Nhớ lại xem, đêm đó ngươi đánh bọn chúng hôn mê, tại đại sảnh đó, có gì đặc biệt?

Kim Thống ngây người, kêu nhỏ một tiếng, nói:

- À! Đúng thế, nó giống như một cái hộp bịt kín vậy, ngoài cửa chính và một loạt thang máy ra, không có cửa sổ gì cả.

Lăng Độ Vũ nói:

- Tại sao có cửa sổ chứ.

Anh chỉ lên nóc nhà, nói tiếp:

- Cả tòa Thái Thần đại lâu này, từ tầng thứ tám trở lên, năm mươi tầng trên đều bị phong kín trong tường. Muốn hiểu rõ mọi sự bên trong, nhất định là nơi đây. Cái gì thế này?

Không gian chìm vào một sự im lặng ngột ngạt.

Lăng Độ Vũ thu nhiếp tinh thần, bước ra ngoài.

Bên ngoài là một văn phòng rộng lớn, chừng 2000 mét vuông, hai bên phía trên có một loạt gian phòng dành cho chức viên cao cấp. Hiện giờ đương nhiên chẳng có ai.

Lăng Độ Vũ và Kim Thống hai người tản ra, nhanh chóng tìm kiếm, 10 phút sau lại tụ lại một chỗ.

Văn phòng của Thái Thần không phải ở đây.

Lại không có đường đi lên tầng trên.

Kim Thống nói:

- Nếu không có biện pháp, chi bằng trở lại hành lang các tầng trên, dùng thuốc nổ phá vỡ một lỗ là được thôi. Cách này đương nhiên là hạ hạ chi sách.

Lăng Độ Vũ nói:

- Thái Thần đại lâu diện tích lên đến 20000 thước vuông. Người mới nhìn qua 2000-3000 thước vuông đã mất hết nhãn nại rồi, đi theo ta.

Hai người nhanh chóng di động, rời khỏi văn phòng, tiến vào một phòng khác, có vẻ là phòng tiếp khách.

Trong phòng có vài cái ghế sofa lớn, trên tường treo một bức tranh vĩ đại, họa các sản phẩm đáng tự hào nhất của công ty Thái Thần. Hai người không dám lưu lại, ra khỏi phòng tiếp khách, tiến vào một hành lang, một bên hành lang là các phòng họp, bên kia là một văn phòng chung, chứa đầy bàn vẽ và máy vi tính đại hình, chính là Cục Thiết Kế của công ty Thái Thần.

Rời khỏi Cục Thiết Kế, đi đến phòng đón khách, bốn cái thang máy nằm một bên.

Kim Thống vừa định mở miệng, Lăng Độ Vũ đột nhiên toàn thân chấn động, khẽ nói:

- Có người đi lên.

Đèn trên cửa thang máy lấp lóe sáng lên: Hai, ba, bốn, năm,... biểu hiện thang máy đang đi lên.

Giờ này mới 5h sáng, sao lại có người đi đến? Đương nhiên! Ngoài bọn cảnh vệ đến tìm họ thì còn ai nữa?

Lăng Độ Vũ kêu lên:

- Đi theo ta!

Anh rẽ vào một hành lang. Trong hành lang có một cánh cửa.

Tiếng bước chân và tiếng người càng lúc càng đến gần.

Lăng Độ Vũ móc ra dây sắt, chỉ phút chốc đã mở được cánh cửa. Hai người nhanh như chớp tiến vào. Lăng Độ Vũ khóa cửa lại. Bên trong cánh cửa, dưới màu huỳnh quang của dạ thị kính, là một không gian chừng 200 mét vuông, có vài tủ đựng hồ sơ, hai cái bàn làm việc xếp thành hình chữ L, bên trên đặt máy vi tính và máy đánh máy điện tử, chắc là bàn của thư ký.

Sau cái bàn này lại là một cánh cửa khác.

Trên cửa đề một hàng chữ: “Thái Thần, tổng giám đốc công ty Thái Thần”

Thật là đột nhiên thành công không tốn chút sức lực nào!

Hai người đến trước văn phòng của Thái Thần đã nghe ngoài cửa tiếng bước chân vang lên và tiếng nam nữ nói chuyện.

Kim Thống kinh hô:

- Không xong, họ muốn vào đây.

Lăng Độ Vũ lại thi triển kỹ xảo mở cửa văn phòng Thái Thần đi vào. Khi Kim Thống vừa vào đến đã nghe tiếng chìa khóa đút vào ổ khóa cửa.

Bên trong văn phòng cực kỳ hoa lệ, hai bên tường có kệ sách, ngoài sách vở ra còn có giàn nghe nhạc đắt tiền, truyền hình cực to, bàn làm việc đặt trong một góc. Diện tích văn phòng này hơn ngàn mét vuông, lại

còn có một màn ảnh khổng lồ dùng cho hội họp, trong một góc khác là một bộ ghế sofa xa hoa. Trên sàn trải thảm len màu xanh da trời.

Đối diện với cửa ra vào là hai cái tủ chứa đầy rượu ngon, toàn là loại nổi tiếng, đắt tiền, hơn trăm chai bày la liệt.

Nhưng văn phòng này cũng không có cửa sổ.

Phía sau truyền đến tiếng mở cửa.

Lăng Độ Vũ hướng về Kim Thống ra dấu, hai người hợp tác đã lâu, nên rất hiểu ý nhau, Lăng Độ Vũ nhanh như chớp ẩn sau lưng ghế sofa, Kim Thống dán người vào kệ sách ở góc phòng.

Hai người thật ra cũng không hy vọng xa vời sẽ không bị địch nhân phát hiện, người đến mà bật đèn sáng lên, bọn họ lập tức không có chỗ nào lẩn tránh. Tuy nhiên, trốn như vậy, họ sẽ biết được người đến hư thật thế nào rồi mới quyết định, đây cũng là tâm lý điển hình của kẻ trộm, nếu có đường thoát nhất định sẽ thoát được.

Cửa văn phòng mở ra rồi khép lại.

Đèn không được bật lên.

Trong văn phòng truyền đến âm thanh quần áo và thân thể cọ sát, người đàn ông thở hào hển, người đàn bà thì rên rỉ.

Lăng Kim hai người động tính hiếu kỳ, thò đầu ra nhìn.

Trong dạ thị kính có hai người nam nữ đang nồng nhiệt hôn hít, ve vuốt lẫn nhau. Hai người quấn lấy nhau thành một khối nên trong lúc nhất thời không nhìn rõ hình dạng bọn họ, chỉ thấy nam nhân thân hình cao gầy, nữ nhân hấp dẫn động lòng người.

Ai mà dám vào văn phòng Thái Thần thân mật?

Sau một lúc, hai người tách ra.

Người đàn ông đưa tay sờ rầm, người đàn bà kêu khẽ: “Ú! Không nên!” Nàng vừa phát âm, Lăng Kim hai người đã nhận ra chính là cô thư ký của Thái Thần, Fanny tiểu thư.

Người đàn ông nói:

-Nàng không muốn nữa sao?

Âm thanh nhu hòa dễ nghe, khiến người nghe nghĩ rằng hắn là người có học thức.

Lăng Độ Vũ cơ hồ kêu lên, hắn đối với thanh âm này cũng không xa lạ, chính là người được kêu là Adamia, cùng tên với đại địa khổ của công ty Thái Thần.

Cuối cùng hắn là người như thế nào?

Lăng Độ Vũ đang tính toán xem có nên tiến ra chế ngự hai người bọn họ không thì Fanny nhẹ nhàng nói:

-Không! Ta muốn lắm chứ! Ta vui lắm, khi,... được cùng chàng ân ái, nhưng Thái Thần lúc nào cũng có thể đến, đừng quên cuộc họp khi mặt trời mọc.

Adamia vẫn ôm hôn Fanny, hồi lâu mới tách ra. Lăng Kim hai người vừa mừng vừa sợ, một mặt biết được sẽ có cơ hội, mặt khác lại thầm trách thời gian không khéo.

Adamia nói:

-Ta có chút hối hận, ngày đó thật không nên đáp ứng cùng Thái Thần hợp tác.

Fanny ôn nhu nói:

- Hối hận cũng không được gì đâu, ta...

Hơi thở nàng đột nhiên trở nên gấp rút.

Adamia hỏi:

- Sao nàng lại trở nên khản trương như vậy?

Fanny chủ động ôm lấy Adamia, kéo hắn ngồi xuống rồi ngồi vào lòng hắn, nâng đầu hắn lên nói:

- Ta có... ta có một kế hoạch.

Adamia nói :

- Nàng nói đi! Ta chưa bao giờ yêu người nào như yêu nàng, việc gì cũng nghe theo nàng.

Fanny nói:

- Chúng ta có thể tự thực hành kế hoạch này, Quang Thần chỉ nghe lời một mình chàng mà thôi.

Hơi thở Adamia trở nên gấp gáp, hắn nói:

- Làm thế sao được, Thái Thần đối đãi ta không tệ, nàng đừng nhắc đến việc này nữa.

Fanny tức giận nói:

-Chàng....

Đột nhiên nàng dịu giọng lại:

- Tâm địa của chàng thật tốt, bất quá chàng không biết Thái Thần ngay từ đầu đã lợi dụng chàng, từ chàng lấy được các thiết kế mới của Quang Thần, khiến hắn trở nên giàu nhất thế giới.

Adamia nói:

- Không có các thiết kế đó, làm sao có kinh phí?

Fanny buông hắn ra, đi đến sofa Lãng Độ Vũ đang ẩn thân phía sau, ngồi xuống, quay đầu lại, thở dài nói:

- Chàng quá ngây thơ rồi, Thái Thần là người có dã tâm, những người như Trích Bách Uy, Mã Bốc, vân vân,... đều là người tốt, nhưng cũng có Hồng Ngưu là một tên sát nhân hung đồ. Mọi người bây giờ ai cũng tôn kính chàng như thần linh, chỉ vì chàng là người duy nhất gặp qua Quang Thần, là người duy nhất có thể cùng Quang Thần đối thoại.

Adamia nói:

- Ta không nghĩ như vậy, Quang Thần đã từng nói, mỗi người chúng ta bản chất đều cao quý và vĩ đại, đều có những mộng ước vô cùng to lớn...khi đến lúc sẽ phát sinh biến hóa kinh thiên động địa, hồi phục lại những mộng tưởng không ngờ được, là bản tính đích thật của chúng ta. Đó không phải là giấc mộng êm ái mà ai nấy đều khát tưởng sau?

Lãng, Kim hai người lắng nghe mà mù mịt, đôi nam nữ này si nhân thuyết mộng, ai có thể giải thích cho họ hiểu đây?

Fanny cười lạnh, nói:

- Bất quá trong thời gian trước, tất cả những gì xấu xa đã lộ ra. Đến giờ phút này, mọi người còn cùng một mục đích chung là bảo trì cơ mật cho kế hoạch, nhưng chàng xem, để đạt được mục tiêu này họ đã dùng thủ đoạn hèn hạ như thế nào, nói ra sẽ làm chàng thống hận, đó chính là bạo lực và sát nhân.

...Thậm chí cả Quang Thần cũng làm người khác nghi hoặc, nó đáp ứng giúp chúng ta giữ bí mật, tại sao lại không đối phó với người Trung Quốc kia? Vì sao ngày đó lại để người Trung Quốc đó cùng Kim Thống chạy mất? Chàng giải thích ta nghe.

Adamia phần nộ quát:

-Im miệng! Ta không cho phép nàng phê bình Quang Thần.

Không gian chìm vào một sự im lặng ngột ngạt.

Lăng Độ Vũ nằm ở phía sau nơi Fanny ngồi, có thể ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể nàng, tai nghe được hơi thở nàng dồn dập, có thể tưởng tượng bộ ngực nàng đang đập phồng rất nhanh vì kích động.

Adamia bình tĩnh trở lại, đi đến cạnh Fanny ngồi xuống, ôn nhu nói:

- Fanny! Trí tuệ Quang Thần nhân loại khó mà có được, người làm như vậy, chắc chắn có lý do.

Lại thở dài một hơi, nói tiếp:

-Người có nói qua, sai lầm lớn nhất của loài người là đã phát triển phần não bên trái mà không phát triển phần bên phải, dẫn đến nền văn minh khoa học xuất hiện, thật là đáng cười.

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, hẳn cuối cùng đã hiểu câu đố “trái hay phải” của Adamia. Điều này có liên hệ đến mấu chốt tiến hóa của nhân loại.

Vào những năm 70, nghiên cứu về “sinh lý tâm lý học” rất phát triển. Phát hiện trong hệ thống thần kinh loài người một điều kỳ lạ, chính là bộ não người có hai chức phận khác nhau, cơ hồ được tạo thành từ hai bộ phận khác nhau, y học gọi là tả bán cầu và hữu bán cầu.

Duy nhất nối liền hai bán cầu là một sợi dây, là thớ thần kinh “Biên cơ thể”, giống như một con đường nối liền hai vương quốc văn hóa bất đồng lại với nhau

Tả bán cầu cùng hữu bán cầu đều tự chấp hành nhiệm vụ khác nhau.

Tả bán cầu phụ trách về lý trí, phân tích logic và ngôn ngữ. Ngược lại, nhận thức của chúng ta đối với hữu bán cầu thật rất ít, nếu so tả bán cầu là nơi phát triển văn minh xã hội, thì hữu bán cầu chính là rừng rậm nguyên thủy đang chờ thám hiểm. Hiện nay, các nhà nghiên cứu nghĩ rằng hữu bán cầu phụ trách về âm nhạc, vần luật, vũ đạo, tranh vẽ, nói cách khác là tri giác, ý thức không gian, trực giác thần bí, giác quan thứ sáu, nghệ thuật và sáng tạo có liên hệ mật thiết với nhau.

Đúng vậy! Vấn đề là đây.

Nếu chấp nhận khái niệm về thời gian, thì chúng ta bất kỳ lúc nào lại không đang nói chuyện hoặc là có tư tưởng? Mà vô luận nói chuyện hay suy nghĩ, chúng ta đều vận dụng ngôn ngữ, mà công năng ngôn ngữ lại là sản phẩm của tả bán cầu, nói thế có nghĩa là cả đời chúng ta đa số chỉ dùng não trái, khiến não phải trở nên im lặng hết một nửa.

Chúng ta là loài sinh vật mà não trái chiếm ưu thế.

Cho nên Adamia mới nói: “Chỉ phát triển não trái, không phát triển não phải.” Đúng là thế, nhưng vấn đề là gì? Chúng ta thật sự đã quen dùng não trái để sinh tồn, nên không cảm thấy chút gì kỳ lạ. Chính như lúc này, Lăng Độ Vũ cũng đang dùng não trái để suy nghĩ về việc này. Thế còn não phải đang “Nghĩ” gì? Hay đang ở trạng thái ngủ đông?

Âm thanh Fanny vang lên làm Lăng Độ Vũ tỉnh lại, nàng nói: ”

- Ta không rõ, cũng không muốn nghĩ đến, ta biết tự mình đoán không được. Cuối cùng Quang Thần có hình dạng ra sao, mà mỗi lần hỏi đến, chàng đều lắc đầu? Chẳng lẽ ngay cả ta mà chàng cũng muốn giấu diếm sao?

Lăng, Kim hai người tỉnh thần đại chấn, bọn họ cũng muốn biết đáp án. Càng biết nhiều về Quang Thần, càng hữu ích cho hành động của bọn họ.

Adamia thở dài một hơi, nói:

-Ta không phải giấu nàng, mà là ta không biết.

Phân Ný thét chói tai:

- Cái gì?

Nàng hiển nhiên kinh hãi phi thường, nói tiếp:

-Quang Thần chỉ cho một mình chàng mở nơi ẩn thân của người, sao chàng lại không thấy?

Adamia định nói gì đó, thì có tiếng người rất nhỏ truyền đến.

Fanny nói:

- Thái Thần đến, đi vào mau!

Lăng, Kim hai người ngơ ngác, “đi vào” nơi nào? Bọn họ không nhìn được, đồng loạt thò đầu ra quan sát, vừa vận nhìn thấy cái tủ đựng rượu tách ra làm đôi, cái tủ này di chuyển nhẹ nhàng, êm dịu, cả ngàn chai rượu trong đó mà không chút gì nhút nhích.

Cái tủ phân ra trái phải hai bên, để lộ một bức tường trơn trợt, Fanny đặt tay lên tường ấn một cái, huỳnh quang lóe lên, một màn hình như màn truyền hình lộ ra, trên mặt có một hàng chữ đề: “Chứng nghiệm thân phận.” Ánh sáng huỳnh quang phát ra bên trong nơi tối đen như vậy, càng thêm chói mắt.

Fanny đặt tay lên màn hình, chỉ chốc lát vách tường hé mở, một đạo cửa ngăm hiện ra.

Hai người lập tức đi vào.

Cánh cửa phía sau họ đóng lại, cái tủ cũng hợp lại làm một.

Tất cả phục hồi nguyên trạng.

Lăng, Kim hai người thầm kêu khổ, trên đường đi đến đây chỉ gặp cửa khóa loại thường. Có thể là Thái Thần có tật giết mình, nhằm tránh địch nhân nghi ngờ nên ở các chỗ làm việc bình thường không để khóa điện tử tối tân, chỉ nơi đây có cửa ngăm, lại có hệ thống khóa điện tử nhận biết được dấu tay, không cần nói cũng biết bên trong có bí mật to lớn, nhưng bọn hắn không có dấu tay thì làm sao mở cửa đây?

Trong khi bọn họ còn đang suy nghĩ thì cửa vào lại bị người ta đẩy mở ra.

Ba người đi đến không như bọn Fanny hai người, mà lập tức bật đèn lên. Cái đèn lớn trên tường bừng sáng. Nhất thời trong phòng liên tràn đầy ánh sáng. Vì đã quen với bóng tối và nhìn qua hồng ngoại tuyến dạ thị kính, nay dưới ánh sáng chói lòa, Lăng Kim hai người nhất thời không thể mở mắt được.

Khi hai người có thể mở mắt lại thì tủ rượu đã tách ra làm hai, để lộ cánh cửa ngăm.

Lăng Độ Vũ trong lòng chợt động, liền lấy ra súng bắn thuốc mê nhanh như chớp bắn liền, khéo mắt hắn thấy Kim Thống cũng đã ra tay, hiển nhiên cùng tâm ý với hắn.

Ba người kia vừa phát hiện chuyện khác thường đã nhận ba mũi tên chứa thuốc mê.

Cả ba ngã xuống.

Lăng Độ Vũ quan sát tỉ mỉ bức tường, đưa tay ấn vào một cái hộp nhỏ khảm trên tường, nơi lúc trước màn hình đã hiện ra. Quả nhiên màn hình đó lại lộ ra với dòng chữ “Chứng nghiệm thân phận”.

Lăng Độ Vũ xóc một người lên, Kim Thống kéo tay hắn đặt lên màn hình.

Một tràng âm thanh truyền đến, cánh cửa mở ra. Bên trong chiếu ra ánh hoàng quang nhu hòa.

Lăng Độ Vũ cùng Kim Thống dùng tốc độ nhanh nhất bỏ ba người kia sau ghế sofa, rồi tiến vào bên trong cửa ngăm.

Cửa ngăm đóng lại sau lưng.

Bên trong thật ngoài tưởng tượng của họ, ước chừng 200 mét, ngoài hai cái tủ chứa áo khoác ngoài cao độ 8 thước và một cánh cửa ra thì không còn gì khác.

Lăng Độ Vũ mở một cái tủ, bên trong có hơn mười bộ áo choàng. Tất cả đều màu đen. Mấy cái áo choàng này đều có mũ trùm đầu, sau khi mặc vào chỉ lộ ra cặp mắt và cái miệng.

Lăng Độ Vũ cười nói:

- Đây là đồ thời trang năm sau ở NewYork, ngươi có muốn mặc một bộ không?” Hắn cởi dạ thị kính đặt xuống một bên.

Kim Thống khịt mũi, đáp:

- Có chĩa súng vào người ta, ta cũng không mặc cái đồ quý này.

Hắn cũng đặt dĩa thị kính xuống.

Lăng, Kim hai người đi đến cạnh cánh cửa bên dưới, Lăng Độ Vũ đếm nhỏ ba tiếng, tay vặn núm cửa, cái cửa kêu “Phù” một tiếng, hé ra một chút.

Hai người cơ hồ cùng lúc đưa mắt nhìn qua khe cửa.

Lăng Độ Vũ lập tức đóng cửa, nhìn Kim Thống, Kim Thống cũng đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Bên kia cửa là đại sảnh ngày đó họ cùng đối phương xung đột, một bên là dãy thang máy dẫn đến chỗ Quang Thần, bên kia, ở trung tâm có hai hắc bào nhân, một cao một thấp, người thấp là Fanny, người cao đương nhiên là Adamia.

Kim Thống nói:

- Làm gì bây giờ?

Nói rồi vỗ vỗ vào khẩu súng tự động trên người.

Lăng Độ Vũ biết hắn muốn xông vào, chế phục hai người này, chỉ sợ trước mắt đó là con đường duy nhất.

Đúng lúc đó, hai người chợt cảm thấy khác thường, nguyên lai là do cánh cửa ngậm lại từ từ mở ra.

Hai người phản ứng cực nhanh, chia ra chui vào hai tủ chứa áo ngoài, tư vị làm trộm thật không dễ chịu chút nào.

Thanh âm Thái Thần vang lên:

- Ta không sợ họ, ta sẽ thông qua chánh phủ và quốc hội, làm áp lực lên Trung tướng, hắn tự lo không được sao dám làm phiền đến ta? Đến khi bọn họ có thể hành động lại thì ta đã thành chúa tể của trái đất này rồi.

Người còn lại im lặng không nói.

Thái Thần có chút hưng phấn, nói tiếp:

- Điểm quan trọng nhất của kế hoạch đã hoàn thành, tên tiểu tử Lăng Độ Vũ kia dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng làm khó dễ được ta, bây giờ đã đến lúc Adamia yêu cầu Quang Thần làm cho chúng ta việc quan trọng nhất.

Tên còn lại trầm giọng nói:

- Ta lại vô cùng lo lắng, Quang Thần gần đây hành vi kỳ quái, đầu tiên là muốn bắt giữ sáu người nổi tiếng, khiến cho họ từng người tự sát. Điều làm ta phiền toái là nếu nó ắt giữ toàn bộ các người điều tra việc này thì ta cũng không có gì để nói, đằng này nó lại nhiều lần buông tha tên Lăng Độ Vũ kia, lại không cho chúng ta làm việc tốt là bịt miệng mấy người này lại. Người nói, vậy có là ngược lại với lời hứa ban đầu không?

Lăng, Kim hai người nhận ra người nọ là Mã Bốc, hoài nghi trong lòng họ đã thành sự thật.

Kim Thống đang quát mắng thầm trong lòng, cơ hồ muốn lao ra bắn chết Mã Bốc, thì cửa tủ chợt mở ra, chiếc áo choàng đen ngay sau hắn bị kéo ra, làm hắn cơ hồ muốn ngừng thở.

Hắn thấy Mã Bốc đưa tay vào lấy ra hai bộ áo choàng đen, may là hắn không chú ý vào tủ nên mới không phát giác sự hiện diện của Kim Thống.

Mã Bốc đóng cửa tủ rồi nói tiếp:

- Tên Hồng Ngưu cũng có chuyện. Người biết ta có xếp đặt người theo dõi hắn, nhưng hai ngày trước đây đã phát giác ra người đó thất tung, mười phần chắc chín là Hồng Ngưu đã phát hiện ra và đã giết hắn diệt khẩu.

Thái Thần tàn nhẫn nói:

- Tên tiểu tử này vong ân phụ nghĩa. Bất quá, bây giờ cần hắn làm xong phần của hắn. Hắc! Người cũng không phải thiện nam tín nữ gì, tất nhiên biết phải làm như thế nào.

Mã Bốc cười âm trầm, nói:

-Người yên tâm đi! Chỉ cần người đồng ý, tất cả sẽ chu đáo. Đúng rồi! Fanny có thành công thao tác tên tiểu tử dễ bảo kia không?

Thái Thần trầm mặc một hồi.

Mã Bốc tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Thái Thần trầm giọng nói:

-Ta cũng không biết, thái độ Fanny thay đổi rất nhiều, lúc đầu ta muốn nàng dùng sắc đẹp mê hoặc tên tiểu tử đó, ta sợ...

Mã Bốc nói:

- Không cần phiền não, chỉ cần Quang Thần y theo lời hắn sưu tập vật liệu chuyển hóa thành nhiên liệu cho chúng ta, ta đều muốn bọn họ được tốt đẹp.

Thái Thần hơi chần chừ, nói:

- Quang Thần có nói qua, vô luận chúng ta đối đãi cách nào với tên ấy, nó cũng sẽ không thương hại chúng ta, người nói có đáng tin không?

Bên trong tử, Lăng Độ Vũ cười thầm trong lòng, Thái Thần này muốn hại người, lại sợ Quang Thần phản kích, lợi dụng hảo ý của Quang Thần thật là ti bỉ.

Mã Bốc nói:

- Chi bằng để chúng ta liên hệ làm nổ luôn cái Thần hợp quỹ quái kia, dù không thành công, Quang Thần cũng không thương hại chúng ta, đúng không?

Hai tên gian nhân đồng loạt cười rộ lên.

Vừa cười, hai người vừa tiến vào đại sảnh.

Lăng Kim hai người từ trong tử chật hẹp khó chịu bước ra.

Kim Thống ngạc nhiên nói:

- Người cầm cái áo choàng đen kia làm chi vậy? Không phải muốn ta mặc vào đó chứ?

Lăng Độ Vũ, một tay cầm áo choàng đen, cười nói:

- Ta bây giờ không chia sủng vào đầu người, mà là thỉnh cầu người.

Anh đưa chiếc áo choàng cho Kim Thống.

Ki Thống bất đắc dĩ phải mặc nó vào.

Hai người biến thành Quang Thần tín đồ.

Cửa lại mở, Kim Thống quên rằng mình đã nguy trang, theo bản năng, định nhảy trở vào tử, Lăng Độ Vũ vội ho một tiếng, ngưng hành động của hắn lại.

Lúc này, có sáu người đi vào, trong đó có một người đầu tóc bạc phơ, chính là Trích Bách Uy oai vệ.

Trích Bách Uy không nhìn đến họ, tự mở cửa tử, sáu người mới đến mặc áo choàng đen đi vào bên trong, Lăng Kim hai người vội vã theo sau.

Bên trong không có ai.

Lăng Kim cả hai lần trong đám người xuyên qua đại sảnh đi vào thang máy.

Thang máy đóng cửa, đi lên.

Lăng Độ Vũ trong lòng có chút khẩn trương, anh đối với Thái Thần không chút gì úy kỵ, chỉ ngại Quang Thần, nếu nó là sinh vật từ hành tinh khác, có trí tuệ cao, thì anh và Kim Thống vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù đã trang bị vũ khí lợi hại từ đầu đến chân, nào là thuốc nổ, hơi cay, thuốc mê, dù có Hồng Ngưu ở đây cũng có thể đối phó, nhưng để đối đầu với một dị tinh nhân huyền bí thì thật sự không nắm chắc.

Thang máy này chỉ có hai nút, một nút để trở về phòng đón khách khi này, nút kia đương nhiên dẫn đến chỗ Quang Thần, thế còn các tầng khác thì sao? Thang máy không ngừng đi lên, dường như đến tầng cuối mới ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, mọi người đi ra ngoài.

Bốn hắc bào nhân đang lặng lẽ ngồi xếp bằng trên mặt đất, bên cạnh là một cái màn đen che kín cả không gian.

Trích Bách Uy bọn họ không nói tiếng nào, đi qua bên ngồi xuống đất, tạo thành hình bán nguyệt, Lăng Kim hai người cũng bắt chước ngồi xuống.

Các người này chỉ gật đầu chào nhau, không ai nói chuyện.

Sau đó không ngừng có hắc bào nhân theo thang máy đi lên, Lăng Độ Vũ tính thầm, tổng cộng có ba mươi sáu người, ngồi thành hình bán nguyệt hướng về tấm màn đen.

Một người cao gầy đứng lên đi đến trước tấm màn đen, quay người lại, nói:

-Giờ họp đã đến.

Lăng Độ Vũ nhận ra âm thanh của Adamia.

Adamia hướng về tấm màn đen, nói:

-Quang Thần! Quang Thần, chúng tôi đã đến.

Tấm màn đen phân ra làm hai, mở ra.

Lăng Độ Vũ rướn người lên, cố nhìn xem là gì.

10. Thế Giới Xa Vời.

Phía sau tấm màn là phân đôi đại lễ đường, có đặt một cái hộp bằng thép, cao tám thước, rộng sáu thước, sâu mười thước. Ở giữa hộp này có một vật trông giống như một ngôi nhà nhỏ, rộng ba thước, cao hai thước, cửa đóng chặt.

Đó là nơi Quang Thần ở, chính là Thần hợp”.

Lăng Độ Vũ tự nhủ trong lòng, cho dù phải liều mạng, anh cũng phải mở Thần Hợp, nhìn xem Quang Thần có ba đầu sáu tay không.

Trên đầu chợt truyền đến một tiếng vang, một tấm màn lớn màu trắng hạ xuống trước Thần Hợp, giống như màn ảnh chiếu phim trong rạp. Bọn họ bỗng dừng biến thành người đang xem phim.

Đèn bốn bên bỗng lu đi, mọi vật chỉ thấy mờ mờ.

Trên màn ảnh xuất hiện những hình ảnh và đồ án kỳ lạ, màu sắc và hình tượng khác nhau liên tục hiện lên rồi biến đi, có cái vô cùng tráng lệ đoạt lòng người.

Lăng Kim hai người tâm thần đều bị hấp dẫn, nhất thời đã quên mục đích của chuyến đi này, ngơ ngẩn nhìn.

Adamia lúc này làm một việc kỳ quái phi thường, hất thẳng người đi đến trước Thần Hợp, mở cửa. Bên trong cửa còn một tấm màn đen, Adamia tiến vào phía sau bức màn đó.

Hình ảnh đột nhiên hóa thành hình vũ trụ, trên đó hiện ra dòng chữ:

- Nhìn đi, ta là Quang Thần, là người hầu trung thành của các người.

Lăng Kim hai người giật mình, nguyên lai tất cả là do Quang Thần thao túng.

Quang Thần, qua màn ảnh vũ trụ, nói:

- Người cuối cùng đã đến.

Bọn hắc bào nhân đồng loạt ngạc nhiên.

Lăng Độ Vũ cùng Kim Thống kinh hãi, thất sắc.

Nơi góc dưới bên trái của màn ảnh hiện lên một dòng chữ:

- Quang Thần, chúng tôi không hiểu ý của ngài.

Lăng, Kim hai người ngơ ngác, ai đây?

Trên màn ảnh lại hiện ra một dòng:

- Sinh lực người đạt đến năm trăm bảy mươi hai độ, so với người thường trung bình một trăm năm mươi độ, còn cao hơn bốn trăm hai mươi hai độ, hơn nữa chúng ta lại tính sai số lượng độ, nên ta nghĩ rằng người sẽ quay lại.

Bọn hắc bào nhân càng kinh dị hơn.

Lăng Độ Vũ hoàn toàn không biết nó đang nói gì, nhưng trực giác ngầm báo cho anh, Quang Thần biết hắn đến.

Anh nhìn Kim Thống bên cạnh, tay hắn giấu trong áo choàng, đã mơ hồ tự thủ súng thuốc mê chỉ dĩa thương người, lúc này không phải lúc giết người.

Thái Thần kêu lên:

- Adamia! Người hỏi Quang Thần xem chừng nào chúng ta có thể thắng không?

Hắn hoàn toàn chưa hiểu được ý định chân chính của Quang Thần.

Góc trái bên dưới màn lại hiện ra dòng chữ:

- Quang Thần, chúng tôi muốn biết ngày thắng không, xin cho chúng tôi một chỉ thị.

Lăng Độ Vũ chợt hiểu, những dòng chữ đó là lời của Adamia. Bên trong Thần Hợp, không biết Adamia dùng phương pháp gì, cùng Quang Thần làm ra “Đối thoại bằng màn ảnh”, nhưng nhất định là có lý do. Điều giải thích được là hiện giờ Adamia đang ở trong Thần Hợp, nơi cư trú của Quang Thần, mà lại chưa từng gặp qua chân diện mục của Quang Thần được?

Không lẽ bên trong Thần Hợp là một không gian khác? Chỉ thông qua màn ảnh mới có thể biểu hiện được sự vật từ không gian đó? Nhưng vì sao Adamia lại có thể nghe được tiếng kêu của Thái Thần?

Trên màn ảnh lại xuất hiện vài dòng chữ, nhấp nháy chói lòa:

-Càng gần đến ngày thắng không thì sinh lực các người càng yếu xuống, Thái Thần, Mã Bốc, và Hồng Ngưu ba người chỉ đạt đến dưới một trăm độ, ngàn vạn lần không được tham dự cuộc vũ trụ phi hành năm nay. Cuộc thắng không bị hủy bỏ.

Bốn chữ cuối cùng đỏ như máu tương phản với màu trắng của các chữ trước, càng thêm nổi bật.

Bọn hắc bào nhân xốn xáo cả lên.

Một người đứng phắt dậy, hét lớn:

-Đây là âm mưu! Đây là âm mưu! Căn bản không có Quang Thần, tất cả đều là do tiểu tử Adamia hý vọng quỷ thần.

Một mặt hắn hô hào, một mặt hắn đi thẳng đến Thần Hợp, có vẻ như muốn mở Thần Hợp ra nhìn.

Một hắc bào nhân khác đứng lên nói:

- Hồng Ngưu bình tĩnh một chút.

Đúng là thanh âm của Mã Bốc.

Hồng Ngưu bỏ mũ trùm đầu ra, để lộ thần sắc dữ tợn và gương mặt đầy vết sẹo dao, rít lên: ”

- Đừng ngăn ta, nếu không ta giết ngươi trước.

Hắn vừa lật tay, đã móc ra một khẩu súng lớn, chĩa vào Mã Bốc đang cản đường, hung dữ cười rộ lên, nói:

- Ta chịu đựng như thế đủ rồi, tuần nào cũng phải đến đây xem tấm màn này nói chuyện ma quỷ.

Mã Bốc cũng cởi mũ trùm đầu ra, nhìn khẩu súng trên tay Hồng Ngưu, nói:

- Nơi đây là Quang Thần điện, giáo quy của chúng ta không cho phép được mang vũ khí vào đây, Hồng Ngưu ngươi đã phạm quy rồi.

Hồng Ngưu ngửa mặt cười to, nói:

-Giả dối! Hành động!

Hai chữ cuối hắn hét lớn làm ai nấy đều ngạc nhiên.

Có hơn mười người trong đám ba mươi hắc bào nhân còn lại nhảy dựng lên, tay cầm súng chĩa vào những người khác.

Mã Bốc lúc này mới hiểu được ý tứ hai chữ “hành động”, thì ra Hồng Ngưu đã ra hiệu cho đồng bọn hắn phát động, đáng tiếc là đã quá muộn, Hồng Ngưu đã không chể đại cục.

Lăng, Kim hai người cũng bị chĩa súng chung trong đám đông, diễn biến xảy ra ngoài ý muốn, làm hai người không biết phải hành động như thế nào.

Fanny cởi mũ trùm đầu, làn tóc mây xõa ra, đi đến trước mặt Hồng Ngưu nói:

-Hồng Ngưu, nhớ xem ai đã chữa bệnh AIDS cho ngươi, ngươi cũng nói đó là âm mưu sao?

Cơ mặt Hồng Ngưu chợt giật giật, mắt bắn hung quang, hắn hét lên:

-Ta mặc kệ! Nếu không phát động phi thuyền, ta giết tất cả bọn ngươi.

Fanny lùi ra sau vài bước.

Thái Thần cũng cởi mũ, nói:

- Hồng Ngưu! Ngươi ngồi xuống, để chúng ta cùng Quang Thần thảo luận lại, chỉ cần ngươi đáp ứng sau này tuân thủ theo pháp quy, việc hôm nay sau này không tính đến nữa.

Hồng Ngưu nhe răng cười nói:

-Muốn ta tin tưởng lão hồ ly này, thật khó quá đi.

Nói xong, hắn nhắm hướng Thần Hợp đi nhanh đến.

Fanny kêu một tiếng, phóng tới Hồng Ngưu, định ngăn hắn làm tổn thương Adamia.

Hồng Ngưu xoay người lại, không thương tiếc, giơ tay đẩy mạnh nàng ra, Fanny như con diều đứt dây ngã lộn xuống đất.

Thái Thần tức giận quát một tiếng, trên tay đã có thêm một khẩu súng, chĩa về Hồng Ngưu.

Hồng Ngưu mỉm cười, khẩu súng trên tay khắc lửa, Thái Thần hét thảm một tiếng, buông rơi khẩu súng, tay hắn nhuộm đầy máu tươi. khẩu súng trên tay Hồng Ngưu có thể bắn chết cả một con voi, cánh tay phải Thái Thần xem ra bị phế rồi.

Lăng, Kim hai người cố sức cản thận, tên hung đồ này nổi tiếng phản ứng cực nhanh, bắn súng như thần, tuyệt không phải hạng người dễ đối phó.

Hồng Ngưu một súng chấn nhiếp toàn trường, quay về phía Mã Bốc, khinh thường nói:

-Đâu phải chỉ bọn ta mang súng.

Hồng Ngừ đến trước cửa Thần Hợp, hét lớn:

- Adamia! Liệt Dân, lăn ra đây cho ta.

Lăng Độ Vũ biết Hồng Ngừ không dám tự đi vào, thật ra vẫn còn sợ hãi Quang Thần. Biểu hiện này cho thấy chính hắn cũng không chắc chắn là có âm mưu hay không.

Hồng Ngừ nổi giận gầm lên một tiếng, lộ vẻ dứt khoát, thô bạo kéo mạnh cánh cửa, một tay kéo mạnh tấm màn phong bế Thần Hợp, dường như muốn xé rách nó cho hả giận.

Tất cả mọi người ở đây, kể cả người của Hồng Ngừ, các giáo đồ khác, Thái Thần đang bị thương, Fanny té ngồi trên đất và hai kẻ nhờ nước đục thả câu là Lăng Độ Vũ và Kim Thống, không hện mà cùng đổ dồn mắt về cánh cửa vừa mở, khẩn trương mong đợi giải đáp của mọi điều bí ẩn.

Cuối cùng Quang Thần là gì đây?

Ai cũng muốn biết.

Tại thời khắc quyết định này, cả đại đường chợt chìm trong bóng tối, xòe bàn tay không thấy năm ngón.

Một đạo điện quang lóe lên trong vùng đen tối, quỳnh dị và vô cùng sáng chói, khiến mọi người cơ hồ không mở được mắt.

Tiếng Hồng Ngừ vô cùng thảm thiết vang lên, khiến mọi người muốn bịt tai lại.

Trong màn đen tối, luồng điện quang kia quán lấy Hồng Ngừ, lôi hắn lên giữa không trung.

Tiếng “tích tích” vang lên, điện quang vùn vụt chạy quanh người Hồng Ngừ, phút chốc thân thể Hồng Ngừ trở thành một khối bạch quang sáng lòa, rồi từ trắng trở lại đen, biến mất.

Vì cảnh tượng dữ dội quá, nên thân thể Hồng Ngừ vẫn còn để lại dư tượng trong đầu mọi người, chưa tan đi được. Khi tia chớp thỉnh linh biến mất, tựa hồ mọi người vẫn còn thấy Hồng Ngừ giãy dụa giữa không trung, kêu khóc thảm thiết.

Đèn lại sáng trở lại, không còn dấu vết nào của Hồng Ngừ.

Mọi người ngây ngốc nhìn.

Lăng Độ Vũ cùng Kim Thống tâm thần càng kinh chấn, lực lượng này con người không thể đối kháng lại được.

Cạch ! Cạch! Bọn đồng đảng Hồng Ngừ nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, mất hết tinh thần, hai tên tay chân nhũn cả ra, súng cầm không nổi, rớt cả xuống đất.

Mã Bốc thừa cơ quát:

- Còn không bỏ súng xuống.

Bọn đồng đảng Hồng Ngừ tâm ý nguội lạnh, lần lượt vứt súng xuống, Mã Bốc, một lần nữa khống chế toàn cục.

Sắc mặt Thái Thần tái nhợt thấy sợ, Fanny đang băng bó lại vết thương cho hắn, Mã Bốc hướng về Thần Hợp kêu lên:

- Adamia! Hãy thay mặt chúng ta tạ lỗi với Quang Thần, xin ngài chỉ thị cho chúng ta có cách nào bổ cứu được không.

Một hắc bào nhân cao lớn tiến lên trước một bước, tháo mở mũ trùm đầu, để lộ ra một mái tóc bạc, chính là Trích Bách Uy, giám đốc khoa học của công ty Thái Thần - Lăng Độ Vũ nhờ vào thuật thôi miên đã qua hắn mà biết được chuyện phi thuyền.

Trích Bách Uy nói:

- Adamia! Xin người nói cho Quang Thần biết, có thể đi vào không gian, thám hiểm vũ trụ vô cùng vô tận, được tiếp xúc với văn hóa ngoài địa cầu là mộng ước lớn nhất của loài người, Vì mục tiêu này mà ta đã từ bỏ tất cả, nếu chúng ta thật sự không thể thắng không, chỉ bằng người giết ta đi.

Trong giọng nói của hắn lộ ra một ước vọng tha thiết, khiến người đối thoại với hắn không thể hoài nghi được.

Màn ảnh lại sáng lên, Adamia viết lại những câu nói của hai người.

Màn ảnh lập tức có phản ứng, từng dòng chữ không ngừng hiện ra:

- Bảy năm trước, ta tìm đến Adamia, nhờ hắn tổ chức các người tiến hành kế hoạch của chúng ta. Ngày đó, sinh lực các người tạm được, tính theo Adamia chỉ số là ngoài hai trăm điểm, nên ta nghĩ có thể mang các người trở về, khôi phục lại sự quang vinh và vĩ đại của các người. Nhưng trong thời gian tiến hành kế hoạch, các người không ngừng phát sinh những đấu tranh vô nghĩa, tranh quyền đoạt lợi, lừa gạt lẫn nhau, vì vậy Adamia chỉ số đã hạ xuống, hai tháng trước đây, khi chỉ số của người thường còn lại một trăm năm mươi độ, ta liền yêu cầu các người mang đến cho ta sáu người kiệt xuất nhất để ta duy trì thí nghiệm trên sinh lực, nhưng kết quả các người đều biết, bọn họ đã thất bại, mất đi sinh lực, mất đi ý nghĩa của cuộc sống, tất cả đều tự sát.

Mã Bốc mất bình tĩnh, điên cuồng hét lớn:

- Chúng ta không muốn làm vật thí nghiệm cho người, sinh lực nhiều ít thì quan hệ gì? Người có thể giải thích ảo diệu bên trong không?

Màn ảnh lại trả lời:

- Không có cách giải thích được. Ít nhất, ngôn ngữ loài người không thể giải thích rõ ràng được. Nên biết, ngôn ngữ đại biểu cho kinh nghiệm, những sự kiện vượt qua kinh nghiệm của loài người, ngôn ngữ không thể diễn tả được.

Lăng Độ Vũ trở nên trầm ngâm, Quang Thần nói mấy câu đó hàm ý thật sâu xa. Ngôn ngữ đích thật là phản ánh kinh nghiệm của loài người, ví như trong từ vựng của chúng ta, chỉ có bảy loại màu sắc, thế “màu thứ tám” là gì? Không ai biết, cũng không từ nào có thể hình dung được, cũng như ngoài bốn vị đắng cay chua ngọt, không có gì để hình dung “vị thứ năm”, chỉ vì kinh nghiệm vị giác chúng ta, vị thứ năm căn bản không tồn tại.

Cho nên ngôn ngữ loài người hoàn toàn lệ thuộc vào kinh nghiệm, cũng phản ánh hạn chế của loài người.

Thái Thần từ phía sau kêu lên:

- Vừa rồi người nói trong chúng ta có người đạt đến năm trăm bảy mươi hai độ, vậy hắn là ai? Có phải là Adamia không? Hắn có thể thắng không sao?

Nét mặt hắn có thần sắc tuyệt vọng, tựa như tỉ phú, trong phút chốc đã tán gia bại sản, biến thành người không có gì cả.

Lăng Độ Vũ và Kim Thống nhìn nhau, chuẩn bị ứng biến, người của Thái Thần đang ở trạng thái thất vọng cực độ, phản ứng khó đoán.

Trên màn ảnh, Quang Thần nói:

- Sinh lực Adamia có thể đạt đến ba trăm hai mươi độ, đây là nguyên nhân ta tìm đến hắn, đáng tiếc mấy năm qua hắn đắm chìm trong tình yêu nam nữ, nên sinh lực giảm xuống nhiều, kém trước rất xa. Người mà ta nói đạt đến năm trăm bảy mươi hai độ không phải hắn, mà là một người khác trong đám các người, theo tên của loài người, thì hắn được gọi là Lăng Độ Vũ.

Thái Thần cùng Mã Bốc kêu thất thanh:

- Cái gì?

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn Kim Thống, đứng dậy nói:

- Xin lỗi! Chư vị nghĩ sinh lực bản thân không đạt đến cái gì Adamia chỉ số, các vị muốn vượt xa hơn nữa.

Anh kéo mũ trùm đầu xuống.

Bọn người Thái Thần không tin vào mắt mình.

Fanny thét chói tay:

-Bắt hẩn lại!

Nàng nghĩ đến vấn đề chính, bọn họ đã mất đi hy vọng mà Quang Thần đã mang đến, nếu bây giờ Lăng Độ Vũ trốn thoát được, ngay cả hư vinh và tài phú ở thế giới này họ cũng sẽ mất đi.

Mã Bốc cuồng đại thét lên, phóng đến Lăng Độ Vũ.

Các hắc bào nhân khác cũng điên cuồng tiến tới.

Lăng Độ Vũ cười dài, súng thuốc mê trong tay liên tiếp bắn ra, Quang Thần giáo đồ hàng loạt ngã xuống.

Mã Bốc cũng đã trúng đạn, tinh thần hẩn trở nên cuồng loạn, lấy từ trong lòng một khẩu súng hướng vào Lăng Độ Vũ.

Quang Thần nói không sai, đám người này nghi kỵ lẫn nhau, ai cũng mang súng vào tập hội, thử hỏi đang toan tính chuyện gì?

Mã Bốc vừa định nổ súng, thì một thanh âm quen thuộc ghé vào lỗ tai hẩn nói:

-Lão bằng hữu! Chúng ta lại gặp nhau.

Mã Bốc vừa nhận ra người vừa nói là Kim Thống thì bụng dưới đã nhận ngay một đầu gối, đồng thời một vật cứng đánh mạnh vào sau gáy, mắt hẩn tối sầm, ngất xỉu ngã xuống.

Súng thuốc mê trong tay Kim Thống liền nhắm bọn người còn lại bắn đến, trong giây lát, chỉ còn hai người bọn họ có thể đứng thẳng, bọn hắc bào nhân nằm ngổn ngang dưới đất

Lăng Độ Vũ cùng Kim Thống tự nhiên xoay người nhìn về phía Thần Hợp, Adamia bên trong hoàn toàn không gây tiếng động, màn ảnh trống rỗng.

Kim Thống hú lên quái dị, phóng về phía Thần Hợp .

Lăng Độ Vũ kinh hãi thất sắc, vội kêu lên:

- Cẩn thận."

Kim Thống chỉ còn cách Thần Hợp sáu, bảy thước.

Kỳ sự xảy ra.

Toàn thân Kim Thống bỗng dừng chân động, cả người bắn trở về, như va phải một bức tường vô hình.

Kim Thống quay cuồng trên mặt đất.

L

ăng Độ Vũ cúi xuống ôm hẩn.

Kim Thống nhảy dựng lên, sau lưng hẩn đẩy các súng tự động, hẩn cầm lấy chìa về hướng Thần Hợp điên cuồng nhả đạn, miệng hét to:

- Để ta giết chết con quái vật hành tinh lạ này.

Quang Thần điện liền tràn ngập âm thanh "Yết! Yết". Mỗi lần súng bắn, đạn chạm vào bức tường lực vô hình lập tức nổ mạnh, hoa lửa tung tóe, tạo thành một cơn mưa ánh sáng, trông rất đẹp mắt.

Súng ngừng lại, đạn đã hết. Kim Thống trong phút chốc đã bắn hết cả ngàn viên đạn. Hẩn tức giận điên cuồng móc ra hai quả lựu đạn tay. Lăng Độ Vũ phi thân đến Kim Thống, miệng kêu:

- Không nên!

Kim Thống đã giơ tay lên ném lựu đạn ra nhưng Lăng Độ Vũ xuất thủ đánh mạnh vào tay hắn, làm cú ném của hắn mất đi sự chính xác, bay vào bức tường bên phải.

“Ầm! Ầm!” Hai tiếng nổ kinh thiên động địa, làm cả Quang Thần điện tràn ngập vụn lửa, đá vụn và bụi.

Đá vụn chạm vào hai người đau đớn. Đây là loại lựu đạn cực mạnh, chỉ một quả có thể hủy cả một tòa nhà, huống chi là hai quả.

Bụi mù từ từ tan.

Hai người từ mặt đất đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn quang cảnh. Cả hai cùng trợn mắt, há hốc mồm.

Bọn họ nhìn thấy phi thuyền vũ trụ mà họ đã tìm mãi mà không thấy.

Cú nổ đã làm bức tường nát bấy, để lộ ra chất thép đen sì, chính là thân của phi thuyền.

Trích Bách Uy nói không sai, Quang Thần đích thật ở tại phi thuyền, bên trong Thần Hợp.

Ngay trước mặt bọn họ.

Kim Thống hiển nhiên đối với Quang Thần có thống hận sâu xa, hắn nhảy dựng lên, hét lớn:

- Quang Thần! Người ra đây cho ta, để ta xem người tốt hơn bọn ta bao nhiêu?

Lăng Độ Vũ chợt hiểu, Kim Thống vì phẩm cách loài người, vì sự bất lực của loài người, và cũng vì tự ti mà hắn mất đi tinh táo, khiêu chiến Quang Thần.

Lăng Độ Vũ theo sau Kim Thống, hai người cẩn thận đi về hướng Thần Hợp, bỏ lại phía sau Quang Thần giáo đồ nằm đầy đại đường.

Không ai có thể đoán được hành động tiếp theo của Quang Thần, căn bản vì nó không phải loài người. Nhưng sao lại tìm đến Liệt Dân? Sao lại giúp họ kiến tạo phi thuyền? Sao lại muốn giúp loài người khôi phục lại sự cao quý và vĩ đại? Sao lại tìm sáu người để thí nghiệm? Vì sao bắt Trác Sở Viên và các người khác? Sao lại buông tha Lăng Độ Vũ?

Không ai biết được.

Giống như những con chuột bạch phòng thí nghiệm, không biết hắn đang làm chuyện gì.

Lăng Độ Vũ và Kim Thống đi xuyên qua bức tường lực vô hình, đi đến phía trước Thần Hợp ba thước.

Hai người nhìn nhau, không hiểu tại sao Quang Thần không động tĩnh gì cả.

Kim Thống kêu to một tiếng, một tay hướng về núm cửa, tay trái móc ra một quả lựu đạn, quyết định vừa thấy quái vật Quang Thần, sẽ lập tức phát động, trừ hại cho đời.

Lăng Độ Vũ cảm thấy không ổn, nhưng lại không biết vấn đề ở đâu, nên không ngăn Kim Thống, hơn nữa Kim Thống hành động nhanh nhẹn, anh muốn can cũng không kịp.

Bốn phương chợt sáng lòa.

Điện quang xẹt qua không gian, bay về hướng tay Kim Thống đang nắm chặt quả lựu đạn. Kim Thống kinh hô một tiếng, cả người đã ngã vật ra, trên người điện quang không ngừng di chuyển.

Lăng Độ Vũ cũng cảm thấy một cổ khí nóng rực đánh đến, làm anh nghẹt thở, một sức mạnh không cách nào ngăn nổi, đẩy anh lão đảo lùi lại mười bước liền, cuối cùng ngã ngồi xuống đất.

Tất cả hồi phục lại tĩnh lặng.

Quang Thần điện không có một tiếng động.

Lăng Độ Vũ nhìn về hướng Kim Thống, hắn nằm ngửa trên mặt đất, lồng ngực không ngừng phập phồng, thật ra chỉ hôn mê.

Trong Quang Thần điện hoàn toàn yên lặng, chỉ một mình Lăng Độ Vũ cô đơn, đối mặt với Thần Hợp thần bí.

Lăng Độ Vũ hạ quyết định, dứt khoát đứng lên.

Anh chậm rãi cởi băng đạn, súng thuốc mê, lựu đạn, đạn khói đặt xuống đất, xong rồi ném khẩu súng tự động. Bỗng một tiếng, khẩu súng bị anh ném mạnh, trượt ra xa thêm mười mấy mét.

Lăng Độ Vũ đã cởi bỏ hết vũ khí.

Anh đi nhanh về hướng Thần Hợp.

Không có gì khác thường, anh đi thẳng đến cánh cửa đóng chặt của Thần Hợp, mà Quang Thần vẫn không phản kích.

Anh hít sâu một hơi, cửa mở ra một cách bình thường, tay kia vén tấm màn lên.

Cuối cùng cũng đã nhìn thấy được cảnh tượng bên trong.

Bên trong Thần Hợp giống một căn phòng nhỏ, có đặt một dàn máy vi tính, Adamia ngồi trước máy, chăm chú nhìn những hình tượng trên màn ảnh.

Quang Thần ở đây ư?

Màn ảnh lớn trong Quang Thần điện chính là phản ánh Thần Hợp bên trong. Màn ảnh dùng để trả lời. Adamia gõ vào vào máy vi tính câu hỏi, Quang Thần trả lời qua màn ảnh.

Đây chính là người cùng thần đối thoại.

Màn ảnh lại chớp động, hiện ra một dòng chữ: “Người rõ ràng chưa?”

Lăng Độ Vũ bất giác gật đầu, đúng vậy, ta đã hiểu, Quang Thần sẽ không thương tổn bất luận kẻ nào nhưng sẽ phản kích bất cứ ai có ý đồ tấn công. Lăng Độ Vũ cởi bỏ hết vũ khí, Quang Thần liền để hắn tiến vào trong Thần Hợp.

Lăng Độ Vũ trầm giọng, hỏi Adamia:

- Liệt Dân tiên sinh! Cuối cùng đây là việc gì?

Adamia chậm rãi quay đầu lại, trong ánh mắt hiện lên nỗi thất vọng sâu sắc, tựa như một người đã mất đi ý sinh tồn, nhìn Lăng Độ Vũ đăm đăm. Hắn cúi đầu, khẽ hỏi:

- Nàng có sao không?

Lăng Độ Vũ hiểu hắn đang hỏi Fanny, liền đáp:

- Nàng chỉ trúng thuốc mê, không sao đâu.

Adamia ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn hiện lên ký ức, nói:

- Bảy năm trước, khi đó ta là một chuyên gia vi tính xuất sắc và có nhiều triển vọng nhất....

Hắn gục đầu, thở dài, nói tiếp:

- Lỗi điện xảy ra vào một đêm. Lúc đó ta đang làm việc trước phòng máy vi tính, đột nhiên bốn bề tối đen, một tia chớp xẹt qua bên trong phòng, một lúc sau tất cả trở lại bình thường, nhưng trong phòng máy vi tính, đã có thêm một vị khách không mời mà đến.

Lăng Độ Vũ chỉ vào bộ máy vi tính Thần Hợp, hỏi:

- Phải bộ máy này không?

Adamia gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nó thông qua màn ảnh, nói một câu Người là Adamia, ta là người hầu trung thành của người, hãy để chúng ta kết hợp lại hồi phục sự vĩ đại ngày trước!

Lăng Độ Vũ hỏi tiếp:

- Đó là nguồn gốc tên gọi Adamia của người phải không?

Adamia chán nản nói:

- Đúng vậy! Bất quá, tất cả đã hết rồi, Quang Thần nói đúng, những lúc gần đây, ta tự mình chưa bao giờ cố gắng, chỉ ngồi hưởng thụ và mong ước thành quả mà Quang Thần mang đến.

Lăng Độ Vũ lại hỏi:

- Vì sao ngươi đã muốn Quang Thần chỉ dẫn, sau đó lại muốn tiêu thanh biệt tích?

Adamia nói:

- Đây là chỉ thị của Quang Thần, nó nói cần phải tuyển ra một nhóm người, kiến tạo phi thuyền vũ trụ, mang chúng ta đến một nơi gọi là Vũ Trụ Đích Khuynh Tà .

Lăng Độ Vũ nhú mày, lẩm bẩm:

- Vũ Trụ Đích Khuynh Tà?

Nếu Quang Thần nói sẽ mang họ đến Tiên Nữ Tinh Vân, hoặc là đến một hành tinh cạnh sao Thiên Lang, anh cũng sẽ không kỳ quái, nhưng đối với Vũ Trụ Khuynh Tà thì anh thật chẳng có khái niệm gì cả.

Adamia tiếp:

- Sau đó chúng ta gặp Thái Thần cùng Mã Bốc, bọn họ tận mắt chứng kiến năng lực kinh người của Quang Thần: có thể trị lành mọi tuyệt chứng, cho chúng ta thấy những điều kỳ diệu...

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Thông qua màn ảnh kia sao?

Thanh âm Adamia đột nhiên trở nên dồn dập, hấn nói:

- Ta phải nói nhanh hơn một chút, tóm lại, chúng ta liên hợp với nhau, cùng phấn đấu để bay đến được Vũ Trụ Đích Khuynh Tà , chúng ta đã thề từ bỏ nhân gian đầy tội ác, vì lý tưởng mà phấn đấu, dưới sự hướng dẫn của Quang Thần, bọn ta cuối cùng đã làm thành phi thuyền, chỉ thiếu nhiên liệu để khởi hành,...ai ngờ...

Hô hấp của hấn trở nên nặng nề.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi sao rồi?

Sắc mặt Adamia càng lúc càng trắng bệch, đôi mắt bắn ra những tia nóng bỏng, nhìn lên đỉnh Thần Hợp, tưởng chừng có thể xuyên qua nóc nhà mà thấy được bầu trời đen vô tận.

Hấn lẩm bẩm nói:

- Ta muốn đi, ta muốn đi...

Thanh âm dần dần yếu ớt. Ánh mắt chuyển đục, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, thân hấn nghiêng sang một bên ngã vào trong Thần Hợp.

Trên màn ảnh vẫn còn dòng chữ “Ngươi rõ ràng chưa?” lúc này biến thành một lời châm biếm ngấm.

Lăng Độ Vũ thật sự rất bi ai, Adamia hay là Liệt Dân đã uống thuốc độc chết đi, anh hoàn toàn có thể hiểu được vì sao hấn làm vậy.

Thám hiểm không gian, đây là giấc mộng cao nhất của văn minh nhân loại, khi nó đang ở trong tầm tay, lại đột nhiên mất đi, đã kích đó Adamia không có khả năng chịu nổi.

Lăng Độ Vũ trong lòng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, đứng trước máy vi tính, gõ: “Quang Thần! Ngươi có lường gạt bọn họ không?”

Trên màn ảnh hiện lên dòng chữ: “Adamia, người đã trầm luân hơn 100,000,000,000 năm, hiện giờ đã đến lúc tỉnh lại.”

Quang Thần theo phương pháp thường dùng trả lời hấn.

Lăng Độ Vũ tiếp tục: “Người nói gì, ta không hiểu, tái sao người lại gọi ta là Adamia? Hẳn không phải vừa tự sát hay sao?”

Anh thông qua bàn phím và máy vi tính, bắt đầu đối thoại trực tiếp với Quang Thần.

Quang Thần nói: “Các người mỗi người đều là Adamia, theo nghĩa của loài người, đó là tên của một loại sinh vật vĩ đại.

Lăng Độ Vũ mơ hồ tốt bụng, vội vàng gõ, nói: “Ta hoàn toàn không rõ ý đồ của người.”

Quang Thần nói: “Sinh mạng loài người quá ngắn, phạm vi cảm giác chỉ trong một thời gian nhất định, không cách nào hiểu được rõ ràng vũ trụ tự nhiên tái sinh và hủy diệt, Adamia hưng khởi và trầm luân.”

Lăng Độ Vũ không ngừng lắc đầu, hoàn toàn mơ hồ, nhưng trực giác cảm thấy Quang Thần đối với anh không có ác ý, ngược lại anh đối với Quang Thần còn có chút thân thiết và tin cậy không nói được, từ trước đến nay, anh luôn đối lập với Quang Thần, không rõ tại sao lại có cảm giác kỳ quái này.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Bọn người Sở Viên ra sao?”

Quang Thần nói: “Họ đều là người có tư chất rất tốt, hiện giờ rất khỏe, người không cần lo lắng! Ta vốn muốn mang họ đến Vũ Trụ Đích Khuynh Tà, nhưng theo tính toán của ta, sinh lực của họ sẽ không chịu nổi gánh nặng của cuộc đi này, nên đã bỏ ý định đó, bây giờ ta chỉ cần một mình người theo ta.

Lăng Độ Vũ ngây người, ngẩn ngơ: “Cái gì?”

Quang Thần nói: “Nếu bắt người quyết định khơi khơi như vậy thì thật không công bằng, nên ta trước hết sẽ kể người tất cả câu chuyện cho người mình bạch, sau đó thì tùy người quyết định. Vì câu chuyện ta sắp kể đây vượt xa kinh nghiệm của loài người, nên ta sẽ giản dị hóa các ý niệm cho phù hợp với quan niệm của loài người để mà giải thích, hy vọng người có thể hiểu được.

Lăng Độ Vũ gật đầu, tỏ vẻ đã rõ ràng, giống như một người muốn huấn luyện chó, vô luận hấn giải thích cách nào, con chó sẽ chỉ hiểu theo cách của nó, cho nên có nói nhiều triết lý với nó cũng không công hiệu bằng giờ tay ra dấu.

Quang Thần chính là muốn giờ tay ra dấu cho hấn hiểu.

Quang Thần nói: “Vũ trụ không ngừng hủy diệt và tái sinh. Lý thuyết Big Bang các người có chút tương đồng. Đương nhiên, nguyên nhân lại không như các người nghĩ.”

Lăng Độ Vũ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Lý thuyết Big Bang giải thích sự hình thành của vũ trụ, theo lý thuyết này, tất cả các thiên thể trong vũ trụ đều xuất phát từ sự nổ của một điểm siêu cấp vật chất, cơn nổ này đã làm tỏa ra bốn phương vũ trụ tất cả các loại vật chất, sự tỏa rộng này vẫn còn tiếp tục nên khi ta quan sát các ngôi sao có thể thấy chúng mỗi lúc mỗi rời xa, các khoa học gia gọi hiện tượng này là Vũ Trụ Giãn Nở.

Một vài khoa học gia táo bạo hơn có nói, khi bành trướng đến một giới hạn nào đó thì lực ly tâm của các vật chất này sẽ yếu hơn lực hướng tâm, chúng sẽ quay trở lại đến trung tâm tích tụ thành một điểm siêu cấp vật chất như trước, dưới trọng lượng kinh khủng của cả vũ trụ tụ lại vào một điểm, sẽ phát sinh Big Bang lần nữa, tạo ra một đời vũ trụ mới.

Giãn ra, co lại, giống như vũ trụ đang hô hấp vậy.

Con người hô hấp chỉ vài giây.

Hô hấp của vũ trụ là vài trăm triệu năm.

Quang Thần nói tiếp: “Adamia là sinh vật linh trí nhất trong vũ trụ, lần hủy diệt trước của vũ trụ, họ đã nghĩ được một phương pháp, vượt qua khó khăn, bước vào đời vũ trụ mới. Đây là mộng ước mà chưa sinh vật nào đạt tới được. Nên nhớ, khi vũ trụ hủy diệt thì không có gì chống cự lại được, thời gian, ánh sáng, sinh mạng, tất cả đều tan biến.

...Phương pháp vô cùng đơn giản, chính là sáng tạo ra một loại công cụ, hay theo như các người thường gọi là máy móc, là một loại năng lượng đặc biệt không có gì có thể hủy diệt được, trước ngay vũ trụ bị hủy diệt họ sẽ cùng năng lượng này kết hợp, vượt qua đại nạn.”

Lăng Độ Vũ nghe đến trợn mắt há mồm, thật là một ý tưởng sáng tạo vĩ đại, hơn rất nhiều sự vô dụng của loài người, ngay cả động đất cũng không đối phó được, loài người thật là đáng thương đến buồn cười.

Quang Thần tiếp tục nói: “Vì việc này, Adamia đã trải qua 200,000,000,000 để hoàn thành cái máy này, nhưng không may lúc đó cũng chính là lúc vũ trụ bắt đầu hủy diệt.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Máy đã làm xong, còn sợ gì nữa?”

Quang Thần nói: “Máy mặc dù đã được hoàn thành, nhưng cũng phải cần cả trăm triệu năm nữa Adamia cùng máy mới có thể kết hợp với nhau thành một khối, Adamia khi đó mới chân chính trở thành bất diệt. Nhưng thời gian đã không cho phép họ làm như vậy. Adamia vì thế đã mang cái Máy kia đến Vũ Trụ Đích Khuynh Tà, nơi mà lực hủy diệt bao hàm lực tái sinh.”

Lăng độ Vũ ngạc nhiên, không hiểu, nhưng hẳn biết Quang Thần đang cố gắng giải thích những hiện tượng mà loài người khó có thể hiểu được, đành dùng những gì con người hiểu biết để biểu tượng những gì vượt quá khái niệm của loài người.

Quang Thần nói tiếp: “Nói như các người, thì lúc đó, Adamia và Máy, tay trong tay ở nơi đó chờ vũ trụ hủy diệt. Cuối cùng đại nạn đã đến, cả vũ trụ hóa ra tro, Adamia cùng Máy cũng hóa bụi bặm ra bốn phương tám hướng.”

Lăng Độ Vũ vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Chuyện này thật vô lý, người mới vừa nói rằng Máy là loại năng lượng bất diệt, sao lại cùng Adamia tan biến thành mây khói?”

Quang Thần không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Sau khi vũ trụ hủy diệt, quá trình tái sinh bắt đầu. Máy của Adamia tại trung tâm của vũ trụ đã tự kết hợp lại, thành hình như trước, nó chỉ có một sứ mạng, chính là phải tìm ra mầm mống của Adamia, để cùng nó kết hợp đối mặt với lần hủy diệt sau của vũ trụ.”

Lăng Độ Vũ đã hiểu chút ít, hẳn há hốc miệng thở gấp.

Quang Thần nói: “Máy đã tiến hành cuộc tìm kiếm trong vũ trụ rộng lớn vô tận, trải qua ngàn ngàn vạn vạn năm, bảy năm trước đã tìm thấy trong sinh vật ở địa cầu có mầm mống của Adamia, chính là loài người các người, Adamia đã đoán không sai, tại Vũ Trụ Đích Khuynh Tà có chứa lực tái sinh, nên mặc dầu nó bị hủy diệt nhưng đã để lại mầm mống. Vấn đề duy nhất là vì Adamia cùng Máy ở chung một nơi khi vũ trụ hủy diệt nên trong mầm mống của Adamia cũng có phần tử của Máy “, đây là thất bại lớn nhất của loài người.”

Lăng Độ Vũ một lần nữa trợn mắt há mồm, thực tế là anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nhưng nghĩ kỹ lại, loài người thật giống một bộ máy, kỳ thật cả văn minh máy móc đều đã dựa trên chính bản thân loài người, máy vi tính là đại biểu rõ ràng nhất.

Quang Thần nói: “Người đã hiểu rồi, ta chính là bộ Máy kia, thật ra những gì người nhìn thấy hiện giờ chỉ là một nhóm thông điệp do bộ Máy thực phát ra. Bởi vì năng lượng của ta đích thật rất khổng lồ, nếu xuống địa cầu sẽ hoàn toàn phá hủy Thái Dương hệ, nên chỉ phát ra một nhóm thông điệp, thông qua năng lượng tia chớp để hoạt động.

Lăng Độ Vũ cơ hồ rên lên: “Chúa ơi! Người chỉ là một bộ máy!” Anh đúng là đang cùng một bộ máy nói chuyện.

Quang Thần nói: “Đúng thế! Tuy nhiên ta và các máy ở địa cầu không giống nhau, đó là ta có thể mơ mộng được.”

Lăng Độ Vũ trợn ngược hai mắt, rên rỉ nói: “Được rồi! Bây giờ ta đã rõ ràng, người muốn như thế nào?”

Quang Thần nói: “Ta muốn mời người lái phi thuyền này, đi đến nơi bản thể chân chính của ngoài không gian, với năng lượng khổng lồ của ta, sinh lực của người có thể tăng lên gấp trăm, gấp ngàn lần, sau đó chúng ta cùng nhau hoàn thành mộng đẹp, đạt đến trạng thái bất diệt.”

Lăng Độ Vũ kêu lên: “Sao người không bắt buộc ta, với sức mạnh của người, chuyện đó không có gì khó khăn.”

Quang Thần nói: “Không được, người nhất định phải bảo trì sự lạc quan, sinh lực mới có thể giữ được sức mạnh của nó, nếu ta ép người, sinh lực có thể giảm xuống, người có thể chịu không nổi mà chết đi, ngày đó ta định bắt người và Văn Tây, nhưng lại phát hiện ra sinh lực của người có thể kháng cự lại sức mạnh của ta, nếu ta vẫn khăng khăng muốn hấp thu người, người nhất định sẽ chết, đó cũng là nguyên nhân ta để cho người đi. Ngày đó ta đã khởi xướng sinh lực của người, làm cho người tận sâu trong lòng trải qua mùi khát khao sự vật, thế mà người vẫn có thể dựa vào ý chí chạy thoát được, cho nên ta mới cố ý di chuyển không gian, thả người chạy đi.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Nếu như ta không đáp ứng cùng người đi, người sẽ làm gì?”

Quang Thần đáp: “Cùng Adamia kết hợp là mục đích và nguyên nhân tồn tại duy nhất của ta, ta sẽ trở về không gian nơi bản thể chính của ta đang sống, một mặt yên tĩnh chờ thời khắc trở lại, một mặt tiếp tục tìm kiếm mầm mống khác.”

Lăng Độ Vũ thở dài trong lòng, đây là một bộ máy trung thành, trong vũ trụ yên tĩnh chờ chủ nhân sanh ra và sống lại, từ ngày chủ nhân chết đi, mỗi ngày vẫn mong mỗi chủ nhân đi thuyền trở về, thật là bi tráng động lòng người.

Quang Thần chờ mong sự hồi đáp của anh.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, một hồi sau mới mở ra, hỏi: “Sáu người kia sao lại tự sát?”

Quang Thần đáp: “Ta kích thích sinh lực họ, cho họ thấy được bản chất vĩ đại của Adamia và sai lạc của văn minh loài người, khi trở lại hình thức loài người, bọn họ đều không chịu nổi thay đổi đó, nên đều tự sát. Ta đã không đoán trước được hành động kỳ quái này, giống như Thái Thần, Hồng Ngưu và các người khác tranh quyền đoạt lợi, ta cũng không hiểu.”

Lăng Độ Vũ nhớ lại ngày đó, cảm giác thấy người đẹp Fanny cũng vô vàn xấu xa, thật là không chịu nổi, lập tức hiểu rõ hơn những gì Quang Thần vừa nói.

Quang Thần hỏi thúc: “Ta chờ quyết định của người.”

Lăng Độ Vũ dứt khoát nói: “Không! Ta không thể đi với người.”

Màn ảnh đột nhiên trở nên trống rỗng, bốn bên chìm vào bóng tối, một luồng điện quang xẹt qua bầu trời đêm.

Đó là lần cuối hần nhìn thấy Quang Thần, đèn sáng trở lại.

Lăng Độ Vũ ngồi yên bên trong Thần Hợp, thân thể Liệt Đăn nằm trên mặt đất, màn hình nhấp nháy hình một bản đồ, hướng dẫn đến nơi bọn người Trác Sở Viên đang bị giam.

Lăng Độ Vũ hồi phục tinh thần, tiến ra ngoài Thần Hợp, Kim Thống giầy dựa trên mặt đất, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì mà sắc mặt người tái nhợt vậy?”

Lăng Độ Vũ đáp trả:

- Bộ sắc mặt người tốt lắm sao? Đi theo ta, ta mang người đi gặp bạn tốt của người.

Kim Thống lão đảo theo sau hần, hỏi:

- Đây là đâu?

Lăng Độ Vũ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khe khẽ nói:

- Ủ, đây là đâu?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-4-quang-than>